christopher priest

lumea inversă

Premiul British Science Fiction

CHRISTOPHER PRIEST

LUMEA INVERSĂ

COLECŢIA NAUTILUS
SCIENCE FICTION
coordonată de Mihai Dan Pavelescu

www.virtual-project.eu

Coperta colecţiei:
CORNELIU ALEXANDRESCU
Ilustraţia copertei:
A.M. CASSANDRE, *Nord Express*

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS

CHRISTOPHER PRIEST
THE INVERTED WORLD

Editura Nemira & Co.

2007

Christopher Priest s-a născut la Manchester, Anglia, în 1943. A debutat în 1966 cu nuvela *The Run,* iar în 1972 a publicat romanul *Fugue for a Darkening Island.* Şi-a cucerit definitiv publicul în 1974 cu *The Inverted World (Lumea inversă),* pentru care a primit Premiul British Science Fiction. Au urmat *The Space Machine* (1976), *A Dream of Wessex* (1979), *An Infinite Summer* (1979), *The Affirmation* (1981), *The Glamour* (1984), *The Quiet Woman* (1990), *The Prestige* (1995) – *Magicienii,* apărut la Editura Nemira – premiat cu World Fantasy Award 1996, *The Extremes* (1998) – Premiul British Science Fiction, *The Separation* (2003) – Premiul British Science Fiction, Premiul Arthur C. Clarke, Grand Prix de l'Imaginaire, 2006.

În 1999 a participat la ecranizarea filmului *eXistenZ*, în regia lui David Cronenberg; în 2001 Utopiales International l-a distins cu Prix UTOPIA pentru întreaga activitate, iar în 2006 romanul *Magicienii* a fost ecranizat de regizorul Christopher Noian.

Mamei şi tatălui meu

„Oriîncotro ochii-mi ridic,
Străin e tot, dar nou, nimic;
Trudeşti întruna, zi de zi,
Trudeşti mereu spre a greşi.”

Samuel Johnson

NOTA AUTORULUI

Unele dintre situaţiile descrise în acest roman au fost incluse în povestirea intitulată *The Inverted World (Lumea inversă),* publicată pentru prima dată în Anglia, în volumul *New Writings in SF,* de Sidgwick & Jackson Ltd.

Cu excepţia unei nesemnificative repetări a cadrului general şi a introducerii câtorva personaje cu nume similare, cele două nu au prea multe în comun.

Christopher Priest

PROLOG

Elizabeth Khan a închis uşa cabinetului şi a încuiat-o. A pornit încet, în susul străzii principale a satului, către locul unde se adunau oamenii, în piaţeta din faţa bisericii. În acea zi, pe măsură ce imensul foc de tabără prindea contur, satul a fost cuprins de o stare de nerăbdare, iar acum copiii alergau agitaţi pe stradă, aşteptând momentul când focul va fi aprins.

Elizabeth a intrat mai întâi în biserică, dar Părintele dos Santos nu era de găsit.

La câteva minute după apusul soarelui, unul dintre bărbaţi a apropiat o torţă de iasca uscată de la baza stivei de lemne şi flăcările strălucitoare au început să se ridice din toate părţile. Copiii dansau şi ţopăiau, ţipând care mai de care, în timp ce iasca pocnea şi scuipa scântei.

Bărbaţi şi femei stăteau în preajma focului, aşezaţi sau întinşi pe pământ, dând din mână în mână carafe cu vinul negru şi bogat al locului. Doi bărbaţi stăteau la o parte, fiecare atingând uşor corzile unor chitare. Muzica era dulce, cântată pentru a încânta auzul, nu pentru dans.

Elizabeth s-a aşezat lângă muzicanţi, luând câte o duşcă de vin ori de câte ori carafa trecea pe la ea.

Mai târziu, muzica a devenit mai sonoră şi mai ritmată şi câteva femei au început să cânte. Era un cântec vechi, într-un dialect pe care Elizabeth nu-l înţelegea. Câţiva bărbaţi s-au ridicat şi au început să danseze, târşâindu-şi picioarele, cu braţele înlănţuite, beţi turtă.

Răspunzând mâinilor întinse pentru a o ridica, Elizabeth s-a apropiat şi a dansat alături de câteva dintre femei. Râdeau, încercând să-i arate paşii. Picioarele lor stârneau nori de praf care hoinăreau încet prin aer, înainte de a fi prinşi şi înghiţiţi de vârtejul de căldură de deasupra focului. Elizabeth a mai băut vin, a mai dansat cu ceilalţi.

Când s-a oprit să se odihnească, şi-a dat seama că dos Santos îşi făcuse apariţia. Stătea la o oarecare distanţă, privind festivităţile. Elizabeth i-a făcut semn cu mâna, dar el nu a răspuns în niciun fel. Elizabeth s-a întrebat dacă dos

Santos îi dezaproba sau dacă pur şi simplu era prea rezervat ca să li se alăture. Era un tânăr timid, stângaci, care nu se simţea în largul său printre ţărani, fiind, deocamdată, nesigur de felul în care era văzut. Era, ca şi ea, un nou-venit şi un intrus, deşi Elizabeth credea că ea va învinge suspiciunile sătenilor mai repede decât el. Una dintre fetele din sat, văzând că stă deoparte, a apucat-o pe Elizabeth de mână şi a târât-o înapoi la dans.

Focul s-a domolit, muzica a devenit mai lentă. Strălucirea galbenă a flăcărilor s-a diminuat, devenind un cerc în jurul tăciunilor, iar oamenii s-au aşezat din nou pe pământ, fericiţi, relaxaţi şi osteniţi.

Elizabeth a refuzat următoarea carafă cu vin care i-a fost întinsă, ridicându-se, în schimb, în picioare. Era mult mai beată decât credea şi s-a clătinat puţin. În timp ce câţiva oameni o strigau, s-a îndepărtat de centrul satului şi a pătruns în zona întunecată de la periferie. Aerul nopţii era neclintit.

Respira adânc, încercând să-şi limpezească mintea. Se îndrepta către cărarea pe care se plimbase mai demult, peste dealurile scunde ce înconjurau satul. Păşea încet, puţin împleticit, pe drumul denivelat. Cândva, aici fuseseră probabil numai păşuni, însă acum în sat nu se mai putea vorbi de niciun fel de agricultură. Era un ţinut sălbatic, frumos, scăldat în galben, alb şi brun, în lumina soarelui, dar care acum părea negru şi rece, cu stelele sclipind deasupra.

După o jumătate de oră, se simţi mai bine şi se îndreptă înapoi către sat. Străbătând, la poalele dealului, un crâng de copaci aflat chiar în spatele caselor, a auzit glasuri. A rămas nemişcată, ascultând… dar nu reuşi să desluşească cuvintele.

Discutau doi bărbaţi, dar nu erau singuri. La răstimpuri, auzea glasurile celorlalţi, aprobându-i, poate, sau comentând. Nu era treaba ei, dar totuşi i-a fost stârnită curiozitatea. Vorbele păreau repezite, iar conversaţia era purtată pe un ton de ceartă. A mai zăbovit câteva clipe, apoi a trecut mai departe.

Focul era stins acum, doar câţiva tăciuni mai străluceau în piaţa satului.

A mers mai departe, către cabinetul ei. În timp ce deschidea uşa, a auzit o mişcare şi a văzut un om lângă casa de vizavi.

— Luiz, a spus ea, recunoscându-l.

— Noapte bună, Menina Khan.

Bărbatul i-a făcut semn cu mâna şi a intrat în casă. Ducea ceva ce părea a fi o geantă mare sau o sacoşă.

Elizabeth s-a încruntat. Luiz nu fusese la festivităţile din piaţă; acum era sigură că pe el l-a auzit vorbind mai devreme. A mai aşteptat o clipă în pragul cabinetului, apoi a intrat. Când a închis uşa, a auzit în depărtare, limpede în liniştea nopţii, tropot de cai îndepărtându-se în galop.

PARTEA ÎNTÂI

1

Ajunsesem la vârsta de o mie de kilometri. În spatele uşii, membrii ghildelor se adunau pentru ceremonia în cadrul căreia urma să fiu primit ca ucenic. Era un moment încărcat de emoţie şi nerăbdare, o concentrare, în câteva minute, a întregii mele vieţi de până atunci.

Tatăl meu era membru al unei ghilde, aşa că eu ştiam ce înseamnă asta. Îmi părea o existenţă înrobitoare, încărcată de menire, solemnitate şi responsabilitate; nu mi-a spus nimic despre viaţa sau munca lui, dar uniforma pe care o purta, răspunsurile sale evazive şi frecventele absenţe din oraş indicau o preocupare pentru probleme de maximă importanţă.

În câteva minute, urma să mi se deschidă calea către acea viaţă. Era o onoare şi o învestire cu responsabilitate şi niciun băiat crescut între zidurile închise ale căminului nu putea să nu fie cuprins de înfiorare în faţa acestui pas însemnat.

Căminul în sine era o clădire mică, la marginea de sud a oraşului. Era închisă aproape cu totul: un labirint de coridoare, camere şi săli. Nu exista nicio cale de acces către restul oraşului, cu excepţia unei uşi care în mod obişnuit era încuiată, iar singurele posibilităţi de a face mişcare se găseau în mica sală de gimnastică şi în minuscula curte interioară, mărginită în toate cele patru laturi de zidurile înalte ale clădirilor căminului.

Asemeni celorlalţi copii, am fost plasat în grija administratorilor imediat după naştere şi nu am cunoscut altă lume. Nu aveam niciun fel de amintiri despre mama: ea a părăsit oraşul curând după naşterea mea.

Fusese o experienţă ternă, dar nu una nefericită. Îmi făcusem câţiva prieteni buni, iar unul dintre ei – un băiat cu câţiva kilometri mai mare decât mine, pe nume Gelman Jase – devenise ucenic cu puţin înaintea mea. Aşteptam cu nerăbdare să-l revăd. Îl întâlnisem o singură dată de când a ajuns la majorat, când s-a întors pentru scurt timp la cămin. Adoptase deja acel comportament uşor preocupat al ghilderilor şi nu am putut afla nimic de la el. Acum, că eram şi

eu pe cale să devin ucenic, simţeam că va avea multe să-mi spună.

Administratorul a revenit în vestibulul în care aşteptam în picioare.

— Te aşteaptă, a spus el. Îţi aminteşti ce ai de făcut?

— Da.

— Succes.

Am descoperit că tremuram, iar palmele îmi erau umede. Administratorul, care mă adusese de la cămin în dimineaţa aceea, mi-a zâmbit cu simpatie. Avea impresia că înţelege ce era în sufletul meu, dar, literalmente, nu bănuia nici pe jumătate.

După ceremonia de primire în ghildă, mi se pregătise şi altceva. Tatăl meu îmi spusese că a aranjat pentru mine o căsătorie. Am primit vestea cu calm, fiindcă ştiam că era de la sine înţeles ca ghilderii să se căsătorească devreme, iar pe fata aleasă o cunoşteam deja. Era Victoria Lerouex şi crescusem împreună la cămin. Nu am prea avut de-a face cu ea – eram mai mult decât străini. Chiar şi aşa, ideea de a fi căsătorit era nouă pentru mine şi nu avusesem prea mult timp să mă pregătesc psihic pentru asta.

— Gata, Helward. A sosit momentul.

Ne-am strâns scurt mâinile, iar el a deschis uşa. A păşit în sală, lăsând uşa deschisă. Prin deschizătură, am putut vedea mai mulţi oameni, aşteptând în picioare în zona principală. Plafonierele erau aprinse.

Administratorul s-a oprit lângă uşă şi s-a întors, pentru a se adresa estradei.

— Stăpâne Navigator, cer să fiu ascultat.

— Identifică-te.

Un glas îndepărtat – iar din locul în care mă aflam, nu-l puteam vedea pe vorbitor.

— Sunt Administratorul Intern Bruch. La ordinul administratorului meu şef, l-am adus pe numitul Helward Mann, care doreşte să devină ucenic într-o ghildă de prim-ordin.

— Te recunosc, Bruch. Poţi să-l laşi pe ucenic să intre.

Bruch s-a întors, m-a privit în faţă, iar eu, aşa cum mă instruise mai devreme, am păşit în sală. În mijlocul încăperii

fusese plasat un mic podium, iar eu l-am ocolit şi am trecut în spatele lui.

M-am întors cu faţa către estradă.

În strălucirea intensă a spoturilor luminoase, am putut vedea un bărbat în vârstă, aşezat într-un scaun cu spătar înalt. Purta o tunică neagră, împodobită cu un cerc alb, cusut pe piept. De fiecare parte a lui se aflau câte trei bărbaţi, cu toţii purtând tunici, dar fiecare dintre acestea era decorată cu o banderolă de altă culoare. În faţa estradei, se aflau mai mulţi bărbaţi şi câteva femei. Tatăl meu era printre ei.

Cu toţii mă priveau şi am simţit că emoţiile îmi sporesc. Mintea mi s-a golit, şi tot ceea ce îmi repetase cu grijă Bruch era uitat.

În liniştea care a urmat intrării mele, am privit ţintă înainte, la omul care se afla în centrul estradei. Era pentru prima dată în viaţă când vedeam – darămite să am în preajmă – un Navigator. În anturajul meu de la cămin, despre asemenea oameni se vorbea uneori într-un mod respectuos, alteori – de către cei mai nepoliticoşi – în derâdere, dar întotdeauna pe un ton scăzut, cu teamă şi admiraţie pentru aceste figuri aproape legendare. Simplul fapt că un Navigator se afla aici sublinia importanţa solemnităţii. Primul meu gând a fost că voi avea multe de povestit celorlalţi… iar apoi mi-am amintit că, de acum înainte, nimic nu va mai fi la fel.

Bruch făcuse un pas înainte pentru a mi se adresa.

— Eşti Helward Mann, domnule?

— Da.

— Ce vârstă ai împlinit, domnule?

— O mie de kilometri!

— Cunoşti importanţa acestei vârste?

— Îmi asum responsabilităţile unui adult.

— Cât de bine îţi poţi asuma aceste responsabilităţi, domnule?

— Doresc să intru în ucenicie, iar alegerea mea se îndreaptă către o ghildă de prim-ordin.

— Ai făcut această alegere, domnule?

— Da, am făcut-o.

Bruch s-a întors şi s-a adresat estradei. A repetat conţinutul răspunsurilor mele în faţa bărbaţilor adunaţi acolo, deşi mi se

părea că aceştia ar fi trebuit să audă răspunsurile în timp ce le-am dat.

— Doreşte cineva să-i pună întrebări ucenicului? li s-a adresat Navigatorul celorlalţi bărbaţi de pe podium.

Nimeni nu a răspuns.

— Foarte bine. Navigatorul s-a ridicat. Apropie-te, Helward Mann, şi stai într-un loc unde să te pot vedea.

Bruch s-a dat la o parte. Am plecat de lângă podium şi am înaintat către locul unde un cerc mic, alb, de plastic, fusese încastrat în mochetă. M-am oprit în mijlocul acestuia. Preţ de câteva secunde, am fost examinat în tăcere.

Navigatorul s-a întors către unul dintre bărbaţii din preajma sa.

— Propunătorii sunt de faţă?

— Da, Stăpâne.

— Foarte bine. Întrucât aceasta este o problemă de ghildă, trebuie să-i excludem pe toţi ceilalţi.

Navigatorul s-a aşezat, iar omul aflat imediat în dreapta sa a făcut un pas înainte.

— Se află aici cineva care nu are rang de prim-ordin? Dacă este aşa, este rugat să se retragă.

Puţin în spatele meu şi într-o parte, l-am observat pe Bruch făcând o uşoară plecăciune către estradă şi părăsind apoi sala. Nu era singurul. Din grupul oamenilor aflaţi în partea de jos a sălii, cam jumătate au părăsit încăperea, printr-o ieşire sau alta. Cei rămaşi s-au întors către mine.

* * *

— Se află vreun străin printre noi? a întrebat omul de pe estradă. Tăcere. Ucenicule Helward Mann, te afli acum în compania exclusivă a ghilderilor de prim-ordin. O adunare ca aceasta nu este un lucru obişnuit în oraş, şi trebuie să te comporţi cu solemnitatea cuvenită. Este în cinstea ta. După ce vei trece de ucenicie, aceşti oameni vor fi camarazii tăi şi vei fi legat, aşa cum sunt şi ei, de regulile ghildei. S-a înţeles?

— Da, domnule.

— Ai ales ghilda în care doreşti să intri. Numeşte-o, te rog, ca să o poată auzi cu toţii.

— Vreau să devin Topograf al Viitorului, am spus.

— Foarte bine, acest lucru poate fi acceptat. Eu sunt

Topograful Viitorului Clausewitz şi sunt şeful tău. În jurul tău se află alţi Topografi ai Viitorului, precum şi reprezentanţi ai altor ghilde de prim-ordin. Aici, pe estradă, sunt şefii altor ghilde de prim-ordin. În centru, ne onorează cu prezenţa Stăpânul Navigator Olsson.

Aşa cum mă învăţase mai devreme Bruch, am făcut o plecăciune adâncă în direcţia Navigatorului. Plecăciunea era tot ce îmi aminteam acum din instrucţiunile lui: îmi spusese că nu ştie nimic despre detaliile acestei părţi a ceremoniei, doar că trebuie să afişez respectul cuvenit în faţa Navigatorului, când îi voi fi prezentat oficial.

— Îl propune cineva pe ucenic?

— Domnule, doresc eu să-l propun.

Cel care vorbise era tatăl meu.

— Topograful Viitorului Mann a făcut propunerea. Avem vreun susţinător?

— Domnule, voi susţine eu propunerea.

— Constructorul de Poduri Lerouex a susţinut propunerea. Se opune cineva?

A urmat o lungă tăcere. Încă de două ori, Clausewitz a întrebat dacă se opunea cineva, dar nimeni nu a ridicat nicio obiecţie împotriva mea.

— Constat că au fost îndeplinite condiţiile, a spus Clausewitz. Helward Mann, îţi ofer acum posibilitatea să depui jurământul ghildei de prim-ordin. Îţi este îngăduit – chiar şi în această etapă înaintată – să-l refuzi. Dacă totuşi faci acest jurământ, vei fi legat de el pentru tot restul vieţii tale în oraş. Pedeapsa pentru încălcarea jurământului este execuţia pe loc. Îţi este absolut limpede în minte acest lucru?

Am rămas stupefiat. Nimic din ceea ce spuseseră ceilalţi, tata, Jase sau chiar Bruch nu mă prevenise în niciun fel despre aşa ceva. Probabil că Bruch nu a ştiut… dar eram sigur că tata mi-ar fi spus.

— Ei?

— Trebuie să decid acum, domnule?

— Da.

Era clar că nu mi s-ar permite să arunc o privire asupra jurământului înainte de a lua o decizie. Conţinutul său stătea, probabil, la baza secretului. Simţeam că nu prea aveam de

ales. Ajunsesem până aici şi simţeam deja presiunea sistemului asupra mea. Să mergi atât de departe – propunere şi acceptare – şi apoi să refuzi jurământul era imposibil, sau cel puţin aşa mi se părea mie în acel moment.
— Voi face jurământul, domnule.
Clausewitz a coborât de pe estradă, a venit la mine şi mi-a înmânat o bucată de carton alb.
— Citeşte asta până la capăt, tare şi răspicat, mi-a spus. Poţi să o citeşti înainte în gând, dacă vrei, dar dacă faci asta vei fi imediat legat de jurământ.
Am dat din cap, pentru a arăta că am înţeles, iar el s-a întors pe estradă. Navigatorul s-a ridicat în picioare. Am citit jurământul în tăcere, familiarizându-mă cu conţinutul lui.
M-am întors cu faţa către podium, conştient de faptul că toţi ceilalţi, inclusiv tatăl meu, mă priveau cu atenţie.
— Eu, Helward Mann, în calitate de adult responsabil şi cetăţean al Pământului, jur solemn următoarele:
Că, în calitate de ucenic al Ghildei Topografilor Viitorului, voi îndeplini orice sarcini mi se vor da, cu toate puterile mele;
Că voi aşeza securitatea oraşului Pământ deasupra tuturor celorlalte interese;
Că nu voi discuta problemele ghildei mele şi ale celorlalte ghilde de prim-ordin cu nimeni care nu este el însuşi ucenic recunoscut şi aflat sub jurământ sau membru al unei ghilde de prim-ordin;
Că orice mi se va întâmpla sau voi vedea în lumea de dincolo de oraşul Pământ va fi considerat o problemă de securitate a ghildei;
Că, atunci când voi fi acceptat ca membru plin, mă voi informa cu privire la conţinutul documentelor cunoscute ca *Directivele lui Destaine* şi îmi voi face o datorie din a mă supune instrucţiunilor, şi că, în plus, voi transmite mai departe cunoştinţele dobândite din acestea generaţiilor viitoare de ghilderi;
Că depunerea acestui jurământ va fi considerată o problemă de securitate a ghildei.
Toate acestea le-am jurat în deplina cunoaştere a faptului că încălcarea oricăreia dintre aceste condiţii va conduce la executarea mea pe loc de către colegii mei de ghildă.

Când am terminat de citit, mi-am ridicat privirea către Clausewitz. Simpla lecturare a acelor cuvinte m-a umplut de o emoţie pe care cu greu o puteam stăpâni.

„Dincolo de graniţele oraşului…” Asta însemna că puteam părăsi oraşul, puteam să cutreier, ca ucenic, chiar şi acele regiuni în care îmi fusese interzis accesul şi care erau şi acum interzise pentru majoritatea celor din oraş. În cămin circulau o mulţime de zvonuri despre ceea ce se afla în afara zidurilor, iar eu aveam deja nenumărate fantezii nebuneşti despre asta. Eram destul de rezonabil ca să-mi dau seama că realitatea nu putea egala niciodată în inventivitate acele zvonuri, dar, chiar şi aşa, perspectiva mă copleşea şi mă înfiora. Vălul de tăcere pe care ghildele îl aşezaseră în jurul acestei lumi părea să sugereze faptul că, dincolo de zidurile oraşului, se afla ceva îngrozitor, atât de îngrozitor încât preţul pentru dezvăluirea naturii acestui lucru era pedeapsa cu moartea.

Clausewitz a spus:

— Urcă pe podium, Ucenic Mann.

Am înaintat, urcând cele patru trepte care duceau sus, pe estradă. Clausewitz m-a întâmpinat, strângându-mi mâna şi luându-mi cartonul cu jurământul. Prima dată am fost prezentat Navigatorului, care mi-a adresat câteva cuvinte amabile, apoi le-a vorbit celorlalţi şefi de ghilde. Clausewitz mi-a spus nu doar numele lor, ci şi titlurile, dintre care unele erau noi pentru mine. Începeam să mă simt copleşit de noile informaţii, de faptul că învăţasem în câteva momente la fel de multe cât în decursul întregii mele vieţi de până atunci.

Existau şase ghilde de prim-ordin. În afară de ghilda lui Clausewitz, cea a Topografilor Viitorului, existau o ghildă responsabilă de tracţiune, una de montarea liniilor şi o alta de construirea podurilor. Mi s-a spus că acestea erau ghildele care asigurau supravieţuirea oraşului. În sprijinul acestora, se aflau alte două ghilde: Miliţia şi Trocul. Toate aceste lucruri erau noi pentru mine, dar îmi aminteam acum că tatăl meu făcuse uneori referire, în treacăt, la bărbaţi care foloseau ca titlu numele ghildelor lor. Auzisem de Constructorii de Poduri, de pildă, dar până la această ceremonie, nu am avut idee că înălţarea podurilor era un ritual înconjurat de o aură de mister. Cum putea un pod să fie un element de bază pentru

supravieţuirea oraşului? De ce era necesară o miliţie?

Ce era, cu adevărat, viitorul?

* * *

Clausewitz m-a dus să-i întâlnesc pe Topografii Viitorului, printre care, fireşte, era şi tata. Doar trei erau prezenţi; restul, mi s-a spus, erau plecaţi din oraş. Odată terminate aceste prezentări, am vorbit cu ceilalţi, de faţă fiind cel puţin câte un reprezentant al fiecărei ghilde de prim-ordin. Începea să mi se contureze impresia că munca în afara oraşului punea stăpânire pe timp şi resurse, căci, cu mai multe ocazii, unul sau altul dintre cei prezenţi avea să-şi ceară scuze pentru că la ceremonie nu au participat mai mulţi dintre ei, explicând că aceştia erau plecaţi din oraş.

Pe parcursul acestor discuţii, m-a frapat un anume lucru neobişnuit. Era un fapt pe care îl observasem mai devreme, dar nu-l conştientizasem. Anume că tatăl meu şi ceilalţi Topografi ai Viitorului păreau a fi considerabil mai în vârstă decât ceilalţi. Însuşi Clausewitz era robust şi avea o statură impunătoare, în tunica lui, dar părul rar şi faţa ridată trădau vârsta lui considerabilă. Am estimat că avea cel puţin patru mii de kilometri. La fel şi tatăl meu – îl puteam vedea acum în preajma contemporanilor săi – părea să aibă o vârstă remarcabilă. Era aproape de-o seamă cu Clausewitz şi totuşi era împotriva logicii. Asta ar fi însemnat că tata a avut cam două mii nouă sute de kilometri când m-am născut, iar eu ştiam deja că în oraş era obiceiul să faci copii de îndată ce ai ajuns la maturitate.

Ceilalţi erau cu mult mai tineri. Unii erau, evident, doar cu câţiva kilometri mai în vârstă decât mine; un lucru care mă încuraja oarecum, deoarece, acum, că intrasem în lumea adulţilor, doream să-mi termin ucenicia cât se putea de repede. Ideea era că ucenicia nu avea un termen fix, iar dacă, aşa cum spusese Bruch cândva, poziţia în oraş era un rezultat al priceperii, atunci puteam deveni membru plin al ghildei într-o perioadă de timp relativ scurtă.

Lipsea o persoană, care mi-ar fi plăcut să fie acolo. Jase.

Vorbind cu unul dintre ghilderii Tracţiunii, am întrebat de el.

— Gelman Jase? a zis el. Cred că e plecat din oraş.

— N-ar fi putut să se întoarcă pentru asta? am întrebat. Am

împărţit aceeaşi cabină la cămin.
— Jase va fi plecat mulţi kilometri de-acum încolo.
— Unde se află?
La aceasta, bărbatul a zâmbit doar, înfuriindu-mă… căci, cu siguranţă, acum, că depusesem jurământul, mi-ar fi putut spune!
Mai târziu, am observat că niciun alt ucenic nu era de faţă. Erau oare cu toţii plecaţi din oraş? Dacă era aşa, asta însemna probabil că, foarte curând, puteam şi eu să plec.
După o discuţie de câteva minute cu ceilalţi membri ai ghildelor, Clausewitz a cerut să fie ascultat.
— Propun să-i rechemăm pe administratori, a spus el. Are cineva vreo obiecţie?
S-a auzit un murmur de aprobare generală.
— În acest caz, a continuat Clausewitz, îi voi reaminti ucenicului că aceasta este prima dintre multele ocazii în care este legat prin jurământul făcut.
Clausewitz a coborât de pe estradă, iar doi sau trei ghilderi au deschis uşile sălii. Încet, ceilalţi oameni s-au întors la ceremonie. Acum, atmosfera s-a destins considerabil. În timp ce sala se umplea, am auzit râsete, iar în fundal am observat că era aşezată o masă lungă. Administratorii nu păreau să poarte niciun fel de ranchiună pentru că fuseseră excluşi de la ceremonia care tocmai avusese loc. Am presupus că era un eveniment destul de obişnuit ca să fie luat ca atare, dar m-am întrebat cât de mult erau capabili să deducă. Atunci când un lucru de taină se desfăşoară la vedere, aşa cum se întâmplase acum, acesta lasă loc speculaţiilor. Putea vreo măsură de securitate să fie atât de strictă încât simplul fapt de a fi scoşi din încăpere în timp ce avea loc o ceremonie să-i ţină în beznă în privinţa celor petrecute? După câte îmi dădeam seama, la uşă nu era niciun paznic; ce anume putea să împiedice pe cineva să tragă cu urechea în timp ce îmi rosteam jurământul?
Nu am prea avut timp să chibzuiesc la aceste lucruri, căci încăperea era foarte animată. Oamenii vorbeau deodată, cu însufleţire, şi era multă gălăgie, căci pe masa lungă erau aşezate farfurii cu mâncare şi multe feluri de băutură. Tatăl meu m-a condus de la un grup la altul şi m-a prezentat atât

de multor oameni, încât curând am fost incapabil să-mi amintesc nume sau titluri.

— Nu ar trebui să mă prezinţi părinţilor Victoriei? am întrebat, văzându-l pe Constructorul de Poduri Lerouex într-o parte a sălii, alături de o femeie-administrator despre care am presupus că era soţia lui.

— Nu, asta vine mai târziu. M-a condus mai departe şi curând dădeam mâna cu un alt grup de oameni.

Mă întrebam unde era Victoria, căci, cu siguranţă, acum, când ceremonia de ghildă se sfârşise, logodna noastră trebuia anunţată. Ajunsesem acum să aştept cu nerăbdare să o văd. În parte, din cauza curiozităţii, dar şi fiindcă era o persoană pe care o cunoşteam. Mă simţeam copleşit de numărul mare de oameni mai în vârstă şi totodată cu mai multă experienţă decât mine, iar Victoria era din generaţia mea. Crescuse şi ea la cămin, cunoscuse aceleaşi persoane ca şi mine, eram de vârste apropiate. În această încăpere plină de membri ai ghildelor, prezenţa ei ar fi fost un prilej bine-venit de aducere-aminte a ceea ce lăsasem în urma mea. Făcusem un pas important înspre maturitate, iar asta era de ajuns pentru o singură zi.

Timpul trecea. Nu pusesem nimic în gură de când m-a trezit Bruch şi, la vederea mâncării, mi-am amintit cât de foame îmi era. Uitasem de acest aspect al festivităţii. Erau prea multe deodată. Timp de încă o jumătate de oră, l-am urmat pe tata de colo-colo, vorbind fără prea mult interes cu oamenii cărora le eram prezentat. Mi-ar fi prins cu adevărat bine să am atunci puţin timp pentru mine însumi, ca să pot reflecta la tot ce aflasem.

În cele din urmă, tata m-a lăsat să stau de vorbă cu un grup de oameni din administraţia materialelor sintetice (grupul care, am aflat, era responsabil de producerea tuturor felurilor de hrană sintetică şi materiale organice folosite în oraş) şi s-a îndreptat către locul în care se afla Lerouex. I-am văzut schimbând câteva cuvinte, iar Lerouex a clătinat din cap.

Într-o clipă, tata s-a întors şi m-a luat deoparte.

— Aşteaptă aici, Helward, mi-a spus. Voi anunţa logodna ta. Când va intra Victoria în încăpere, să vii lângă mine.

S-a îndepărtat grăbit şi a vorbit cu Clausewitz. Navigatorul a

revenit în scaunul lui, pe estradă.
— Breslaşi şi administratori! a ridicat glasul Clausewitz peste zgomotul discuţiilor. Avem de anunţat încă un eveniment. Noul ucenic urmează să se logodească cu fata Constructorului de Poduri Lerouex. Topograf al Viitorului Mann, doreşti să iei cuvântul?
Tatăl meu a păşit în faţa sălii şi s-a aşezat înaintea estradei. Vorbind foarte precipitat, a ţinut un scurt discurs despre mine. Peste toate câte se întâmplaseră în dimineaţa aceea, asta a venit ca un nou moment penibil pentru mine. Stânjeniţi amândoi, tata şi cu mine nu am fost niciodată atât de apropiaţi pe cât dădeau de înţeles cuvintele sale. Am vrut să-l opresc, am vrut să părăsesc sala înainte ca el să sfârşească, dar era limpede că mă aflam încă în centrul atenţiei. Mă întrebam dacă ceilalţi aveau cea mai vagă idee cum mă făceau să mă înstrăinez de ceea ce înţelegeau ei prin solemnitate şi eveniment.
Spre uşurarea mea, tata a terminat, însă a rămas în faţa estradei. Dintr-o altă parte a sălii, Lerouex a spus că doreşte să-şi prezinte fiica. O uşă s-a deschis şi a intrat Victoria, însoţită de mama ei.
Aşa cum mă instruise tata, am păşit înainte şi m-am aşezat lângă el. Mi-a strâns mâna. Lerouex a sărutat-o pe Victoria. Tata a îmbrăţişat-o şi i-a oferit un inel. A fost ţinut un nou discurs. În cele din urmă, i-am fost prezentat Victoriei. Nu am avut ocazia să ne vorbim.
Festivităţile au continuat.

2

Mi-a fost înmânată o cheie de la cămin, mi s-a spus că pot continua să-mi folosesc cabina până mi se va găsi un loc în sectorul ghildelor şi mi s-a reamintit, încă o dată, de jurământ. M-am dus direct la culcare.

Am fost trezit devreme de unul dintre ghilderii pe care îi întâlnisem în ziua precedentă. Numele lui era Denton Viitor. A aşteptat până am îmbrăcat noua uniformă de ucenic şi apoi m-a condus afară din cămin. Nu am folosit acelaşi traseu ca acela pe care m-a condus Bruch, cu o zi înainte, ci am urcat mai multe scări. Oraşul era liniştit. Trecând pe lângă un ceas, am văzut că era, într-adevăr, foarte devreme, doar puţin peste trei şi jumătate dimineaţa. Pe coridoare nu era nici ţipenie de om, iar majoritatea plafonierelor aveau lumina micşorată.

În cele din urmă, am ajuns la o scară în spirală, la capătul căreia se afla o uşă grea, de oţel. Denton Viitor a scos o lanternă din buzunar şi a aprins-o. Uşa avea două încuietori şi, după ce a deschis-o, bărbatul mi-a făcut semn să trec înaintea lui.

Am pătruns în întuneric şi frig, ambele atât de extreme încât le-am resimţit ca pe un şoc fizic. Denton a închis uşa în spatele meu şi a încuiat-o la loc. Când a rotit lumina lanternei, am văzut că stăteam pe o mică platformă, înconjurată de un parapet înalt de vreo nouăzeci de centimetri. Am înaintat şi ne-am oprit în faţa grilajului. Denton şi-a stins din nou lanterna. Întunericul era desăvârşit.

— Unde suntem? am întrebat.

— Nu vorbi. Aşteaptă… şi continuă să priveşti.

Nu puteam să văd absolut nimic. Ochii mei, încă adaptaţi la lumina palidă a coridoarelor, îmi înşelau simţurile, făcându-mă să disting forme colorate, mişcându-se în jurul meu, dar, după o clipă, aceste imagini s-au potolit. Întunericul nu era principala problemă, însă îmi era frig şi tremuram. Simţeam oţelul grilajului în palme, ca o suliţă de gheaţă, şi am început să-mi mişc mâinile, încercând să diminuez disconfortul. Totuşi, era imposibil să îi dau drumul. În întunericul absolut,

balustrada era singura mea legătură cu ceva familiar. Nu mai fusesem niciodată până atunci atât de izolat de ceea ce cunoşteam, nu mai fusesem niciodată confruntat cu un asemenea impact al lucrurilor necunoscute. Trupul întreg îmi era încordat, de parcă s-ar fi ferit de o explozie neaşteptată sau de un şoc fizic, dar nu a urmat aşa ceva. În jurul meu, totul era rece şi întunecat şi insuportabil de tăcut, cu excepţia vântului care îmi vâjâia în urechi.

Pe măsură ce minutele treceau şi ochii începeau să mi se adapteze la întuneric, am descoperit că puteam distinge vagi contururi în jurul meu. Îl vedeam pe Denton Viitor lângă mine, o siluetă înaltă, întunecată, în tunica sa, profilându-se pe fundalul mai puţin întunecat. Dedesubtul platformei pe care stăteam, am putut depista o structură imensă, de o formă neregulată, de culoare neagră, pe fundal negru.

De jur împrejur era un întuneric de nepătruns. Nu aveam niciun punct de reper, nimic care să mă ajute să pot deosebi forme sau contururi. Era înfricoşător, dar într-un fel care stârnea emoţie, nu într-unul care să mă facă să mă simt ameninţat fizic în vreun fel. Câteodată mi s-a arătat în vis un astfel de loc, iar pe urmă m-am trezit, continuând să percep imaginile secundare ale unei privelişti ca aceasta. Acum nu era un vis, frigul tăios nu putea fi imaginat, şi nici intensitatea noilor senzaţii legate de spaţiu şi dimensiune. Ştiam doar că era prima mea aventură în afara oraşului – căci asta era tot ceea ce putea să fie – şi nu semăna defel cu ceea ce-mi imaginasem vreodată.

Gustând din plin experienţa, efectul frigului şi al întunericului asupra simţului meu de orientare a devenit de o importanţă secundară. Eram afară… asta era ceea ce aşteptasem!

Nu a mai fost nevoie ca Denton să mă mustre să tac; nu aş fi putut spune nimic, iar dacă aş fi încercat, cuvintele mi-ar fi pierit în gâtlej sau ar fi fost duse de vânt. Tot ceea ce puteam face era să privesc şi, privind, nu am văzut nimic altceva decât promontoriul adânc, misterios, al unui tărâm, în noaptea înnorată.

Am fost surprins de o nouă senzaţie: simţeam miros de pământ! Era diferit de tot ceea ce mirosisem în oraş, şi mintea mea a zămislit imaginea fantastică a unei întinderi de

mulţi kilometri pătraţi de pământ brun, bogat, umed în răcoarea nopţii. Nu aveam cum să-mi dau seama ce anume miroseam – probabil că nu era pământ defel – dar această imagine a solului bogat, fertil, o păstram din cărţile citite la cămin. Era suficient să mi-l închipui şi, simţind efectul purificator al tărâmului sălbatic, neexplorat, de dincolo de oraş, am fost din nou cuprins de emoţie. Erau atâtea de văzut şi de făcut... dar, chiar şi atunci, când stăteam pe platformă, în acele nepreţuite momente, totul a rămas exclusiv la nivelul imaginaţiei. Nu aveam nevoie să văd nimic; simplul impact al acestui pas fundamental dincolo de graniţele oraşului era suficient pentru a stârni imaginaţia mea primitivă către tărâmuri care, până în acel moment, au fost hrănite doar de scrierile autorilor pe care i-am citit.

Încet, încet, întunericul s-a subţiat, până când cerul de deasupra mea a devenit cenuşiu-închis. În depărtare, am văzut locul unde norii întâlneau orizontul şi, chiar în timp ce priveam, am zărit o linie, de un roşu-palid, care începea să contureze un norişor. Ca şi cum impactul luminii l-ar fi propulsat, norul acesta şi toţi ceilalţi împreună cu el se mişcau lin deasupra noastră, purtaţi de vânt dincolo de acea zonă de strălucire. Roşeaţa s-a împrăştiat, atingând norii preţ de câteva clipe, în timp ce se îndepărtau, lăsând în urmă o vastă întindere de cer albastru, acoperit de un portocaliu-intens. Această privelişte îmi captiva întreaga atenţie, căci era pur şi simplu cel mai frumos lucru pe care îl trăisem în întreaga mea viaţă. Aproape imperceptibil, culoarea portocalie se răspândi şi deveni mai luminoasă; norii care se îndepărtaseră erau încă pârliţi de culoarea roşie, dar, exact în punctul în care orizontul atingea cerul, lumina devenea mai strălucitoare cu fiecare minut.

Portocaliul pierea. Mult mai repede decât aş fi putut bănui, s-a diluat, pe măsură ce sursa de lumină s-a înviorat, devenind, cu trecerea fiecărei clipe, atât de strălucitoare şi de incandescentă încât era imposibil să te uiţi direct la ea.

Denton Viitor m-a apucat dintr-odată de braţ.

— Priveşte! a spus, arătând către stânga centrului de strălucire. Un stol de păsări, aşezate într-un V delicat, fâlfâia încet de la stânga la dreapta, în faţa ochilor noştri. După

câteva momente, păsările au trecut direct prin faţa coloanei crescânde de lumină şi, pentru câteva secunde, au fost ascunse privirii.

— Ce sunt acelea? am întrebat, iar glasul îmi suna aspru şi răguşit.

— Doar gâşte.

Acum erau din nou vizibile, continuându-şi zborul lin, cu cerul albastru în spate. După aproximativ un minut, le-am pierdut din ochi, dincolo de promontoriu, la o anumită distanţă.

Am privit din nou răsăritul. În scurtul răstimp cât m-am uitat la păsări, se transformase. Acum trupul soarelui apăruse deasupra orizontului şi se înfăţişa privirii ca o farfurie alungită de lumină, ţintuită deasupra şi dedesubt de două suliţe perpendiculare de incandescenţă. Îi simţeam atingerea căldurii pe faţă. Vântul se domolea.

Am stat cu Denton pe acea mică platformă, cercetând tărâmul cu privirea. Am zărit oraşul, sau acea parte a lui care era vizibilă de pe platformă şi am văzut cum ultimii nori dispar dincolo de orizont, îndepărtându-se de soare. Şi-a aruncat lumina asupra noastră dintr-un cer fără nori, iar Denton şi-a dezbrăcat tunica.

Mi-a făcut un semn cu capul şi mi-a arătat cum vom coborî de pe platformă, ajutaţi de un şir de trepte de metal, pe pământul de dedesubt. El a pornit primul. Când am ajuns jos şi am pus pentru prima dată piciorul pe pământ adevărat, am putut auzi cum păsările care îşi făceau cuib în crăpăturile din vârful oraşului îşi încep cântecul de dimineaţă.

3

Denton Viitor a făcut cu mine un înconjur al periferiei oraşului, apoi m-a dus afară, traversând câmpul, către un grup mic de construcţii provizorii ridicate la aproximativ cinci sute de metri de oraş. Aici m-a prezentat lui Malchuskin Linie, apoi ne-am întors în oraş.

Linie era un om scund, păros, încă pe jumătate adormit. Nu părea deranjat de vizita inopinată şi m-a tratat cu o anumită amabilitate.

— Ucenic al Viitorului, nu-i aşa?

Am încuviinţat.

— Tocmai am venit din oraş.

— Prima ieşire?

— Da.

— Ai luat micul dejun?

— Nu… Viitor m-a sculat din pat şi am venit direct aici.

— Hai înăuntru… O să fac nişte cafea.

Interiorul barăcii era auster şi dezordonat, contrastând cu ceea ce văzusem în oraş. Acolo, curăţenia şi ordinea păreau să fie de mare însemnătate, dar în baraca lui Malchuskin erau aruncate în neorânduială haine murdare, oale şi cratiţe nespălate şi resturi de mâncare. Într-un colţ, se afla un morman imens de scule şi unelte de metal, iar lângă perete era un pat, cu cuverturile aruncate grămadă. În aer plutea un miros de mâncare veche.

Malchuskin a umplut o oală cu apă şi a pus-o pe plită. A găsit pe undeva două căni, le-a clătit în butoi şi le-a scuturat pentru a le zvânta. A pus într-un ibric apă şi o măsură de cafea sintetică şi apoi l-a pus la fiert.

În baracă se afla un singur scaun. Malchuskin a îndepărtat câteva scule grele de oţel de pe masă şi a mutat-o lângă pat. S-a aşezat şi mi-a făcut semn să-mi trag scaunul. Am stat o vreme în tăcere, sorbind cafeaua. Era preparată exact în acelaşi mod ca în oraş, şi totuşi avea parcă un gust diferit.

— N-am avut prea mulţi ucenici în ultimul timp.

— Cum aşa? am întrebat.

— Nu-mi dau seama. Nu vin prea mulţi. Tu cine eşti?

— Helward Mann. Tatăl meu e…

— Da, ştiu. E un bărbat de treabă. Am fost împreună la cămin.

Auzind asta, m-am încruntat în sinea mea. El şi tatăl meu nu aveau cum să fie de aceeaşi vârstă. Malchuskin mi-a observat expresia.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, spuse el. Într-o zi, vei înţelege. Vei afla pe pielea ta, la fel cum vei afla toate celelalte lucruri pe care acest sistem blestemat de ghilde te obligă să le înveţi. În Ghilda Viitorului, viaţa e ciudată. Nu era de mine, dar presupun că tu te vei descurca.

— De ce n-ai vrut să fi şi tu Viitor?

— N-am spus că nu am vrut… Mă refeream la faptul că nu asta mi-a fost hărăzit. Tatăl meu a făcut parte din Ghilda Liniilor. Iarăşi sistemul ghildelor. Dar dacă îţi doreşti cu adevărat, te vor da pe mâini bune. Ai făcut multă muncă manuală?

— Nu…

A râs zgomotos.

— Ucenicii nu fac niciodată. Te vei obişnui. S-a ridicat în picioare: E timpul să începem. E devreme, dar acum, că m-aţi sculat din pat, nu are niciun rost să lenevesc. Sunt şi aşa prea mulţi puturoşi.

A ieşit din baracă. Mi-am terminat cafeaua în grabă, opărindu-mi limba, şi l-am urmat. Se îndrepta către celelalte două clădiri. L-am ajuns din urmă.

Cu o cheie de metal pe care o luase din baracă a lovit cu putere în uşa fiecăreia dintre celelalte două clădiri, răcnind la cine s-o fi aflat înăuntru că era timpul să se scoale. Mi-am dat seama, după urmele de pe uşi, că probabil întotdeauna le lovea cu o bucată de metal.

Am auzit mişcare înăuntru.

Malchuskin s-a întors în baraca sa şi a început să cotrobăie printre scule.

— Să nu te amesteci prea mult cu oamenii aceştia, m-a avertizat. Nu sunt din oraş. Printre ei e unul, Rafael, pe care l-am pus responsabil. Vorbeşte puţin engleza şi are rolul de translator. Dacă vrei ceva, să i te adresezi lui. De fapt, ar fi mai bine să vii la mine. E puţin probabil să existe probleme,

dar dacă va fi cazul… cheamă-mă. Bine?

— Ce fel de probleme?

— Nu fac ceea ce le spunem tu sau eu. Sunt plătiţi, şi-şi primesc plata ca să facă ce vrem noi. Dacă nu fac asta, e o problemă. Dar singurul neajuns cu grupul ăsta e că-şi fac singuri rău fiindcă sunt prea leneşi. De aceea începem devreme. Mai târziu se face foarte cald şi nu mai merită efortul.

Era cald deja. Soarele se ridicase sus pe cer cât timp fusesem cu Malchuskin şi începeau să-mi lăcrimeze ochii. Nu eram obişnuit cu o lumină atât de strălucitoare. Am încercat să mai arunc o privire către soare, dar îmi era imposibil să mă uit direct la el.

— Ţine astea!

Malchuskin mi-a dat un braţ mare de chei fixe, iar eu m-am clătinat sub povara lor, scăpând vreo două-trei. M-a privit în tăcere cum le ridicam, ruşinat de nepriceperea mea.

— Încotro?

— În oraş, fireşte. Nu vă învaţă nimic acolo?

M-am îndepărtat de baracă, mergând înspre oraş. Malchuskin m-a urmărit cu privirea din uşa barăcii sale.

— Către sud! mi-a strigat.

M-am oprit şi am privit neajutorat împrejur. Malchuskin a venit lângă mine.

— Uite acolo. A arătat cu mâna. Liniile de la sudul oraşului. În regulă?

— În regulă.

Am mers în direcţia aceea, scăpând doar încă o cheie fixă pe drum.

* * *

După o oră sau două, am început să pricep ce voise Malchuskin să spună despre oamenii care lucrau cu noi. Se opreau sub cel mai mic pretext şi doar strigătele lui Malchuskin sau indicaţiile posomorâte ale lui Rafael îi puneau la treabă.

— Cine sunt? l-am întrebat pe Malchuskin când am făcut o pauză de cincisprezece minute.

— Localnici.

— Nu putem să angajăm mai mulţi?

— Sunt cu toţii la fel pe-aici.

Într-o oarecare măsură, îi compătimeam. Munceau din greu, sub cerul liber, fără niciun pic de umbră. Deşi eram hotărât să nu mă las pe tânjeală, încordarea fizică era mai mult decât puteam suporta. Cu siguranţă, era mai anevoioasă decât tot ceea ce trăisem până atunci.

Liniile de la sudul oraşului se întindeau pe aproximativ opt sute de metri, fără să se termine într-un loc anume. Erau patru linii, fiecare formată din câte două şine de metal sprijinite pe traverse din lemn care, la rândul lor, erau aşezate pe fundaţii de beton. Două dintre linii fuseseră scurtate considerabil de Malchuskin şi echipa lui, iar noi lucram la cea mai lungă încă existentă, cea amplasată la dreapta exterior.

Malchuskin mi-a explicat că, dacă îmi imaginam că oraşul se afla în faţa noastră, cele patru linii erau identificate ca stânga şi dreapta, exterior şi interior, de fiecare dată.

Nu era nevoie de prea multă gândire. Era muncă de rutină, dar grea.

Pentru început, plăcile de prindere care conectau şina de traverse erau desfăcute pe întreaga lungime a porţiunii de şină. Aceasta era aşezată într-o parte, şi cealaltă şină era desfăcută în mod similar. Apoi ne ocupam de traverse. Acestea erau fixate de fundaţiile de beton cu două cleme, fiecare trebuind să fie desfăcută şi scoasă manual. Când traversele erau desprinse, le stivuiam într-un vagon-platformă care aştepta pe următoarea porţiune de linie. Fundaţia de beton, care am descoperit că era prefabricată şi refolosibilă, trebuia apoi să fie scoasă din pământ şi aşezată, în acelaşi mod, în vagon. Când toate acestea erau gata, cele două şine de oţel erau amplasate pe nişte stative speciale aflate de-a lungul vagonului.

Malchuskin sau eu conduceam apoi vagonul alimentat de la o baterie, către următoarea porţiune de linie şi procesul urma să se repete. Când vagonul era plin, întregul echipaj călătorea cu el până în partea din spate a oraşului. Aici era parcat şi bateria era reîncărcată de la punctul electric fixat de zidul oraşului în acest scop.

Ne-a luat aproape toată dimineaţa să încărcăm vagonul şi să-l ducem sus, în oraş. Îmi simţeam braţele de parcă ar fi

fost scoase din ţâţâni, spatele mă durea, eram jegos şi acoperit de transpiraţie. Malchuskin, care muncise cot la cot cu ceilalţi – probabil mai mult decât oricare dintre muncitorii angajaţi – mi-a zâmbit larg.

— Acum descărcăm şi o luăm de la capăt, a spus.

I-am privit pe muncitori. Arătau aşa cum mă simţeam eu, deşi bănuiam că muncisem, la rândul meu, mai mult decât ei, având în vedere că eram nou şi nu deprinsesem încă arta de a-mi folosi muşchii în mod chibzuit. Majoritatea stăteau tolăniţi în puţina umbră pe care o oferea trupul masiv al oraşului.

— În regulă, am spus.

— Nu... glumeam. Crezi că echipa ar mai face ceva fără să-şi umple stomacul cu mâncare?

— Nu.

— Aşa, atunci... mâncăm.

I-a spus ceva lui Rafael, apoi s-a îndreptat către baraca sa. L-am însoţit şi am mâncat împreună nişte mâncare sintetică încălzită, asta fiind tot ceea ce mi-a putut oferi.

* * *

După-amiaza a început cu descărcatul. Traversele, fundaţiile şi şinele au fost toate încărcate într-un alt vehicul cu acumulatori, care se deplasa pe patru roţi mari cu anvelope. Când transferul a fost gata, ne-am întors cu vagonul la capătul liniei şi am luat-o de la început. După-amiaza era toridă şi oamenii munceau încet. Chiar şi Malchuskin a lăsat-o mai moale şi, după ce vagonul-platformă a fost umplut din nou cu următorul transport, a anunţat o pauză.

— Aş vrea să mai facem încă un transport astăzi, a spus el şi a băut cu nesaţ dintr-o sticlă cu apă.

— Sunt gata, am spus.

— Poate. Vrei să-l faci de unul singur?

— Dar sunt dispus, am răspuns, nevrând să dau în vileag oboseala pe care o simţeam.

— Şi aşa, mâine nu vei fi bun de nimic. Nu, descărcăm vagonul ăsta, îl ducem la capătul liniei şi cu asta, gata.

N-a fost chiar gata, după cum s-a dovedit. Când am dus înapoi vagonul la capătul liniei, Malchuskin a pus oamenii să umple ultima porţiune de linie cu cât mai mulţi bulgări de

pământ puteau găsi. Acest material de umplutură a fost întins pe douăzeci de metri.

L-am întrebat pe Malchuskin ce rol are.

A făcut semn cu capul către cea mai apropiată linie lungă, cea din interior, stânga. La capătul ei era un pilon mare de beton, bine înfipt în pământ.

— Ai prefera să ridici unul dintre aceia? a spus el.

— Ce este?

— Un tampon. Dacă s-ar întâmpla să se rupă toate cablurile dintr-odată… oraşul ar lua-o înapoi pe şine. În situaţia actuală, tampoanele nu ar opune prea multă rezistenţă, dar este tot ce putem face.

— A pornit vreodată oraşul înapoi?

— O singură dată.

* * *

Malchuskin m-a lăsat să aleg dacă vreau să mă întorc în cabina mea din oraş sau să rămân împreună cu el în baracă. După felul cum a pus problema, nu prea am avut de ales. Era evident că avea o părere proastă despre oamenii din interiorul oraşului, şi mi-a spus că arareori intra acolo.

— Este o existenţă comodă, a spus. Jumătate din oamenii din oraş nu ştiu ce se petrece aici, afară, şi bănuiesc că nu le-ar păsa, dacă ar şti.

— De ce-ar trebui să ştie? În definitiv, dacă putem să continuăm să lucrăm constant, nu e problema lor.

— Ştiu, ştiu. Dar nu aş fi nevoit să folosesc aceşti localnici blestemaţi dacă ar veni aici mai mulţi oameni din oraş.

În barăcile comune din apropiere, angajaţii discutau zgomotos; unii cântau.

— Nu ai chiar deloc de-a face cu ei?

— Doar îi folosesc. Sunt fazanii celor din Ghilda Trocului. Dacă devin prea puturoşi, îi dau afară şi cer să mi se caute alţii. Nu e niciodată dificil pentru noi. Nu-i uşor să-ţi găseşti de lucru pe-aici.

— Şi unde suntem aici?

— Nu mă întreba pe mine… asta e treaba tatălui tău şi a ghildei sale. Eu nu fac altceva decât să scot linii vechi.

Am simţit că Malchuskin era mai puţin străin de oraş decât încerca să pară. Am presupus că existenţa lui relativ izolată îl

făcea să aibă un oarecare dispreţ pentru cei din oraş, dar, după cum puteam observa, nu era nevoit să stea aici, în baracă. Poate că muncitorii erau leneşi – şi gălăgioşi în clipa de faţă – dar păreau să aibă un comportament disciplinat. Malchuskin nu a încercat să-i supravegheze când nu era nicio treabă de făcut, aşadar ar fi putut să stea în oraş dacă ar fi vrut.

— Prima ta zi afară, nu-i aşa? a întrebat el pe neaşteptate.

— Aşa e.

— Vrei să priveşti apusul?

— Nu… de ce?

— De obicei ucenicii vor.

— În regulă.

Aproape doar ca să-i fac pe plac, am ieşit din baracă şi am privit peste înălţimile oraşului către nord-est. Malchuskin a venit în urma mea.

Soarele era aproape de orizont şi simţeam deja răcoarea vântului pe spate. Norii din noaptea precedentă nu reveniseră, iar cerul era albastru şi senin. M-am uitat la soare, având posibilitatea să-l privesc fără să mă doară ochii, acum, că razele sale erau filtrate de stratul gros al atmosferei. Avea forma unui larg disc portocaliu, uşor înclinat înspre noi. Deasupra şi dedesubt, vlăstare lungi de lumină răsăreau din centrul discului. În timp ce-l priveam, a coborât încet sub linia orizontului, punctul de lumină de deasupra fiind ultimul care a dispărut.

— Dacă dormi în oraş, nu apuci să vezi asta, a spus Malchuskin.

— E foarte frumos, am răspuns.

— Ai văzut răsăritul azi-dimineaţă?

— Da.

Malchuskin a clătinat din cap.

— Asta fac ei. De îndată ce un puşti e acceptat într-o ghildă, e azvârlit la capătul celălalt. Fără nicio explicaţie, aşa-i? Afară, în întuneric, până ce răsare soarele.

— De ce fac asta?

— Sistemul de ghildă. Consideră că este calea cea mai scurtă pentru a face un ucenic să înţeleagă că soarele nu e aşa cum a învăţat.

— Nu este? am întrebat.
— Ce ai fost învăţat?
— Că soarele este sferic.
— Aşadar, tot asta vă învaţă. Ei, bine, acum ai văzut că nu e aşa. Pricepi ceva din asta?
— Nu.
— Mai gândeşte-te. Haide să mâncăm.
Ne-am întors în baracă şi Malchuskin mi-a spus să încălzesc nişte mâncare în timp ce el fixa un alt cadru de pat deasupra suporţilor verticali din jurul patului său. A găsit nişte aşternuturi într-un şifonier şi le-a azvârlit pe pat.
— Vei dormi aici, a spus, indicând patul de sus. Ai somnul agitat?
— Nu cred.
— O să încercăm o noapte. Dacă te foieşti, vom face schimb. Nu-mi place să fiu deranjat.

* * *

M-am gândit că erau mici şanse să-l deranjez. Aş fi putut dormi şi pe marginea unei stânci în noaptea aceea, atât eram de obosit. Am mâncat împreună mâncarea fără gust, iar după aceea Malchuskin mi-a vorbit despre munca lui la linii. L-am ascultat fără atenţie şi, câteva minute mai târziu, m-am întins pe patul meu, prefăcându-mă că-l urmăresc. Am adormit aproape instantaneu.

4

Am fost trezit în dimineaţa următoare de Malchuskin, care se mişca de colo-colo prin baracă, troncănind farfuriile de la masa din seara precedentă. Am dat să mă ridic din pat de îndată ce am fost pe deplin conştient, dar dintr-odată am simţit un junghi în spate. Am oftat.

Malchuskin şi-a ridicat privirea către mine, cu un zâmbet larg.

— Înţepenit? m-a întrebat.

M-am rostogolit pe o parte şi am încercat să-mi ridic picioarele. Erau şi ele înţepenite şi mă dureau, dar, cu un efort considerabil, am reuşit să mă ridic în poziţia şezut. Am rămas o clipă nemişcat, sperând că durerea era un cârcel şi că va trece.

— E mereu la fel cu voi, ţâncii din oraş, a remarcat Malchuskin, dar fără maliţiozitate. Veniţi aici, vă iau de buni. O zi de muncă şi sunteţi atât de ţepeni că deveniţi nefolositori. Nu faceţi niciun fel de mişcare în oraş?

— Doar în sala de gimnastică.

— Bine… coboară aici şi mănâncă ceva. După aceea, ar fi mai bine să te întorci în oraş. Fă o baie fierbinte şi vezi dacă poţi găsi pe cineva să-ţi facă un masaj. Apoi întoarce-te aici.

Am dat din cap recunoscător şi am coborât din pat. A fost mai greu şi mai dureros decât tot ce încercasem până atunci. Am descoperit că braţele, gâtul şi umerii îmi erau la fel de înţepeniţi ca tot restul corpului.

Am părăsit baraca treizeci de minute mai târziu, chiar în timp ce Malchuskin răcnea la oameni să înceapă lucrul. M-am îndreptat către oraş, şchiopătând încet.

Era pentru prima dată când eram lăsat pe cont propriu în afara oraşului. Când se află în compania altora, omul nu vede atât de multe ca atunci când e singur. Oraşul se afla la cinci sute de metri de baraca lui Malchuskin şi asta era o distanţă potrivită pentru a putea să-mi fac o oarecare impresie despre dimensiunea şi înfăţişarea lui generală. Cu toate acestea, pe tot parcursul zilei precedente nu apucasem să arunc decât câteva priviri fugare. Era pur şi simplu un bloc imens, gri,

dominând peisajul.

Acum, traversând şontâc, de unul singur, terenul care ducea către el, am putut să-l analizez mai în detaliu.

Din perspectiva limitată pe care o avusesem în interiorul oraşului, nu mă gândisem prea mult la cum ar putea să arate acesta din afară. Întotdeauna mi l-am imaginat ca fiind mare, dar realitatea era că oraşul era mult mai mic decât îmi închipuisem. În punctul lui cel mai înalt, în partea de nord, avea aproximativ şaizeci de metri, iar restul era un talmeş-balmeş de forme dreptunghiulare şi cubice, aşezate într-un fel de aranjament dezordonat de diverse înălţimi. Avea o culoare mohorâtă, maro şi cenuşie, fiind făcut, după câte îmi dădeam seama, din multe feluri de cherestea. Betonul şi metalul erau, se pare, folosite foarte puţin şi nimic nu era vopsit. Această înfăţişare exterioară contrasta puternic cu interiorul, sau cel puţin cu acele câteva zone pe care le văzusem eu, care erau curate şi viu decorate. Întrucât casa lui Malchuskin se afla exact la vest de oraş, mi-a fost imposibil să estimez lăţimea oraşului, în timp ce mă îndreptam către el, dar am apreciat că lungimea lui era de aproximativ patru sute cincizeci de metri. Am fost surprins cât de urât era şi cât de vechi părea. Era multă activitate prin preajmă, în special către nord.

În timp ce mă apropiam de oraş, mi-am dat seama că nu aveam habar cum puteam să intru în el. Deunăzi, Denton Viitor înconjurase cu mine exteriorul oraşului, dar mintea îmi fusese atât de asaltată de impresii noi, încât am reţinut doar o mică parte din detaliile care mi-au fost prezentate. Păruse atât de diferit atunci!

Singura mea amintire clară era că în spatele platformei de pe care urmărisem răsăritul de soare se afla o uşă şi am decis să mă îndrept spre ea. Nu a fost atât de uşor cum mi-am imaginat.

Am pornit către sudul oraşului, trecând peste liniile la care lucrasem în ziua precedentă şi m-am întors către est, unde eram sigur că Denton şi cu mine coborâserăm pe un rând de trepte de metal. După o îndelungă căutare, am găsit o astfel de cale de acces şi am început să mă urc. De câteva ori am apucat-o greşit şi, doar după o lungă perioadă de chinuitoare plimbări de-a lungul pasarelelor şi de prudente căţărări pe

scări, am localizat în sfârşit platforma. Am descoperit că uşa era şi acum încuiată.

Nu aveam altceva de făcut, decât să întreb. Am coborât şi m-am dus înapoi în sudul oraşului, unde Malchuskin şi echipa de muncitori reîncepuseră lucrul la demontarea liniei.

Cu un aer condescendent, Malchuskin l-a lăsat responsabil pe Rafael şi mi-a arătat ce să fac. M-a condus către spaţiul îngust dintre cele două linii interioare, direct sub buza marginii oraşului. Dedesubtul oraşului era întuneric şi frig.

Ne-am oprit lângă o scară de metal.

— În vârf se află un ascensor, mi-a spus. Ştii ce este acela?

— Da.

— Ai o cheie de ghildă?

M-am scotocit în buzunar şi am scos la iveală o bucată de metal de formă neregulată pe care mi-o dăduse Clausewitz. Deschidea încuietoarea de la uşa căminului.

— Asta este?

— Da. Liftul are o închizătoare. Du-te la al patrulea nivel, caută un administrator şi întreabă-l dacă poţi să foloseşti baia.

Simţindu-mă foarte stupid, am făcut aşa cum mi-a indicat. L-am auzit pe Malchuskin râzând în timp ce ieşea la lumina zilei. Am găsit liftul fără dificultate, dar uşile nu s-au deschis când am răsucit cheia. Am aşteptat. Câteva clipe mai târziu, uşile s-au deschis pe neaşteptate şi au ieşit doi ghilderi. Nu mi-au acordat nicio atenţie şi au coborât scările care duceau pe pământ.

Dintr-odată, uşile au început să se închidă de la sine şi m-am precipitat înăuntru. Înainte de a putea să descopăr cum să-l controlez, liftul a început să urce. Am văzut un rând de butoane cu cheie amplasate pe perete, lângă uşă, numerotate de la unu la şapte. Mi-am introdus cheia la numărul patru, sperând că acesta era cel potrivit. Ascensorul părea că merge de mult timp, dar apoi s-a oprit dintr-odată. Uşile s-au deschis, iar eu am păşit înainte. Când am ieşit pe culoar, alţi trei ghilderi au intrat în lift.

Am zărit un semn vopsit pe peretele din partea opusă. NIVELUL AL ŞAPTELEA. Urcasem prea mult.

Chiar în timp ce uşile se închideau, am intrat din nou repede în lift.

— Unde mergi, ucenicule? m-a întrebat unul dintre bărbaţi.
— La al patrulea nivel.
— Bine, linişteşte-te.
Şi-a folosit propria cheie la butonul patru şi, de data aceasta, când cabina liftului s-a oprit, mă aflam la nivelul potrivit. Mi-am mormăit mulţumirile şi am ieşit din lift.
Cu diversele mele preocupări, ignorasem disconfortul fizic în ultimele câteva minute, dar acum mă simţeam din nou obosit şi suferind. Această parte a oraşului era, se pare, foarte animată: mulţi oameni umblând de colo-colo pe coridoare, discuţii, uşi deschise şi închise. Era altfel decât în afara oraşului, căci ţinutul liniştit avea o caracteristică atemporală şi, cu toate că acolo oamenii se agitau şi munceau, atmosfera era mai relaxată. Munca lui Malchuskin şi a echipei lui avea un motiv bine întemeiat, dar aici, în inima nivelurilor superioare care îmi fuseseră interzise atâta vreme, totul era misterios şi complicat.
Mi-am amintit indicaţiile lui Malchuskin şi, alegând o uşă la întâmplare, am deschis-o şi am intrat. Înăuntru se aflau două femei; au fost amuzate, dar m-au ajutat când le-am spus ce voiam.
Câteva minute mai târziu, mi-am cufundat trupul suferind într-o cadă cu apă fierbinte şi am închis ochii.

* * *

Îmi luase atât de mult timp şi făcusem atât de mult efort să ajung în baie, încât mă întrebam dacă îmi va fi măcar de vreun folos; cert e că, după ce m-am şters şi m-am îmbrăcat din nou, nu mai eram nici pe departe atât de înţepenit. Mai simţeam câte ceva, când îmi întindeam muşchii, dar oboseala îmi dispăruse din trup.
Întoarcerea mea înainte de vreme în oraş mi-a adus-o în minte, inevitabil, pe Victoria. Faptul că o zărisem la ceremonie îmi stârnise curiozitatea. Gândul de a mă întoarce imediat să scot din pământ traverse uzate mi-a ieşit oarecum din minte – deşi simţeam că n-ar trebui să stau prea mult timp departe de Malchuskin – şi m-am hotărât să văd dacă o puteam găsi.
Am părăsit sala de baie şi m-am îndreptat în grabă spre ascensor. L-am chemat la nivelul la care eram. Când a sosit, am putut să-i studiez butoanele mai amănunţit. Am decis să-l

testez.

La început, m-am deplasat la al şaptelea nivel, dar, în mica mea incursiune pe coridoarele sale, nu am putut să observ, la prima vedere, nicio diferenţă notabilă faţă de nivelul pe care tocmai îl părăsisem. Acelaşi lucru a fost valabil pentru majoritatea celorlalte niveluri, deşi la nivelurile trei, patru şi cinci era mai multă activitate. Primul nivel era tunelul întunecat, aflat de fapt dedesubtul oraşului propriu-zis.

Am circulat în sus şi în jos de câteva ori, descoperind că era o distanţă surprinzător de mare între primul şi al doilea nivel. Toate celelalte distanţe erau foarte mici. Am ieşit din ascensor la al doilea nivel, intuind că acesta va fi locul unde voi găsi căminul şi că, dacă mă înşelam, puteam să merg în căutarea lui pe jos.

În partea opusă intrării în ascensor de la nivelul al doilea se afla un şir de trepte care cobora într-un coridor transversal. Mi-am adus vag aminte că trecusem pe acolo când m-a dus Bruch sus, la ceremonie, şi curând am dat peste o uşă care ducea în interiorul căminului.

Odată intrat, am încuiat uşa cu cheia ghildei. Totul îmi era atât de familiar. Mi-am dat seama că, până în momentul în care am închis uşa, mişcările îmi fuseseră prudente şi circumspecte, dar acum mă simţeam acasă. Am coborât repede scările şi am înaintat de-a lungul coridorului scurt al zonei pe care o cunoşteam atât de bine. Arăta altfel decât restul oraşului şi mirosea diferit. Am văzut cunoscutele scrijelituri pe pereţii pe care generaţii de copii înaintea mea îşi inscripţionaseră numele, am văzut vechea vopsea maro, lemnul vechi al podelelor, uşile cabinelor, care nu puteau fi încuiate. Dintr-o veche obişnuinţă, m-am îndreptat direct către cabina mea şi am intrat. Totul aici era neatins. Patul fusese ridicat şi cabina era mai curată decât fusese vreodată pe când o foloseam cu regularitate, dar cele câteva lucruri ale mele erau încă la locul lor. La fel şi ale lui Jase, deşi nu era nici urmă de el.

Am privit încă o dată împrejur, apoi m-am întors pe coridor. Scopul vizitei la cabina mea fusese atins: nu aveam niciun scop. Am continuat să înaintez în josul coridorului, către diferitele săli de clasă. Zgomote surde străbăteau prin uşile

închise. Am tras cu ochiul prin vizoarele circulare de sticlă şi am văzut orele în desfăşurare. Cu câteva zile mai devreme, fusesem acolo. Într-una dintre încăperi mi-am văzut foştii colegi de generaţie; unii dintre ei, ca şi mine, optaseră, fără îndoială, către o ucenicie într-una dintre ghildele de prim-ordin, iar majoritatea erau sortiţi muncilor administrative din oraş. Am fost ispitit să intru şi să le ascult întrebările, păstrând o tăcere misterioasă.

În cămin nu existau camere separate pentru fete şi băieţi, şi, în fiecare cameră în care am tras cu ochiul, am căutat să o văd pe Victoria; nu părea să se afle acolo. După ce am verificat toate sălile de clasă, am coborât în zona comună: sala de mese (aici se auzea zgomotul de fond al preparării prânzului), sala de gimnastică (goală) şi micuţa curte interioară care lăsa loc doar cerului albastru de deasupra. M-am dus în încăperile comune, unicul loc de pe întreaga suprafaţă a căminului care putea fi folosit pentru recreere generală. Aici se aflau mai mulţi băieţi, dintre care cu unii studiasem împreună doar cu câteva zile înainte. Trăncăneau – aşa cum se întâmpla de obicei când erau lăsaţi singuri pentru studiu individual – dar de îndată ce m-au observat am devenit centrul atenţiei. Era tocmai situaţia pe care încercasem să o evit.

Voiau să ştie în ce ghildă am intrat, ce făceam, ce am văzut. Ce s-a întâmplat când am ajuns la majorat? Ce se afla în afara căminului?

În mod curios, nu aş fi fost în stare să răspund la multe dintre întrebările lor, chiar dacă aş fi putut să-mi încalc jurământul. Cu toate că făcusem multe lucruri în decurs de două zile, eram încă străin de tot ceea ce vedeam.

M-am pomenit că recurg – întocmai cum făcuse Jase – la ascunderea faptului că ştiam atât de puţine în spatele unei bariere de mister şi umor. Evident, asta i-a dezamăgit pe băieţi şi, deşi interesul nu le-a scăzut, întrebările au încetat curând.

Am părăsit căminul cât am putut de repede, căci era limpede că Victoria nu se mai afla aici.

Coborând cu ascensorul, m-am întors în zona întunecată de sub blocul masiv al oraşului şi am ieşit, printre linii, în lumina

soarelui. Malchuskin îşi îndemna muncitorii fără chef de lucru să descarce vagonul de şine şi traverse şi nici nu a observat că m-am întors.

5

Zilele s-au scurs încet şi nu am mai făcut alte vizite în oraş.

Îmi învăţasem lecţia, avântându-mă cu prea mult entuziasm în aspectul fizic al muncii la linie. Am hotărât să urmez modelul lui Malchuskin şi m-am limitat în principal la supravegherea muncitorilor angajaţi. El şi cu mine interveneam doar ocazional şi ajutam. Chiar şi aşa, munca era asiduă şi de lungă durată şi simţeam cum trupul îmi reacţionează la noile cazne. În scurt timp m-am simţit mai în formă decât mă simţisem vreodată în viaţă, pielea mi s-a înroşit sub razele soarelui şi curând munca fizică a devenit mai puţin chinuitoare.

Singura mea nemulţumire reală era legată de regimul alimentar invariabil, compus din hrană sintetică, şi de incapacitatea lui Malchuskin de a purta discuţii interesante despre contribuţia pe care o aveam la securitatea oraşului. Lucram până seara târziu şi, după o cină frugală, ne culcam.

Lucrarea noastră din sudul oraşului era aproape gata. Sarcina noastră era să îndepărtăm toate liniile şi să înălţăm patru tampoane la o distanţă egală faţă de oraş. Linia pe care o scoteam era dusă către nordul oraşului, unde era montată din nou.

Într-o seară, Malchuskin mi-a zis:

— De când eşti aici?

— Nu ştiu sigur.

— În zile.

— O… şapte.

Încercasem să calculez în kilometri.

— În trei zile vei primi o permisie. Ai dreptul la două zile în interiorul oraşului, apoi te întorci aici pentru încă un kilometru.

L-am întrebat cum socotea trecerea timpului în zile şi distanţă deopotrivă.

— Oraşul are nevoie de aproximativ zece zile să străbată un kilometru şi jumătate, a spus. Iar într-un an străbate cam cincizeci şi opt şi jumătate.

— Dar oraşul nu se mişcă.

— Nu, deocamdată. Dar se va mişca în curând. Oricum, nu ţinem cont de cât s-a mişcat oraşul de fapt, ci de cât de mult ar fi trebuit să se mişte. Calculul se bazează pe poziţia Optimului.

Mi-am scuturat capul:

— Ce înseamnă asta?

— Optimul este poziţia ideală în care trebuie să se afle oraşul. Ca să se menţină, ar trebui să înainteze aproximativ o sută cincizeci de metri în fiecare zi. Evident, asta iese din discuţie, aşa că mişcăm oraşul către Optim ori de câte ori putem.

— A ajuns vreodată oraşul la Optim?

— Nu, din câte îmi amintesc eu.

— Unde este Optimul acum?

— Cam la cinci kilometri în faţa noastră. Asta este media. Tatăl meu a fost aici înaintea mea şi mi-a povestit odată că pe atunci erau cam la şaisprezece kilometri de Optim. E distanţa cea mai mare de care am auzit vreodată.

— Dar ce s-ar întâmpla dacă am ajunge vreodată la Optim?

Malchuskin a afişat un zâmbet larg.

— Am continua să scoatem din pământ linii vechi.

— De ce?

— Pentru că Optimul se mişcă încontinuu. Dar nu avem şanse să-l atingem şi asta nici nu are prea multă importanţă. Oriunde ne-am afla, la câţiva kilometri de el, e în regulă. Gândeşte-te aşa… dacă am putea să-l depăşim cu puţin, am putea să avem cu toţii parte de o perioadă lungă de odihnă.

— Este posibil?

— Cred că nu. Ia-o aşa. Unde ne aflăm acum, pământul e destul de uşor. Ca să ajungem aici, sus, a trebuit să străbatem o mare întindere de teren ridicat. Asta s-a întâmplat pe vremea tatălui meu. Să urci e o treabă mai grea, aşa că a durat mai mult şi am rămas în urma Optimului. Dacă ajungem vreodată într-o regiune mai joasă, atunci vom putea să coborâm panta.

— Ce şanse sunt să se întâmple asta?

— Ar fi mai bine să adresezi întrebarea asta ghildei tale. Nu e treaba mea.

— Dar cum e zona pe-aici?

— O să-ţi arăt mâine.

Deşi nu am reuşit să înţeleg tot ce a spus Malchuskin, cel puţin un lucru îmi devenise clar, şi anume cum era măsurat timpul. Aveam o mie de kilometri, asta nu însemna că oraşul se mişcase pe distanţa aceea în timpul vieţii mele, însă Optimul da.

Orice ar fi însemnat acel Optim.

În ziua următoare, Malchuskin şi-a ţinut promisiunea. În timp ce angajaţii şi-au luat obişnuita pauză în umbra deasă a oraşului, Malchuskin m-a condus pe o mică ridicătură de pământ, la o oarecare distanţă către estul oraşului. De acolo, puteam vedea aproape toate împrejurimile.

Oraşul se afla acum în mijlocul unei văi largi, mărginită la nord şi la sud de două fâşii relativ înalte de pământ. În partea de sud, vedeam clar urmele liniilor care fuseseră demontate, marcate de patru rânduri paralele de cicatrici în locul în care fuseseră aşezate traversele şi fundaţiile lor.

Către nordul oraşului, liniile urcau lin panta crestei. Aici nu era prea multă activitate, deşi am putut observa unul dintre vagoanele cu baterie rulând încet în sus, cu încărcătura lui de traverse şi cu echipajul însoţitor. Pe vârful crestei propriu-zise era o activitate destul de intensă, deşi, de la distanţă, era imposibil de stabilit cu exactitate ce anume se întâmpla.

— E o regiune bună asta, a spus Malchuskin, dar apoi a etichetat-o imediat: Pentru un muncitor la linii, adică.

— De ce?

— Este lină. Putem să întâlnim culmi şi văi în calea noastră. Ceea ce mă deranjează este terenul accidentat: pietre, râuri, sau chiar păduri. Acesta este unul dintre avantajele de a fi la înălţime, deocamdată. Totul e din piatră foarte veche pe-aici, şi a fost netezită de acţiunea forţelor naturii. Dar să nu-mi vorbeşti de râuri. Atunci încep să mă enervez.

— Ce e în neregulă cu râurile?

— Am spus să nu-mi vorbeşti de ele! M-a bătut vesel pe umăr şi am pornit înapoi către oraş. Râurile trebuie traversate. Asta înseamnă că trebuie construit un pod, dacă nu există deja unul, ceea ce nu se întâmplă niciodată. Trebuie să aşteptăm prin preajmă până ce podul este gata şi asta provoacă o întârziere. De obicei Ghilda Liniilor este

învinovăţită pentru întârziere. Dar asta e viaţa. Problema este că toată lumea are faţă de râuri sentimente amestecate. Singurul lucru de care oraşul duce lipsă în permanenţă este apa, şi dacă dăm de un râu, asta rezolvă problema pentru momentul respectiv. Dar noi tot trebuie să construim un pod şi asta-i scoate pe toţi din sărite.

Muncitorii angajaţi nu au părut tocmai încântaţi să ne revadă, dar Rafael i-a urnit la treabă şi curând munca a reînceput. Ultimele linii fuseseră acum ridicate şi tot ceea ce ne rămăsese de făcut era să construim ultimul tampon. Era o construcţie de metal, montată vertical şi transversal pe ultima porţiune de linie şi care utiliza trei dintre fundaţiile de beton ale traverselor. Fiecare dintre cele patru linii avea un tampon şi acestea erau amplasate astfel încât oraşul, dacă s-ar întâmpla să se rostogolească înapoi, să fie oprit. Tampoanele nu erau în linie, din cauza formei neregulate a părţii de sud a oraşului, dar Malchuskin m-a asigurat că reprezentau o măsură de siguranţă adecvată.

— Nu mi-ar plăcea să fie nevoie de ele, a spus, dar, dacă oraşul s-ar rostogoli într-adevăr, ar trebui să-l oprească. Cred.

Cu finalizarea montării tampoanelor, munca noastră s-a sfârşit.

— Acum ce facem? am întrebat.

Malchuskin a aruncat o privire către soare.

— Ar trebui să ne mutăm. Mi-ar plăcea să-mi aduc baraca sus pe movilă, şi mai sunt şi dormitoarele muncitorilor. Totuşi, se face târziu. Nu sunt sigur că am putea să terminăm treaba înainte de lăsarea serii.

— Putem să facem asta mâine.

— Aşa mă gândesc. Le dau puturoşilor câteva ore libere. Le-ar plăcea.

A vorbit cu Rafael, care s-a consultat cu ceilalţi bărbaţi. Decizia era previzibilă. Înainte ca Rafael să termine de vorbit, câţiva oameni au pornit înapoi către barăcile lor.

— Unde se duc?

— Înapoi în satul lor, presupun, a spus Malchuskin. E acolo, aproape. A arătat către sud-est, dincolo de creasta sudică. Totuşi, se vor întoarce. Nu le place să muncească, dar în sat vor exista presiuni, pentru că le dăm ceea ce vor.

— Ce anume?
— Roadele civilizaţiei, a spus, rânjind cu cinism. Înţelepciunea, hrana sintetică de care te plângi mereu.
— Le place chestia aia?
— Nu mai mult decât ţie. Dar e mai bună decât un stomac gol, ceea ce au avut majoritatea înainte să ne nimerim noi pe-aici.
— Nu cred că aş face atâta efort pentru terciul ăla. E fără gust, nu are nicio consistenţă şi…
— Câte mese mâncai pe zi în oraş?
— Trei.
— Şi câte erau sintetice?
— Doar două, am răspuns.
— Ei, bine, există oameni, precum acei bieţi nenorociţi, care muncesc până îşi dau duhul doar ca tu să poţi mânca o mâncare veritabilă pe zi. Şi, din câte am auzit, ceea ce fac pentru mine e mizilic.
— Ce vrei să spui?
— Vei afla.
Mai târziu, în seara aceea, în timp ce stăteam în baracă, Malchuskin a dezvoltat subiectul. Am descoperit că nu era atât de neinformat pe cât încerca să pară. A dat vina pe sistemul de ghilde, ca de obicei. Era o practică de mult înrădăcinată ca obiceiurile oraşului să fie transmise de la o generaţie la următoarea, nu prin instruire, ci prin metode euristice. Un ucenic aprecia tradiţiile ghildelor mult mai mult prin înţelegerea nemijlocită a faptelor de viaţă pe care acestea se întemeiau, decât prin instruirea teoretică. În practică, acest lucru însemna că eu trebuia să descopăr de unul singur cum de veneau oamenii să muncească la linii, ce alte sarcini îndeplineau şi, de fapt, toate celelalte aspecte legate de existenţa continuă a oraşului.
— Când am fost eu ucenic, a zis Malchuskin, am construit poduri şi am scos linii din pământ. Am lucrat cu Ghilda Tracţiunii şi am călătorit cu oameni asemeni tatălui tău. Am aflat cum oraşul continuă să existe şi, prin asta, cunosc valoarea propriei mele munci. Scot linii din pământ şi le montez din nou, nu pentru că îmi place munca aceasta, ci pentru că ştiu de ce trebuie făcută. Am fost cu Ghilda Trocului

şi am văzut cum îi determină pe localnici să lucreze pentru noi, şi, astfel, înţeleg presiunea la care sunt supuşi oamenii care lucrează acum pentru mine. Totul e criptic şi obscur… aşa vezi tu lucrurile acum. Dar vei descoperi că totul are legătură cu supravieţuirea şi cât de nepreţuită este această supravieţuire.

— Nu mă deranjează să lucrez cu tine, am spus.

— N-am vrut să zic asta. Ţi-ai făcut treaba cum trebuie din punctul meu de vedere. Tot ceea ce spun este că toate lucrurile în privinţa cărora ţi-ai pus probabil întrebări – jurământul, de pildă – au un scop şi, pe Dumnezeu, e un scop înţelept.

— Aşadar, oamenii se vor întoarce dimineaţă.

— Probabil. Şi se vor plânge şi se vor lăsa pe tânjeală de îndată ce tu sau eu ne vom întoarce cu spatele… dar chiar şi asta e în firea lucrurilor. Deşi, uneori, mă întreb…

Am aşteptat să-şi termine fraza, dar nu a mai adăugat nimic. Era o atitudine atipică pentru el, căci Malchuskin nu îmi părea a fi nicidecum un om îngândurat. În timp ce stăteam unul lângă altul, a căzut într-o lungă tăcere, întreruptă doar atunci când m-am ridicat să ies din baracă, pentru a folosi latrina. Apoi a căscat şi s-a întins şi m-a tachinat cu privire la vezica mea slabă.

* * *

Rafael s-a întors de dimineaţă, împreună cu majoritatea oamenilor care lucraseră pentru noi până atunci. Lipseau câţiva, dar rândurile fuseseră întărite prin înlocuitori. Malchuskin i-a întâmpinat fără să pară surprins şi a început imediat să supravegheze demontarea celor trei clădiri provizorii.

La început, toate lucrurile au fost scoase afară şi puse la un loc, într-o stivă mare. Apoi au fost demontate clădirile propriu-zise; nu a fost o sarcină atât de dificilă pe cât mi-am închipuit, căci era evident că acestea fuseseră proiectate pentru a fi uşor demontate şi instalate înapoi. Fiecare perete era prins de celălalt cu mai multe şuruburi. Podelele erau formate din plăci de lemn, iar acoperişurile erau prinse cu şuruburi într-un mod similar. Accesorii precum uşile şi geamurile erau piese demontabile, aşezate în rame. Desfacerea fiecărei barăci a

durat doar o oră şi până la amiază totul a fost gata. Cu mult înainte de asta, Malchuskin a plecat de unul singur, întorcându-se o jumătate de oră mai târziu, într-un vagon alimentat de la o baterie. Am luat o scurtă pauză şi am mâncat, apoi am încărcat vagonul până la refuz şi am pornit către creastă. Malchuskin conducea, iar Rafael şi câţiva dintre muncitori stăteau agăţaţi de marginile vagonului.

Până la creastă era ceva cale. Malchuskin ne-a condus către cea mai apropiată parte a liniei, şi restul drumului am mers de-a lungul acesteia, înspre creastă. În inima crestei se afla o mică depresiune şi cele patru perechi de şine fuseseră aşezate acolo. La această porţiune de linie munceau mulţi oameni, unii săpând manual de fiecare parte a liniei – probabil pentru ca trupul masiv al oraşului să încapă când va trece pe acolo – iar alţii se căzneau cu burghie mecanice, încercând să construiască cinci schele de metal, care susţineau, fiecare, câte un angrenaj imens. Doar unul fusese fixat definitiv până în momentul acela şi se înălţa între cele două linii interioare, un dezolant model geometric, aparent fără niciun rol.

În timp ce am trecut prin depresiune, Malchuskin a încetinit vagonul, interesat de cum se desfăşurau lucrările. I-a făcut semn cu mâna unuia dintre ghilderii care supravegheau lucrul, apoi a accelerat din nou, în timp ce am trecut peste creastă. De aici, cobora o pantă domoală în josul dealului, către o câmpie largă. La est, la vest şi la celălalt capăt, câmpia era mărginită de dealuri mult mai înalte.

Spre surprinderea mea, liniile se terminau la mică distanţă, dincolo de creastă. Linia stângă exterioară fusese montată pe aproximativ un kilometru şi jumătate, dar celelalte trei abia dacă aveau o sută de metri lungime. Două echipe munceau deja la aceste linii, dar mi-am dat seama imediat că înaintau încet.

Malchuskin a privit împrejur. Pe partea noastră de linie – şi anume în partea de vest – se afla un mic grup de barăci, probabil ale echipelor care se aflau deja aici. A îndreptat vagonul în direcţia aceea, dar a trecut pe lângă ele şi a continuat să meargă încă o bucată de drum înainte de a se opri.

— Aici e bine, a spus. Vrem ca barăcile să fie sus înainte de

căderea nopţii.

Am întrebat:

— De ce nu le ridicăm lângă celelalte?

— Asta e politica mea. Am destule necazuri cu oamenii şi aşa. Dacă vin prea mult în contact cu ceilalţi, vor bea mai mult şi vor lucra mai puţin. Nu-i putem opri să se întâlnească atunci când nu lucrează, dar nu are niciun rost să-i îngrămădim laolaltă.

— Dar au dreptul să facă ce vor, fără doar şi poate?

— Au fost cumpăraţi pentru muncă. Asta e tot.

A coborât din cabina vagonului şi i-a strigat lui Rafael să înceapă asamblarea barăcilor.

Curând, vagonul a fost descărcat şi, însărcinând un om cu montajul, Malchuskin a dus vagonul înapoi peste creastă ca ceilalţi oameni să adune şi restul materialelor.

Când a început să se întunece, reinstalarea clădirilor era aproape gata. Ultima mea sarcină din ziua aceea a fost să duc vagonul înapoi lângă oraş şi să-l conectez la unul dintre punctele de reîncărcare a bateriei. Am pornit, mulţumit să fiu iarăşi singur o vreme.

În timp ce mă îndreptam către creastă, munca la angrenajele ridicate se terminase pe ziua respectivă, iar şantierul era părăsit, însă doi soldaţi stăteau de pază, cu arbaletele pe umeri. Nu mi-au acordat nicio atenţie. Lăsându-i în urmă, am coborât către cealaltă parte a oraşului. Am fost surprins să constat cât de puţine lumini se vedeau şi cum, cu apropierea nopţii, activităţile din timpul zilei încetau.

Am descoperit că, în locul în care Malchuskin îmi spusese că voi găsi puncte de reîncărcare, erau deja conectate alte vehicule, şi nu mai erau alte locuri disponibile. Am presupus că acesta era ultimul vagon care trebuia returnat în seara aceea şi că va trebui să caut prin preajmă alte puncte de reîncărcare. În cele din urmă, am găsit unul liber în partea de sud a oraşului.

Nu era întuneric şi, după ce m-am ocupat de vagon, mi-am dat seama că va trebui să străbat singur, pe jos, lungul drum înapoi. Am fost tentat să nu mă întorc, ci să rămân peste noapte în interiorul oraşului. În definitiv, ar dura doar câteva minute să ajung în cabina mea de la cămin… dar pe urmă m-

am gândit la Malchuskin şi la reacţia lui din dimineaţa următoare.

Şovăitor, am dat ocol perimetrului oraşului, am găsit urmele care duceau către nord şi le-am urmărit în sus, spre creastă. Să fiu singur pe o câmpie, noaptea, era o experienţă destul de deconcertantă. Îmi era deja frig şi dinspre est bătea un vânt puternic, care-mi trecea prin uniformă, făcându-mă să tremur. În faţa mea, puteam vedea conturul întunecat al crestei, pe fundalul luminii mohorâte a cerului înnorat. În vale, formele colţuroase ale angrenajelor se înălţau pe linia cerului şi, acolo, umblând dintr-o parte în alta, în veghea lor singuratică, se aflau cei doi soldaţi. Când m-am apropiat de ei, am fost somat:

— Stai pe loc!

Amândoi bărbaţii au rămas nemişcaţi şi am simţit instinctiv că arbaletele erau îndreptate în direcţia mea.

— Identifică-te.

— Ucenic Helward Mann.

— Ce faci în afara oraşului?

— Lucrez cu Malchuskin Linie. Mai înainte am trecut pe lângă voi cu vagonul.

— O, da. Apropie-te.

Am mers până la ei.

— Nu te cunosc, a spus unul dintre ei. Abia ai început?

— Da… cam acum un kilometru.

— Din ce ghildă eşti?

— A Viitorului.

Cel care tocmai vorbise a râs.

— N-aş vrea să fiu în locul tău.

— De ce?

— Îmi place să am o viaţă lungă.

— E tânăr şi el, a spus celălalt.

— Despre ce vorbiţi? am întrebat.

— Ai fost în viitor până acum?

— Nu.

— Dar în trecut?

— Nu, abia am început acum câteva zile.

Mi-a trecut prin minte un gând. Deşi nu le puteam distinge chipurile în întuneric, îmi puteam da seama din glasurile lor că

nu erau cu mult mai în vârstă decât mine. Poate cu un kilometru şi ceva, nu mult mai mult. Dar dacă era aşa, atunci desigur că ar fi trebuit să-i cunosc de la cămin.

— Cum te cheamă? l-am întrebat pe unul dintre ei.

— Conwell Sturner. Arbaletistul Sturner, pentru tine.

— Ai fost la cămin?

— Da, cu toate acestea nu-mi amintesc de tine. Dar, de altfel, eşti doar un puşti.

— Tocmai am părăsit căminul. Tu nu erai acolo.

Amândoi au râs din nou şi am simţit că-mi pierd cumpătul.

— Am fost în trecut, băiete.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că suntem bărbaţi.

— Ar trebui să fii în pat, fiule. E periculos noaptea aici, afară.

— Nu e nimeni prin preajmă.

— Acum nu. Dar în timp ce blegii din oraş îşi fac somnul, noi îi ferim de *tukeri*.

— Ce sunt aceştia?

— *Tukerii?* Tuciurii. Tâlharii din zonă, care sar din umbră asupra tinerilor ucenici.

Am făcut câţiva paşi. Îmi doream să fi intrat în oraş şi să nu fi venit pe aici. În orice caz, curiozitatea îmi era stârnită.

— Serios… ce vrei să spui? am întrebat.

— Există pe aici *tukeri* cărora nu le place oraşul. Dacă nu am fi cu ochii pe ei, ar strica linia. Vezi scripeţii ăştia? I-ar fi dat jos dacă n-am fi fost aici.

— Dar cei care au ajutat la ridicarea lor au fost… *tukeri*.

— Aceia lucrează pentru noi. Dar sunt o grămadă care nu lucrează.

— Du-te la culcare, fiule. Lasă *tukerii* în seama noastră.

— Sunteţi doar voi doi?

— Da… doar noi şi alţi o grămadă pe tot dealul. Tu grăbeşte-te la culcare, fiule, şi ai grijă să nu te alegi cu un pumn între ochi.

Le-am întors spatele şi m-am îndepărtat. Fierbeam de furie şi, dacă aş mai fi rămas încă o clipă, eram sigur că m-aş fi luat de unul dintre ei. Uram aroganţa cu care mă tratau şi, cu toate acestea, ştiam că îi iritasem. Doi tineri înarmaţi cu arbalete nu ar face faţă unui atac hotărât, şi ştiau asta şi ei,

dar era prea important pentru respectul lor de sine să nu-mi permită să-mi dau singur seama de asta.

Când am considerat că sunt suficient de departe ca să nu mă poată auzi, am rupt-o la fugă şi aproape instantaneu m-am împiedicat de o traversă. M-am îndepărtat de linie şi am continuat să alerg. Malchuskin mă aştepta în baracă şi, împreună, am luat încă o cină cu hrană sintetică.

6

După încă două zile petrecute alături de Malchuskin, a venit vremea să-mi iau permisia. În acele două zile, Malchuskin a strunit muncitorii mai mult ca oricând şi au înaintat bine. Cu toate că montarea liniei era o muncă mai grea decât demontarea celei vechi, exista avantajul că rezultatele erau vizibile, sub forma unei linii din ce în ce mai lungi. Munca suplimentară consta în săparea fundaţiilor pentru plăcile prefabricate din beton, înainte de amplasarea propriu-zisă a traverselor şi a şinelor. Întrucât acum în partea de nord a oraşului lucrau trei echipe de montaj şi fiecare dintre linii avea aproximativ aceeaşi lungime, exista stimulentul suplimentar al concurenţei între echipe. Am fost surprins să văd cum reacţionau oamenii la această concurenţă şi că, în timp ce munceau, făceau schimburi de replici joviale.

— Două zile, a spus Malchuskin chiar înainte să plec spre oraş. Să nu stai mai mult. În curând vor deplasa oraşul cu troliul şi vom avea nevoie de fiecare om disponibil.

— Urmează să mă întorc la tine?

— Depinde de ghilda ta… dar, da. Următorii trei kilometri vei sta alături de mine. După aceea, te vei transfera într-o altă ghildă şi vei face cu ei următorii cinci kilometri.

— În care ghildă? am întrebat.

— Nu ştiu. Asta va decide ghilda ta.

— Bine.

Întrucât am terminat munca târziu, în ultima noapte am dormit în baracă. Mai era şi un alt motiv: nu am vrut să merg spre oraş după ce se întuneca şi să trec prin poarta păzită de soldaţi. În timpul zilei, Miliţia îşi făcea simţită prezenţa foarte puţin sau deloc, dar, după prima mea experienţă cu oamenii ei, Malchuskin îmi spusese că în fiecare noapte era postat un dispozitiv de pază şi că în perioada imediat premergătoare operaţiunii de tractare cu troliul, linia era zona cea mai straşnic păzită.

În dimineaţa următoare am pornit de-a lungul liniei, către oraş.

* * *

Nu era greu să o localizez pe Victoria, acum, că mă aflam oficial în oraş. Data trecută ezitasem să o caut, căci, în străfundul minţii mele existase ideea că trebuie să mă întorc la Malchuskin cât mai repede posibil. Acum aveam două zile întregi de permisie şi mă simţeam uşurat la gândul de a mă sustrage de la sarcinile pe care le-aş fi avut.

Chiar şi aşa, nu aveam de unde să ştiu cum s-o găsesc… şi astfel, am fost nevoit să întreb. După mai multe indicaţii greşite, am fost îndrumat către o încăpere de la al patrulea nivel. Aici, Victoria şi alţi câţiva tineri lucrau sub supravegherea uneia dintre femeile-administrator. De îndată ce m-a văzut în faţa uşii, Victoria a vorbit cu administratoarea şi a venit la mine. Am ieşit pe coridor.

— Bună, Helward, a spus ea, închizând uşa în urma ei.

— Bună. Uite… dacă lucrezi, ne putem vedea mai târziu.

— E în regulă. Eşti în permisie, nu?

— Da.

— Atunci sunt şi eu în permisie. Haide.

A luat-o înainte pe coridor, a intrat pe un culoar secundar şi apoi a coborât un grup mic de trepte. Jos, se afla un alt coridor, garnisit cu uşi pe ambele părţi. Victoria a deschis una dintre ele şi am intrat.

Încăperea de dincolo era mult mai mare decât orice cameră individuală pe care o văzusem până atunci în oraş. Piesa de rezistenţă era un pat mare, amplasat lângă unul dintre pereţi, dar în cameră mai erau şi alte piese de mobilier, bine şi confortabil repartizate, lăsând liber un spaţiu de pardoseală surprinzător de mare. Lângă un perete se aflau o chiuvetă şi o plită mică. În cameră mai erau o masă şi două scaune, un şifonier pentru haine şi două şezlonguri. Şi, cel mai neaşteptat lucru dintre toate, exista o fereastră.

M-am îndreptat imediat către ea şi am privit afară. Dedesubt, se afla o zonă de spaţiu deschis, delimitată în partea opusă de un alt zid cu multe ferestre. Spaţiul se întindea la stânga şi la dreapta, dar fereastra era mică şi nu puteam vedea ce se află în lateral.

— Îţi place? a întrebat Victoria.

— E prea mare! E toată numai a ta?

— Într-un anumit fel. A noastră, de vreme ce suntem

căsătoriţi.
— O, da. Mi s-a spus că o să am o reşedinţă a mea.
— Probabil că la asta s-au referit, a răspuns Victoria. Unde locuieşti acum?
— Sunt încă în cămin. Dar nu am stat acolo de la ceremonie.
— Ai fost deja afară?
— Eu...
Nu ştiam sigur ce să spun. Afară? Ce-i puteam spune Victoriei, legat fiind de jurământ?
— Ştiu că mergi afară din oraş. Nu e aşa un secret.
— Ce altceva mai ştii?
— Mai multe lucruri. Dar, uite, nici nu am vorbit cu tine! Pot să-ţi fac nişte ceai?
— Sintetic?
Am regretat imediat întrebarea; nu voiam să par nepoliticos.
— Mă tem că da. Dar în curând voi lucra în echipa de sintetice, aşa că s-ar putea să găsesc o cale de a-l îmbunătăţi.
Încetul cu încetul, atmosfera s-a destins. Cam în primele două ore, ne-am adresat unul altuia cu răceală şi aproape oficial, interesându-ne politicos unul despre celălalt, dar curând am reuşit să ne comportăm mai firesc. Victoria şi cu mine nu eram atât de străini, mi-am dat seama.
Subiectul conversaţiei s-a îndreptat către viaţa noastră în cămin şi asta a scos imediat la suprafaţă un nou dubiu. Până când am plecat propriu-zis din oraş, nu am avut o imagine clară despre ceea ce voi găsi. Învăţătura din cămin mi se păruse – mie şi multor altora – seacă, abstractă şi irelevantă. Existau puţine cărţi tipărite, şi majoritatea dintre ele erau lucrări de ficţiune care vorbeau despre viaţa pe planeta Pământ, aşa că profesorii se bazaseră în principal pe texte scrise de ei înşişi. Ştiam, sau credeam că ştim, multe despre viaţa de zi cu zi pe planeta Pământ, dar ni se spunea că nu asta era ceea ce vom găsi în această lume. Curiozitatea firească a unui copil cerea imediat să cunoască alternativa, dar, cu privire la acest subiect, profesorii păstraseră tăcerea. Astfel, a existat mereu această lacună frustrantă în cunoştinţele noastre, această discrepanţă între ceea ce, prin lectură, aflam despre viaţa într-o altă lume şi ceea ce, prin deducţie, eram lăsaţi să ne imaginăm despre existenţa

oraşului.

Această situaţie a generat nemulţumire, probată de surplusul de energie fizică nefolosită. Dar unde, în cămin, puteam găsi o supapă? Doar coridoarele şi sala de gimnastică ofereau spaţiu suficient pentru mişcare, dar şi acolo erau restricţii severe. Defularea se manifesta prin agitaţie: prin izbucnirile emoţionale şi nesupunerea copiilor mai mici, prin bătăile dintre copiii mai mari şi devotamentul lor pasionat pentru cele câteva sporturi care puteau fi practicate în mica sală de gimnastică… şi, în cazul celor care erau pe ultimii kilometri înainte de majorat, într-o prematură experienţă carnală.

Administratorii căminului făceau eforturi vizibile de supraveghere, dar probabil că ei înţelegeau aceste activităţi ca atare. În orice caz, crescusem la cămin şi, nu mai puţin decât oricare altul, luasem parte la aceste ieşiri ocazionale. Cam în ultimii treizeci de kilometri înainte de a ajunge la majorat, m-am desfătat în relaţii sexuale cu câteva dintre fete – Victoria nu a fost printre ele – şi nu păruse să aibă vreo importanţă. Acum, ea şi cu mine urma să ne căsătorim şi, dintr-odată, ceea ce se petrecuse înainte avea importanţă.

În mod paradoxal, cu cât vorbeam mai mult, cu atât descopeream că doream să putem scoate la iveală această fantomă a trecutului. Mă întrebam dacă ar trebui să detaliez diferitele mele experienţe, să mă explic. Cu toate acestea, Victoria părea să controleze discuţia, conducând-o în direcţii acceptabile pentru amândoi. Poate că îşi avea şi ea fantomele ei. Mi-a povestit ceva despre viaţa din oraş şi, fireşte, asta m-a interesat.

A spus că ei, ca femeie, nu îi fusese automat încredinţat un post de răspundere şi că doar logodna cu mine făcuse posibilă slujba ei actuală. Dacă s-ar fi logodit cu cineva care nu aparţinea unei ghilde, s-ar fi presupus că trebuie să nască cât mai des posibil şi să-şi petreacă timpul cu corvezi gospodăreşti de rutină în bucătărie, făcând haine sau orice alte sarcini degradante s-ar fi ivit. În schimb, acum putea să aibă un oarecare control asupra viitorului ei şi s-ar putea ridica, probabil, la poziţia de administrator superior. În prezent, era implicată într-o procedură de calificare similară

ca structură cu a mea. Singura diferenţă era că se punea, pare-se, mai puţin accent pe experienţă şi mai mult pe instruirea teoretică. Drept urmare, Victoria învăţase deja mult mai multe decât mine despre oraş şi despre funcţionarea internă a acestuia.

Nu am putut să-i vorbesc despre munca mea de afară, aşa că am ascultat cu mare interes ceea ce spunea ea.

Mi-a zis că i s-a spus că oraşul ducea lipsă de două lucruri: pe de-o parte, era penurie de apă – despre care ştiam din cele spuse de Malchuskin – şi, pe de alta, de populaţie.

— Dar sunt o sumedenie de oameni în oraş, am spus.

— Da… dar rata natalităţii a fost mereu scăzută şi situaţia se înrăutăţeşte pe zi ce trece. Ceea ce agravează situaţia este faptul că se nasc mai mulţi copii de sex bărbătesc. Nimeni nu e chiar sigur de ce.

— E hrana sintetică, am spus sardonic.

— S-ar putea să fie, a răspuns Victoria. Nu prinsese ironia. Până să părăsesc căminul, a continuat ea, am avut doar noţiuni vagi despre cum ar putea să fie restul oraşului… dar întotdeauna am presupus că toată lumea s-a născut acolo.

— Nu este aşa?

— Nu. Există o grămadă de femei aduse în oraş într-un efort de creştere a natalităţii. Sau, mai precis, în speranţa că vor naşte copii de sex femeiesc.

Am răspuns:

— Mama mea a venit din afara oraşului.

— Într-adevăr? Pentru prima dată de când ne-am cunoscut, Victoria părea stânjenită. N-am ştiut asta.

— Am crezut că era evident.

— Presupun că era, însă, nu ştiu de ce, nu m-am gândit niciodată.

— Nu contează, am răspuns.

Dintr-odată, Victoria a rămas tăcută. Pe mine chiar nu mă preocupa prea mult acel lucru şi regretam că l-am pomenit.

— Spune-mi mai multe despre asta, am zis.

— Nu… nu prea mai sunt multe de spus. Dar tu? Cum e ghilda ta?

— E în regulă, am răspuns.

În afară de faptul că jurământul îmi interzicea să vorbesc

despre asta, nu mă simţeam deloc înclinat să o fac. Acea tăcere neaşteptată a Victoriei mi-a dat impresia distinctă că mai erau multe de spus, dar că o anumită discreţie o împiedica să vorbească. Toată viaţa mea – sau, cel puţin, cât îmi puteam aminti din ea – absenţa mamei fusese tratată ca o stare de fapt. Tata, ori de câte ori discutam despre asta, aborda situaţia concret şi nu mi s-a părut că la mijloc ar fi ceva ruşinos. Într-adevăr, mulţi dintre băieţii de la cămin fuseseră în aceeaşi situaţie şi, mai mult, majoritatea fetelor. Până când subiectul nu i-a provocat o asemenea reacţie Victoriei, nu mă gândisem niciodată la asta.

— Tu eşti o raritate, am spus, sperând că, abordând subiectul dintr-o altă direcţie, o voi face să revină la el. Mama ta e încă în oraş.

— Da, a răspuns ea.

Aşadar, asta trebuia să pună capăt subiectului. Am hotărât să-l las baltă. În orice caz, nu dorisem în mod special să discutăm probleme care nu erau legate de noi. Venisem în oraş să-mi petrec timpul încercând s-o cunosc pe Victoria, nu să discut despre genealogie. Dar sentimentul persista; conversaţia murise.

— Ce este acolo? am întrebat arătând înspre fereastră. Putem să mergem afară?

— Dacă vrei, îţi arăt.

Am urmat-o afară din cameră şi de-a lungul coridorului, către o uşă. Nu erau prea multe de văzut: spaţiul deschis nu era altceva decât o alee care se întindea între cele două părţi ale blocului. Într-un capăt se afla o porţiune ridicată, unde se putea ajunge pe o scară de lemn. Prima dată am mers spre capătul opus, unde o altă uşă ducea înapoi în oraş; întorcându-ne, am urcat scările şi am ieşit pe o mică platformă. Acolo erau amplasate mai multe scaune de lemn şi era loc să te mişti în voie. Pe două laturi, platforma era mărginită de ziduri mai înalte, care, probabil închideau alte părţi ale oraşului, iar latura pe unde se făcea accesul dădea deasupra acoperişurilor blocurilor şi de-a lungul aleii. Dar pe cea de-a patra latură, vederea nu era mărginită şi aveai posibilitatea să priveşti împrejurimile. Pentru mine a fost o revelaţie: condiţiile jurământului sugeraseră că nimeni în

afară de membrii ghildelor nu avea voie să privească vreodată în afara oraşului.

— Ce părere ai? m-a întrebat Victoria, aşezându-se pe unul dintre scaunele cu vedere înspre panoramă.

M-am aşezat lângă ea.

— Îmi place.

— Ai fost acolo?

— Da. Era dificil; deja mă aflam în conflict cu prevederile jurământului. Cum puteam să-i vorbesc Victoriei despre munca mea fără să încalc ceea ce jurasem?

— Nu avem voie să ne urcăm aici prea des. Este încuiat pe timpul nopţii şi e deschis doar la anumite ore din zi. Uneori e încuiat timp de mai multe zile la rând.

— Ştii de ce?

— Tu ştii? a întrebat ea.

— Probabil… are legătură cu munca de afară.

— Despre care nu ai de gând să vorbeşti.

— Nu, am spus.

— De ce nu?

— Nu pot.

M-a privit cu atenţie.

— Eşti foarte bronzat. Lucrezi în soare?

— O parte a timpului.

— Locul acesta e încuiat când soarele este deasupra capului. L-am văzut doar când razele ating părţile cele mai înalte ale clădirilor.

— Nu e nimic de văzut, am spus. E foarte strălucitor şi nu te poţi uita la el.

— Mi-ar plăcea să descopăr asta singură.

Am spus:

— Ce faci acum? În munca ta, vreau să spun.

— Nutriţie.

— Asta ce e?

— Este stabilirea modului de realizare a unei diete echilibrate. Trebuie să ne asigurăm că hrana sintetică conţine suficiente proteine şi că oamenii se hrănesc cu cantitatea corespunzătoare de vitamine. S-a oprit, iar în glasul ei se ghicea o lipsă generală de interes pentru acest subiect. Ştii, lumina soarelui conţine vitamine.

— Chiar aşa?
— Vitamina D. Este produsă în corp prin acţiunea luminii solare asupra pielii. Merită să ştii asta, dacă nu vezi niciodată soarele.
— Dar poate să fie sintetizată, am spus.
— Da… şi este. Mergem înapoi în cameră să mai bem nişte ceai?
Nu am răspuns. Nu ştiu la ce mă aşteptasem de la întâlnirea cu Victoria, dar asta nu anticipasem. În timpul zilelor de muncă alături de Malchuskin, mi-au dat târcoale iluzii legate de un ideal romantic şi, din când în când, acestea fuseseră însoţite de sentimentul că poate va trebui să ne adaptăm unul la celălalt; în orice caz, nu-mi trecuse niciodată prin minte că vor exista asemenea resentimente ascunse. Ne vedeam lucrând împreună pentru realizarea relaţiei intime configurate pentru noi de părinţii noştri şi, cumva, modelând-o în aşa fel încât să devină o relaţie realistă şi poate chiar de iubire. Ceea ce nu prevăzusem era faptul că Victoria va vedea lucrurile dintr-o altă perspectivă: că eu mă voi bucura pentru totdeauna de avantajele unui mod de viaţă care ei îi era interzis.
Am rămas pe platformă. Remarca Victoriei despre întoarcerea în cameră fusese ironică, iar eu eram destul de receptiv ca să înţeleg asta. Oricum, am simţit că, din diverse motive, preferam amândoi să rămânem pe platformă. Eu, pentru că munca mea afară îmi deschisese apetitul pentru aerul proaspăt şi, prin contrast, găseam claustrofob interiorul clădirilor oraşului, iar Victoria, am bănuit, pentru că această platformă era pentru ea locul care o ducea cel mai departe de oraş. Chiar şi aşa, regiunea unduitoare de la est de oraş servea drept memento al nou-descoperitei deosebiri care ne îndepărta.
— Aş putea solicita să fiu transferat într-o ghildă, am spus în clipa următoare. Sunt sigur…
— Nu sunt persoana indicată, a spus ea pe neaşteptate. Au acces doar bărbaţii, sau nu ţi-ai dat seama?
— Nu…
— Nu mi-a luat mult timp să pricep câteva lucruri, a continuat ea, vorbind repede şi abia reprimându-şi

amărăciunea. Am văzut asta toată viaţa şi nu am înţeles niciodată: tata era mereu plecat din oraş, mama cu treaba ei, organizând toate acele lucruri pe care le luam de-a gata, cum ar fi mâncarea, încălzirea şi evacuarea apei menajere. Acum am înţeles. Femeile sunt prea valoroase ca să fie puse în pericol, afară. Este nevoie de ele aici, în oraş, pentru că ele nasc şi pot fi folosite la reproducere, iar şi iar. Dacă nu sunt suficient de norocoase ca să fie născute în oraş, pot fi aduse de afară şi trimise înapoi când şi-au îndeplinit menirea. Abordase din nou subiectul sensibil, dar de data aceasta n-a mai şovăit. Ştiu că munca în afara oraşului trebuie făcută şi, oricare ar fi aceasta, e făcută în condiţii de risc… dar nu mi s-a dat posibilitatea să aleg. Doar pentru că sunt femeie, nu am de ales decât să fiu ţinută înăuntru în acest loc blestemat şi să învăţ lucruri fascinante despre producţia de hrană şi, ori de câte ori pot, să nasc.

Am întrebat:

— Nu vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Nu am alternativă.

— Mulţumesc.

S-a ridicat şi s-a îndreptat nervoasă către scări. Am coborât şi am mers în urma ei către cameră. Am aşteptat în prag, privind-o cum stătea cu spatele la mine şi se uită pe fereastră la aleea îngustă dintre clădiri.

— Vrei să plec? am întrebat.

— Nu… vino înăuntru şi închide uşa.

Nu s-a mişcat în timp ce am făcut asta.

— Am să mai fac nişte ceai, a zis.

— Bine.

Apa din oală era caldă încă şi a durat doar un minut să o aducă din nou la temperatura de fierbere.

— Nu trebuie să ne căsătorim, am spus.

— Dacă nu vei fi tu, va fi altcineva. S-a întors şi s-a aşezat lângă mine, luându-şi cana cu băutură sintetică. Nu am nimic împotriva ta, Helward. Trebuie să ştii asta. Fie că ne place sau nu, viaţa mea şi a ta sunt dominate de sistemul de ghildă. Nu avem ce să facem.

— De ce nu? Sistemele pot fi schimbate.

— Nu acesta. E prea ferm înrădăcinat. Ghildele au pus

monopol pe oraş pentru motive pe care nu cred că le voi afla vreodată. Doar ghildele pot schimba sistemul şi nu o vor face niciodată.

— Pari foarte sigură.

— Sunt, a zis ea. Şi pentru simplul motiv că sistemul care îmi conduce viaţa este el însuşi dominat de ceea ce se petrece în afara oraşului. Întrucât nu pot participa niciodată la asta, nu pot face nimic ca să-mi hotărăsc propria viaţă.

— Dar ai putea… prin mine.

— Nici chiar tu nu vrei să vorbeşti despre asta.

— Nu pot, am spus.

— De ce?

— Nici măcar lucrul acesta nu ţi-l pot spune.

— Secretele ghildei.

— Dacă vrei, am răspuns.

— Şi chiar în clipa de faţă, subscrii la asta.

— Sunt nevoit, am spus. Am fost obligat să jur…

Apoi mi-am amintit că jurământul însuşi era una dintre condiţiile jurământului. O încălcasem, şi o făcusem cu atâta uşurinţă şi naturaleţe încât s-a întâmplat înainte de a mă fi gândit.

Spre surprinderea mea, Victoria nu a reacţionat în niciun fel.

— Aşadar, sistemul de ghildă este ratificat, a spus ea. E logic.

Mi-am terminat ceaiul.

— Cred că ar fi mai bine să plec.

— Eşti supărat pe mine? a întrebat.

— Nu, doar că…

— Nu pleca. Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul cu tine… nu e vina ta. Tocmai ai spus ceva: prin tine îmi pot hotărî propria viaţă. La ce te refereai?

— Nu sunt sigur. Cred că am vrut să spun că, în calitate de soţie de ghilder, ceea ce vei fi într-o zi, ai mai multe şanse să…

— Să ce?

— Ei, bine… să vezi prin intermediul meu care e logica sistemului.

— Dar tu ai jurat să nu-mi spui.

— Eu… da.

— Aşadar, ghildele de prim-ordin au pus totul la punct. Sistemul cere discreţie.

S-a lăsat pe spate şi a închis ochii.

Eram năucit şi totodată supărat pe mine. Eram ucenic de doar zece zile şi eram deja pasibil de condamnare la moarte. Era prea bizar ca să fie luat în serios, dar ceea ce îmi aminteam din jurământ era că ameninţarea fusese la momentul respectiv una convingătoare. Confuzia s-a ivit din cauză că, fără să vrea, Victoria adusese în discuţie angajamentul afectiv pe care ni-l luasem unul faţă de altul. Îmi dădeam seama de conflict, dar nu aveam ce să fac. Cunoşteam din propria mea experienţă în interiorul căminului frustrarea subtilă care apărea din cauza faptului că nu ni se permitea accesul în celelalte părţi ale oraşului; dacă acest lucru ar fi valabil pe o scară mai largă – să se permită unui număr restrâns de oameni să conducă oraşul, dar să existe un punct dincolo de care orice acţiune să fie imposibilă – acea frustrare ar continua. Dar, cu siguranţă, aceasta nu era o problemă nouă în oraş. Victoria şi cu mine nu eram primii care se căsătoreau în acest fel. Înaintea noastră, trebuie că au existat alţii care s-au confruntat cu acelaşi neajuns. Oare acceptaseră pur şi simplu sistemul aşa cum a fost impus?

Victoria nu a schiţat niciun gest în timp ce am ieşit din cameră pentru a mă îndrepta spre cămin.

* * *

Departe de Victoria, departe de inevitabilul sindrom al reacţiei şi contrareacţiei din discuţiile noastre, preocupările exprimate de ea au pălit, iar eu am devenit mai alarmat de propria mea situaţie. Dacă jurământul ar fi luat în serios câtuşi de puţin, aş putea fi omorât, în caz că ar ajunge vorba la urechile vreunui ghilder. Încălcarea jurământului putea fi, oare, un lucru atât de îngrozitor?

Oare Victoria va mai povesti altcuiva ceea ce am spus? Gândindu-mă la asta, primul meu impuls a fost să mă duc înapoi şi să o implor să păstreze tăcerea… dar asta nu ar face decât să agraveze atât încălcarea jurământului, cât şi propriile ei resentimente.

Mi-am pierdut tot restul zilei zăcând în pat şi frământându-mă pe marginea întregii situaţii. Mai târziu, am mâncat într-

una dintre sălile de mese ale oraşului şi am fost recunoscător că nu am văzut-o pe Victoria.

* * *

În toiul nopţii, Victoria a venit în cabina mea. Primul lucru de care am fost conştient a fost sunetul uşii închise şi, când am deschis ochii, am văzut o siluetă înaltă stând lângă pat.

— Ce?…

— Sst. Sunt eu.

— Ce vrei?

Am întins mâna să găsesc întrerupătorul, dar ea m-a apucat de încheietură.

— Nu aprinde lumina.

S-a aşezat pe marginea patului, iar eu m-am ridicat.

— Îmi pare rău, Helward. Asta e tot ce am vrut să-ţi spun.

— Bine.

A râs.

— Încă dormi, nu-i aşa?

— Nu sunt sigur. S-ar putea.

S-a aplecat şi i-am simţit mâinile apăsându-mă uşor pe piept şi apoi înaintând în sus până ce mi-au ajuns pe ceafă. M-a sărutat.

— Nu spune nimic, a zis ea. Îmi pare doar foarte rău. Ne-am sărutat din nou şi mâinile ei s-au mişcat până ce s-au strâns în jurul meu.

— Porţi bluză de pijama în pat.

— Altceva?

— Scoate-o.

S-a ridicat dintr-odată şi am auzit-o dezbrăcându-se. Când s-a aşezat înapoi, mult mai aproape, era goală. M-am luptat cu bluza de pijama, agăţând-o în timp ce îmi ieşea peste cap. Victoria a tras cuvertura şi s-a vârât în pat, lângă mine.

— Ai venit până aici aşa? am întrebat.

— Nu e nimeni prin preajmă.

Faţa ei era foarte aproape de a mea. Ne-am sărutat din nou şi, în timp ce-mi dădeam la o parte capul strivit de peretele cabinei, Victoria s-a cuibărit, lipindu-şi trupul de al meu. Dintr-odată, a început să râdă zgomotos.

— Iisuse! Taci!

— Care-i problema? a întrebat.

— O să audă cineva.
— Dorm cu toţii.
— N-o să mai doarmă dacă mai râzi mult.
— Am spus să nu vorbeşti.
M-a sărutat din nou.
În ciuda faptului că trupul meu reacţiona deja cu nerăbdare, am intrat în panică. Făceam prea mult zgomot. Pereţii căminului erau subţiri şi ştiam, din lunga mea experienţă, că sunetul se propaga uşor. Cu râsul ei şi cu glasurile noastre, cu faptul că, de nevoie, eram înghesuiţi în pat lângă perete, eram sigur că vom trezi întregul cămin. Am îndepărtat-o şi i-am spus asta.
— Nu contează, mi-a răspuns.
— Contează.
Am dat la o parte cuverturile şi m-am aşezat deasupra ei. Am aprins lumina. Victoria şi-a ferit ochii, iar eu i-am aruncat haina.
— Haide… mergem în camera ta.
— Nu.
— Da.
Îmi trăgeam pe mine uniforma.
— Nu ţi-o pune. Miroase.
— Da?
— Execrabil.
În timp ce se ridica, am privit-o cu atenţie, admirându-i trupul neted şi gol. Şi-a pus haina pe umeri, apoi a coborât din pat.
— Bine, a spus. Dar hai să ne mişcăm repede.
Am părăsit cabina şi ne-am strecurat afară din cămin. Am străbătut în grabă coridorul. Aşa cum spusese Victoria, nu era nimeni prin preajmă, atât de târziu în noapte, iar luminile erau micşorate. În câteva minute, am ajuns în camera ei. Am închis uşa şi am zăvorât-o. Victoria s-a aşezat pe pat, ţinându-şi haina în jurul ei.
Mi-am scos uniforma şi m-am urcat în pat.
— Haide, Victoria.
— Acum nu mai am chef.
— O, Iisuse… de ce nu?
— Ar fi trebuit să rămânem unde am fost, a spus ea.

— Vrei să ne întoarcem?
— Fireşte că nu.
— Vino cu mine în pat. Nu sta acolo.
— Bine.
Şi-a desfăcut haina şi a lăsat-o să cadă pe podea, apoi s-a urcat lângă mine în pat. Ne-am cuprins în braţe şi ne-am sărutat o clipă, dar ştiam ce a vrut să spună. Dorinţa mă părăsise la fel de repede cum venise. După o vreme, stăteam pur şi simplu acolo, culcaţi, în tăcere. Senzaţia de a fi împreună cu ea în pat era plăcută, dar, deşi eram conştient de senzualitatea acestui fapt, nu s-a întâmplat nimic.
În cele din urmă, am întrebat:
— De ce ai venit să mă vezi?
— Ţi-am spus.
— Asta a fost tot… ţi-a părut rău?
— Cred că da.
— Era cât pe ce să-ţi fac o vizită, am spus. Am făcut ceva ce nu trebuia. Mi-e frică.
— Ce anume?
— Ţi-am spus… Ţi-am spus că am fost obligat să jur ceva. Ai avut dreptate, ghildele impun discreţie membrilor lor. Când am devenit ucenic, a trebuit să fac un jurământ şi o parte a acestuia a fost că a trebuit să jur că nu voi dezvălui existenţa jurământului. Spunându-ţi-l, l-am încălcat.
— Are importanţă?
— Pedeapsa este moartea.
— Dar de ce ar trebui să afle vreodată?
— Dacă…
Victoria a adăugat:
— Dacă spun ceva, vrei să zici. De ce aş face-o?
— Nu sunt sigur. Dar felul în care vorbeai astăzi, ciuda că nu ţi se permite să-ţi conduci propria viaţă… Am fost sigur că vei folosi spusele mele împotriva mea.
— Până acum o clipă, nu au însemnat nimic pentru mine. Nu m-aş folosi de ele. Oricum, de ce şi-ar trăda o soţie soţul?
— Mai vrei să te căsătoreşti cu mine?
— Da.
— Chiar dacă alţii au aranjat asta?
— E un aranjament bun, a spus Victoria şi m-a strâns mai

tare, preţ de câteva clipe. Nu simţi acelaşi lucru?
— Ba da.

* * *

Câteva minute mai târziu, Victoria a întrebat:
— Îmi vei spune ce se petrece în afara oraşului?
— Nu pot.
— Din cauza jurământului?
— Da.
— Dar l-ai încălcat deja. Ce-ar mai putea să conteze acum?
— Nu e nimic de spus, oricum, am răspuns. Am muncit mult zece zile şi nu sunt sigur pentru ce.
— Ce fel de muncă fizică?
— Victoria, nu mă întreba asta.
— Bine, atunci spune-mi despre soare. De ce nimeni din oraş nu are voie să-l vadă?
— Nu ştiu.
— E ceva în neregulă cu el?
— Nu cred…
Victoria îmi punea întrebări pe care ar fi trebuit să mi le pun eu însumi, dar nu am făcut-o. În vâltoarea noilor experienţe, nici nu am avut timp să înregistrez semnificaţia celor văzute, darămite să o pun sub semnul întrebării. Confruntat cu aceste întrebări – fără să mai pun la socoteală dacă ar fi trebuit sau nu să răspund la ele – m-am pomenit căutând răspunsurile. Era, oare, într-adevăr, ceva în neregulă cu soarele, ceva care ar putea pune oraşul în pericol? Dacă era aşa, acest lucru trebuia ţinut secret? Dar eu văzusem soarele, şi…
— Nu e nimic în neregulă cu el, am spus. Dar nu este cum am crezut.
— Este o sferă.
— Nu, nu este. Sau cel puţin nu arată ca o sferă.
— Ei?
— N-ar trebui să-ţi spun, sunt sigur.
— Nu mă poţi lăsa aşa, a zis.
— Nu cred că este important.
— Eu cred.
— Bine. Spusesem deja prea multe, dar ce puteam face? În timpul zilei, nu-l poţi vedea bine, din cauză că este foarte strălucitor. Dar la răsărit sau la apus poţi să-l vezi câteva

minute. Cred că are forma unui disc. Dar e mai mult decât atât şi nu ştiu cum să-l descriu. În mijlocul discului trece un fel de axă.

— Face parte din soare?

— Da. Seamănă puţin cu un pendul giroscopic. Dar e greu să-l vezi limpede, din cauză că este atât de strălucitor, chiar şi în acele momente. Seara trecută, am fost afară şi cerul era senin. Există o lună, şi are aceeaşi formă. Dar n-am putut să o văd limpede nici pe aceasta, din cauză că era în fază.

— Eşti sigur de asta?

— Este ceea ce am văzut.

— Dar nu este ceea ce am fost învăţaţi.

— Ştiu, am răspuns. Dar aşa este.

Nu am spus mai mult. Victoria mi-a mai pus întrebări, dar le-am respins, pretextând că nu cunosc răspunsurile. A încercat să mă mai descoasă cu privire la munca pe care o făceam, dar, cumva, am reuşit să păstrez tăcerea. În schimb, i-am pus eu întrebări despre ea şi curând ne-am îndepărtat de ceea ce pentru mine era un subiect periculos. Nu putea fi ignorat pentru totdeauna, dar aveam nevoie de timp de gândire. Ceva mai târziu, am făcut dragoste şi, la scurtă vreme după aceea, am adormit.

* * *

Dimineaţa, Victoria a pregătit ceva de mâncare pentru micul dejun, apoi m-a lăsat, gol, în camera ei, şi mi-a luat uniforma să o ducă la spălat. Cât a fost plecată, m-am spălat şi m-am bărbierit, apoi am stat întins în pat până ce s-a întors.

Mi-am îmbrăcat din nou uniforma: o simţeam proaspătă şi înviorătoare. Nu mai semăna defel cu acea a doua piele, rigidă şi urât mirositoare, care devenise astfel din cauza efortului depus afară.

Ne-am petrecut restul zilei împreună, iar Victoria m-a dus să-mi prezinte interiorul oraşului. Era cu mult mai complex decât credeam. Până atunci văzusem doar zona rezidenţială şi cea administrativă, dar în oraş erau mai multe de-atât. La început, m-am întrebat cum voi reuşi vreodată să mă descurc aici, până ce Victoria mi-a arătat că, în mai multe locuri, erau afişate pe perete planuri ale oraşului.

Am remarcat că planurile fuseseră modificate de multe ori, şi

unul anume mi-a captat atenţia. Ne aflam la unul dintre nivelurile inferioare şi, lângă un plan revizuit, recent desenat, se afla unul mult mai vechi, păstrat în spatele unei plăci de plastic transparent. L-am privit cu mare interes, observând că instrucţiunile erau tipărite în mai multe limbi. Dintre acestea, am recunoscut doar franceza şi engleza.

— Ce limbi sunt celelalte? am întrebat-o.

— Asta este germana, iar celelalte sunt rusa şi italiana. Iar aceasta – a arătat către o scriere ornamentată, ideografică – este chineza.

Am studiat planul, comparându-l cu cel recent, de lângă el. Asemănarea putea fi văzută, dar era evident că în oraş se realizaseră multe modificări în perioada dintre elaborarea celor două planuri.

— De ce au fost atâtea limbi?

— Ne tragem dintr-un grup de naţiuni amestecate. Cred că engleza e limba standard de multe mii de kilometri, dar n-a fost întotdeauna aşa. Strămoşii mei sunt francezi.

— O, da, am spus.

La acelaşi nivel, Victoria mi-a arătat sectorul de prelucrare a materialelor sintetice. Aici, înlocuitorii proteinelor şi alte surogate organice erau sintetizaţi din cherestea şi produse leguminoase. Mirosul era foarte puternic, şi am observat că toţi cei care lucrau aici erau nevoiţi să poarte măşti pe faţă. Victoria şi cu mine am trecut repede în următoarea zonă, unde se desfăşura munca de cercetare pentru îmbunătăţirea compoziţiei şi a gustului. Aici, mi-a spus Victoria, urma să lucreze ea în curând.

Mai târziu, Victoria şi-a exprimat mai multe dintre frustrările legate de viaţa ei, atât prezentă, cât şi viitoare. Mai pregătit pentru asta decât înainte, am reuşit să o liniştesc. I-am spus să se gândească la mama ei, de pildă, cum a dus o viaţă împlinită şi folositoare. I-am promis – şi am fost convingător – că îi voi spune mai multe despre viaţa mea şi că voi face tot ceea ce pot, când voi deveni membru plin al ghildei, pentru a face sistemul să fie mai deschis, mai liberal. Asta a părut că o potoleşte puţin şi am petrecut împreună o seară şi o noapte liniştite.

7

Am convenit că ar trebui să ne căsătorim cât mai curând. Mi-a spus că în decursul următorilor kilometri va afla care sunt formalităţile pe care le aveam de îndeplinit şi că, dacă era posibil, ne vom căsători în timpul permisiei următoare sau în cea de după aceasta. Între timp, am fost nevoit să mă întorc la îndatoririle mele de afară.

De îndată ce am ieşit din partea de dedesubt a oraşului, mi-am dat seama că lucrarea înaintase foarte mult. Echipamentele de lucru fuseseră îndepărtate în cea mai mare parte din preajma oraşului. Nu se mai vedeau niciuna dintre construcţiile provizorii şi niciun vagon cu baterie nu era conectat la punctele de reîncărcare, fiind, probabil, toate în funcţiune dincolo de creastă. Pornind de la capătul nordic al oraşului, se întindeau cinci cabluri, care erau aşezate pe pământ, lângă şine şi se făceau nevăzute dincolo de coama dealului. Lângă linii, mai mulţi soldaţi patrulau în sus şi în jos, pentru a asigura paza.

Bănuind că Malchuskin era ocupat, m-am îndreptat repede către creastă. Când am ajuns în vârf, bănuielile mi s-au confirmat, căci în depărtare, la capătul liniilor, se desfăşura o activitate intensă, concentrată în jurul liniei din dreapta interior. Puţin mai departe, mai multe echipe lucrau la nişte structuri de metal, dar de la distanţa aceea era imposibil să îmi dau seama la ce folosesc. Am continuat să cobor în grabă.

Drumul mi-a luat mai mult decât anticipasem, căci porţiunea cea mai lungă de linie măsura acum mai mult de doi kilometri şi jumătate. Soarele era deja sus şi, când am ajuns la Malchuskin şi echipa sa, eram deja obosit.

Malchuskin abia m-a observat, iar eu mi-am scos jacheta de uniformă şi m-am pus pe treabă.

Echipa muncea să extindă această porţiune de linie la o lungime egală cu a celorlalte, dar dăduseră peste un teren cu un subsol tare ca piatra. Deşi asta însemna că nu era necesară fundaţia de beton, gropile pentru traverse puteau fi săpate doar cu foarte mare dificultate.

Am găsit un târnăcop într-un vagon din apropiere şi m-am

pus pe treabă. Curând, problemele mai sofisticate cu care mă confruntasem în interiorul oraşului îmi păreau cu adevărat foarte îndepărtate.

În orele de odihnă, am înţeles de la Malchuskin că, în afară de această porţiune de linie, totul era aproape gata pentru a putea începe operaţiunea de tractare cu troliul. Cablurile fuseseră întinse, suporţii ridicaţi. M-a dus lângă montanţi şi mi-a arătat cum grinzile de oţel erau îngropate adânc în pământ, pentru o ancorare sigură a cablurilor. Trei dintre stâlpi erau gata şi cablurile erau deja conectate, încă unul se afla în faza de finalizare, iar al cincilea tocmai era ridicat.

Pe şantier plutea un aer general de nelinişte şi l-am întrebat pe Malchuskin care era cauza.

* * *

— A sosit momentul, a spus. Ne-a luat douăzeci şi trei de zile de la ultima deplasare cu troliul să montăm liniile până aici. Conform estimărilor actuale, vom putea să deplasăm oraşul mâine, dacă nu mai intervine nimic. Asta înseamnă douăzeci şi patru de zile. Corect? De data aceasta putem deplasa oraşul cu aproximativ trei kilometri, dar trebuie să luăm în calcul că între timp Optimul a înaintat cu patru kilometri. Aşadar, chiar dacă vom face asta, tot vom fi în urma Optimului cu opt sute de metri mai mult decât la ultima deplasare cu troliul.

— Putem recupera?

— La următoarea deplasare, poate. Discutam aseară cu câţiva dintre oamenii de la Tracţiune… ei estimează că data viitoare vom putea face o deplasare scurtă, apoi două lungi. Îi îngrijorează dealurile acelea. A făcut vag semn cu mâna înspre nord.

— Nu le putem ocoli? am întrebat, văzând că, la mare depărtare către nord-est, dealurile păreau să fie puţin mai joase.

— Am putea… dar cel mai scurt traseu către Optim este direct către nord. Orice deviere de la acesta nu face decât să adauge o distanţă mai mare de acoperit.

N-am înţeles pe deplin tot ce mi-a spus, dar motivul alertei a reieşit cu claritate.

— Există un lucru bun, a continuat Malchuskin. După asta,

scăpăm de şleahta de *tukeri*. Ghilda Viitorului a găsit o colonie mai mare, undeva către nord, şi cei de acolo caută de lucru cu disperare. Aşa îmi plac. Cu cât sunt mai înfometaţi, cu atât îşi dau mai tare silinţa… cel puţin o vreme.

Munca a continuat. În seara aceea nu am terminat până după apusul soarelui, Malchuskin şi ceilalţi din Ghilda Liniilor strunindu-i pe muncitori cu înjurături mai zdravene şi mai numeroase. Nu aveam timp să reacţionez în niciun fel, căci munceam cot la cot cu ei. Când ne-am dus la culcare, eram epuizat.

Dimineaţa, Malchuskin a părăsit devreme baraca, spunându-mi să-i aduc pe Rafael şi pe muncitori cât mai curând pe şantier. Când am sosit, el şi alţi trei membri ai Ghildei Liniilor se certau cu cei care pregăteau cablurile. I-am pus pe Rafael şi pe oameni să lucreze la linie, dar eram curios să aflu care era pricina neînţelegerii. Când, în cele din urmă, Malchuskin a venit la noi, nu a spus nimic despre asta, ci s-a apucat de lucru, ţipând nervos la Rafael.

După o bucată de vreme, când am luat o scurtă pauză, l-am întrebat despre controversă.

— De vină sunt cei de la Tracţiune, am spus. Vor să începem ridicarea acum, înainte ca linia să fie gata.

— Pot face asta?

— Da… zic că va dura ceva vreme să ridicăm oraşul pe creastă şi că putem termina aici în timp ce executăm această acţiune. Nu vom permite aşa ceva!

— De ce nu? Pare rezonabil.

— Pentru că ar însemna să lucrăm sub cabluri. Tensiunea cablurilor este foarte mare, mai ales când oraşul e tractat pe o pantă, cum e cea dinainte de creastă. Nu ai văzut niciodată cum cedează un cablu, aşa-i? Era o întrebare retorică. Înainte de asta, nu ştiam nici măcar că se foloseau cabluri. Ai fi tăiat în două înainte să auzi pocnitura, a sfârşit Malchuskin ursuz.

— Aşadar, ce s-a hotărât?

— Avem o oră să terminăm, apoi vor începe ridicarea.

Mai erau de amplasat încă trei secţiuni de linie. Le-am mai dat oamenilor câteva minute de pauză şi apoi am început din nou. Întrucât acum, în această zonă, erau concentraţi patru şefi de ghilderi şi echipele lor, am înaintat repede, dar, chiar

şi aşa, a fost nevoie de aproape o oră să finalizăm linia.

Cu o anumită satisfacţie, Malchuskin le-a făcut semn celor de la Tracţiune că eram gata. Ne-am adunat sculele şi le-am dus înăuntru.

— Ce urmează? l-am întrebat pe Malchuskin.

— Aşteptăm. Eu mă întorc în oraş să mă odihnesc. Mâine o luăm de la capăt.

— Eu ce să fac?

— Eu aş privi, dacă aş fi în locul tău. Ţi se va părea interesant. Oricum, trebuie să-i plătim pe aceşti oameni. Voi trimite la tine astăzi, mai târziu, un om de la Troc. Ţine-i aici până soseşte. Eu mă întorc dimineaţă.

— În regulă, am spus. Mai e ceva?

— Nu prea. Cât timp are loc operaţiunea de ridicare, cei de la Tracţiune preiau conducerea aici, aşa că, dacă îţi spun să sari, sari. S-ar putea să aibă nevoie de ajutor la linii, aşa că ar fi bine să fii pe fază. Dar cred că liniile sunt în ordine. Au fost verificate cum trebuie.

Malchuskin a plecat către baracă. Arăta foarte obosit. Angajaţii s-au întors în barăcile lor şi curând am rămas singur. Remarca lui Malchuskin despre pericolul ca un cablu să cedeze m-a speriat, aşa că m-am aşezat pe pământ la o distanţă de şantier pe care am considerat-o sigură.

Nu era prea multă activitate în zona montanţilor. Toate cele cinci cabluri fuseseră conectate şi acum atârnau între suporţii de cabluri, de-a lungul terenului, paralel cu liniile. Doi oameni de la Tracţiune se aflau în zonă, îndeplinind ceea ce am presupus că era o verificare finală a legăturilor.

Din zona crestei, a apărut un grup de oameni, mergând disciplinaţi, în două coloane. De la distanţă, nu puteam vedea cine erau, dar am observat că, la intervale de aproximativ o sută de metri, câte unul părăsea coloana şi lua poziţie de o parte a liniei. Când oamenii s-au apropiat, am văzut că erau soldaţi, echipaţi, fiecare, cu câte o arbaletă. Când grupul a ajuns lângă montanţi, mai rămăseseră doar opt dintre ei, care s-au aşezat într-o formaţie de apărare în jurul lor. După câteva minute, unul dintre soldaţi s-a apropiat de mine.

— Cine eşti? m-a întrebat.

— Ucenic Helward Mann.

— Ce faci aici?
— Mi s-a spus să privesc tractarea cu troliul.
— În regulă. Păstrează distanţa. Câţi *tukeri* sunt aici?
— Nu sunt sigur. Vreo şaizeci, cred.
— Lucrează la linie?
— Da.
A rânjit.
— Sunt prea obosiţi, nemernicii, ca să facă vreun rău. E în regulă. Anunţă-mă dacă fac necazuri.
S-a îndepărtat şi s-a alăturat celorlalţi soldaţi. Nu-mi era clar ce fel de necazuri ar putea provoca muncitorii, dar atitudinea Miliţiei faţă de ei părea preocupată. Puteam doar să bănuiesc că, la un moment dat, în trecut, *tukerii* provocaseră stricăciuni la linii sau la cabluri, dar nu credeam că vreunul dintre oamenii cu care am lucrat ar putea să prezinte pentru noi o ameninţare directă.
Mi se părea că soldaţii care stăteau de pază lângă linii erau periculos de aproape de cabluri, dar nu dădeau niciun semn că ar fi conştienţi de asta. Răbdători, mărşăluiau de-a lungul liniei, măsurând cu pasul zonele care le erau alocate.
Am observat că cei doi bărbaţi de la Tracţiune luaseră poziţie în spatele unor paravane de metal, chiar dincolo de montanţi. Unul dintre ei avea un steag mare, roşu, şi privea prin binoclu, către creastă. Acolo, lângă cei cinci scripeţi cu roată, abia se zărea un alt bărbat. Întrucât toată atenţia celor doi părea concentrată asupra acestuia, l-am privit cu curiozitate. Din câte am putut distinge de la distanţa aceea, stătea cu spatele la noi.
Dintr-odată, s-a întors şi a fluturat steagul, pentru a le atrage atenţia celor doi oameni de lângă montanţi. L-a mişcat într-un semicerc larg, mai jos de brâu, înainte şi înapoi. De îndată, omul cu celălalt steag, aflat lângă montanţi, a ieşit din spatele ecranului protector şi a confirmat semnalul, repetând mişcarea cu propriul său steag.
Câteva clipe mai târziu, am remarcat cum cablurile alunecau încet, pe deasupra pământului, către oraş. Unul câte unul, cablurile s-au fixat, deşi se aflau pe toată lungimea aproape de pământ. Am bănuit că era vorba de greutatea cablurilor, căci în zona montanţilor şi a scripeţilor, cablurile erau bine

ridicate de la sol.

— Dă-le semnalul! a strigat unul dintre oamenii de lângă montanţi şi, dintr-odată, colegul său şi-a fluturat steagul deasupra capului.

Omul de pe creastă a repetat semnalul, apoi a pornit repede într-o parte şi a ieşit din câmpul vizual.

Am aşteptat, curios să văd ce va urma... Deşi, din câte puteam vedea, nu se întâmpla nimic. Soldaţii patrulau dintr-o parte în alta, cablurile erau în continuare încordate. Am hotărât să mă duc până la oamenii de la Tracţiune să aflu ce se petrece.

Îndată ce am fost în picioare şi am luat-o în direcţia lor, bărbatul care dăduse semnalul a dat din mâini, înnebunit de frică.

— Stai la o parte! a strigat.

— Care e problema?

— Cablurile sunt tensionate la maximum.

Am făcut câţiva paşi înapoi.

Minutele au trecut şi nu era niciun progres vizibil. Atunci mi-am dat seama că acele cabluri se întindeau încet, până ce au fost ridicate de la pământ pe aproape toată lungimea.

Am privit spre sud, spre mica depresiune: apăruse oraşul. Din locul în care mă aflam, puteam vedea doar colţul ridicat al unuia dintre turnurile îndepărtate, înălţându-se peste pământul şi pietrele de pe creastă. Chiar în timp ce priveam, oraşul se apropia.

M-am deplasat într-un arc larg, continuând să păstrez o distanţă sănătoasă faţă de cabluri, şi m-am aşezat lângă montanţi, privind, de-a lungul liniei, înspre oraş. Cu o încetineală chinuitoare, urca panta îndepărtată, până ce a ajuns la o distanţă de doar câţiva metri de cei cinci scripeţi cu roată care duceau cablurile peste vârful crestei. Aici s-a oprit şi oamenii de la Tracţiune au început din nou să semnalizeze.

A urmat o lungă şi complicată operaţiune, în cadrul căreia fiecare dintre cabluri era lăsat liber, în timp ce scripeţii erau demontaţi. Am privit cum era desfăcut primul scripete, apoi m-am plictisit. Mi-am dat seama că îmi era foame şi, bănuind că era puţin probabil să pierd ceva interesant, m-am întors la baracă şi mi-am încălzit nişte mâncare.

Nu era nici urmă de Malchuskin, deşi toate lucrurile lui se aflau încă acolo.

Am mâncat încet, ştiind că mai erau cel puţin încă două ore până ce operaţiunea de ridicare putea fi reluată. M-am bucurat de singurătate şi de schimbarea faţă de munca anevoioasă a zilei ce-a trecut.

Când am părăsit baraca, mi-am amintit de avertismentul soldatului cu privire la necazurile pe care ni le-ar putea face muncitorii, şi m-am îndreptat către dormitorul lor. Majoritatea erau afară, stând pe jos şi privind către scripeţi. Câţiva discutau zgomotos, gesticulând, dar am hotărât că Miliţia a văzut pericole acolo unde nu existau. Am pornit către linie.

Am aruncat soarelui o privire: nu mai era mult până la lăsarea serii. Am socotit că operaţiunea nu mai putea dura mult, după ce scripeţii erau îndepărtaţi, căci era evident că restul liniilor duceau în josul unei pante.

În timp util, ultimul scripete a fost scos şi toate cele cinci cabluri au fost din nou întinse. A urmat o scurtă aşteptare până ce, la semnalul omului de la Tracţiune de lângă stâlpi, înaintarea lentă a oraşului a continuat… în josul pantei, către noi. Contrar celor imaginate, oraşul nu cobora lin, de la sine, pe panta favorabilă. După câte puteam observa, cablurile continuau să fie tensionate; oraşul tot trebuia să fie tractat. Când m-am apropiat, am remarcat o relaxare în comportamentul celor doi oameni de la Tracţiune, dar vigilenţa nu i-a părăsit. În decursul operaţiunii, şi-au concentrat întreaga atenţie asupra oraşului care se apropia.

În cele din urmă, când imensa construcţie a ajuns la zece metri depărtare de capătul liniilor, omul cu semnalizarea şi-a ridicat steagul roşu şi l-a ţinut deasupra capului. Pe întreaga suprafaţă a turnului din faţă se întindea o fereastră mare, unde unul dintre oamenii care au apărut a ridicat un steag similar. În câteva secunde, oraşul s-a oprit.

A urmat o pauză de vreo două minute, iar apoi, printr-o uşă a turnului, a ieşit un bărbat şi s-a oprit pe o mică platformă, supraveghindu-ne.

— În regulă… frânele sunt fixate, a strigat către cei de jos. Acum îi dăm drumul.

Cei doi oameni de la Tracţiune au ieşit din spatele

paravanelor de metal şi şi-au întins braţele cu ostentaţie. Fără îndoială, fuseseră, multe ore în şir, sub o considerabilă tensiune psihică. Unul dintre ei s-a îndreptat direct către marginea oraşului şi a urinat la perete. A întors capul, zâmbindu-le celorlalţi, apoi s-a cocoţat pe o bordură şi a escaladat suprastructura oraşului, până a ajuns pe platformă. Ceilalţi au coborât peste cabluri – care erau acum vizibil detensionate – şi au dispărut chiar sub buza oraşului. Soldaţii erau încă desfăşuraţi în formaţia lor defensivă, dar chiar şi ei păreau mai relaxaţi acum.

Spectacolul se terminase. Văzând oraşul atât de aproape, am fost tentat să intru şi eu, dar nu eram sigur dacă era bine. Nu era nimic de văzut, în afară de Victoria, iar ea era probabil ocupată cu munca ei. În plus, Malchuskin îmi spusese să rămân cu oamenii şi m-am gândit că n-ar trebui să-i ies din cuvânt.

În timp ce mă întorceam la baracă, din direcţia oraşului a venit spre mine un bărbat.

— Eşti Ucenicul Mann? m-a întrebat.

Da

— Jaime Collings, din Ghilda Trocului. Malchuskin Linie mi-a spus că aici sunt nişte angajaţi care trebuie plătiţi.

— Aşa e.

— Câţi?

— În echipa noastră, cincisprezece. Dar mai sunt mulţi alţii.

— Nemulţumiri?

— La ce te referi?

— Nemulţumiri… necazuri, nesupunere la muncă.

— Erau cam înceţi, iar Malchuskin ţipa mereu la ei.

— Au refuzat vreodată să lucreze?

— Nu.

— În regulă. Ştii cine a fost şeful lor de echipă?

— Era unul pe nume Rafael, care vorbea engleza.

— El e de-ajuns.

Împreună, ne-am dus până la barăci şi am găsit oamenii. La vederea lui Collings, s-a lăsat dintr-odată tăcerea.

I l-am arătat pe Rafael. Collings a discutat cu el în limba lui Rafael şi, aproape dintr-odată, ceilalţi au început să vocifereze cu furie. Rafael i-a ignorat şi a continuat să vorbească cu

Collings, dar era clar că erau nemulţumiţi. Din nou, cineva a strigat, şi curând mulţi alţii i s-au alăturat. În jurul lui Collings şi Rafael s-a adunat un grup, unii bărbaţi întinzându-şi mâinile printre trupurile îngrămădite şi lovindu-l pe Collings cu pumnii.

— Ai nevoie de ajutor? i-am strigat peste hărmălaie, dar nu a auzit.

M-am apropiat şi am strigat întrebarea din nou.

— Adu patru de la Miliţie, a ţipat în engleză. Spune-le să nu facă vâlvă.

M-am uitat o clipă la oamenii care se certau, apoi am luat-o la goană. În zona suporţilor de cabluri se mai afla încă un mic grup al Miliţiei şi m-am îndreptat în direcţia aceea. Era evident că auziseră gălăgia şi se uitau deja spre mulţimea de oameni. Când m-au văzut apropiindu-mă în goană, şase bărbaţi s-au pus în mişcare.

— Vrea patru soldaţi! am spus, gâfâind din cauza alergăturii.

— Nu ajung. Lasă asta pe seama mea, băiete.

Bărbatul care vorbise, care era evident la comandă, a fluierat puternic şi a făcut semn cu mâna altor câtorva oameni de-ai lui. Încă patru soldaţi şi-au părăsit postul şi s-au apropiat în fugă. Grupul de zece soldaţi alerga acum către scena de conflict, iar eu încercam să mă ţin în urma lor.

Fără să se mai consulte cu Collings, care se afla încă în mijlocul încăierării, soldaţii s-au năpustit asupra grupului de oameni, învârtindu-şi arbaletele ca pe nişte ciomege. Collings s-a întors dintr-odată, a strigat la soldaţi, dar a fost apucat din spate de unul dintre bărbaţi. A fost trântit la pământ şi bărbaţii au preluat controlul, lovindu-l cu picioarele.

Soldaţii erau evident antrenaţi pentru acest gen de ciocniri, căci s-au mişcat repede şi cu pricepere, folosindu-şi ciomegele improvizate cu mare precizie şi acurateţe. Am privit o clipă, apoi am intrat în mulţime, încercând să ajung la Collings. Unul dintre angajaţi m-a înhăţat de faţă, băgându-mi degetele în ochi. Am încercat să-mi smulg capul din strânsoare, dar un altul l-a ajutat. Pe neaşteptate, am fost liber… şi i-am văzut pe cei doi bărbaţi care mă atacaseră căzând la pământ. Soldaţii care mă salvaseră nu au dat niciun semn că mă recunosc, ci au continuat cu ciomăgeala brutală.

Gloata sporea acum, întrucât ceilalţi localnici veniseră să le sară în ajutor. Nu am acordat nicio atenţie acestui fapt şi m-am întors unde era îngrămădeala mai mare, reluându-mi încercarea de a ajunge la Collings. Chiar în faţa mea se afla spatele îngust al unui bărbat îmbrăcat cu o cămaşă albă care i se lipea umedă de piele. Pe negândite, mi-am aruncat braţul în jurul gâtului său, i-am tras capul pe spate şi l-am lovit cu duritate în ureche. A căzut la pământ. În faţa lui era un altul şi am încercat aceeaşi tactică, dar, de data aceasta, înainte de a putea să-i aplic o lovitură, am fost lovit puternic cu piciorul de altcineva şi am căzut pe jos.

Printre mulţimea de picioare, am văzut trupul lui Collings la pământ, continuând să fie lovit. Zăcea cu faţa în jos, cu braţele ridicate deasupra capului, încercând să se apere. Am încercat să-mi croiesc drum înspre el, dar au început să mă lovească şi pe mine. Un alt picior m-a pocnit într-o parte a capului şi, pentru o clipă, mi-am pierdut cunoştinţa. O secundă mai târziu, eram din nou lucid şi pe deplin conştient de loviturile cumplite pe care le încasam. Asemeni lui Collings, mi-am acoperit capul cu braţele, dar m-am târât în direcţia în care îl văzusem ultima dată.

Totul în jurul meu părea a fi un amestec de picioare şi trupuri, şi de jur împrejurul meu răsuna un huruit de glasuri ridicate. Înălţându-mi capul pentru o clipă, am văzut că mă aflam doar la câţiva zeci de centimetri de Collings şi mi-am croit drum până ce am ajuns, chircit la pământ, lângă el. Am încercat să mă ridic, dar am fost îndată doborât de o altă lovitură de picior.

Spre marea mea surprindere, mi-am dat seama că Collings nu-şi pierduse cunoştinţa. Când m-am prăbuşit deasupra lui, l-am simţit trecându-şi mâna peste umerii mei.

— Când îţi spun eu, a răcnit în urechea mea, te ridici!

Peste câteva clipe am simţit cum mâna lui mă strânge mai tare de umăr.

— Acum!

Cu un efort uriaş, ne-am împins în sus şi, dintr-odată, Collings m-a eliberat, rotindu-şi pumnul şi luându-i unuia dintre bărbaţi figura în plin. Eram mai scund decât el şi tot ce puteam face era să lovesc cu cotul în stomacul cuiva. Pentru

gestul meu, am fost pocnit în gât şi, din nou, am căzut la pământ. Cineva m-a înhăţat şi m-a tras în picioare. Era Collings.

— Ţine-te! Şi-a pus ambele braţe în jurul meu şi m-a tras înspre pieptul său. La rândul meu, l-am sprijinit, mai slab însă. E în regulă, a spus. Ţine-te.

Treptat, îmbrâncelile din jurul nostru s-au domolit, apoi au încetat. Bărbaţii s-au retras, iar eu m-am prăbuşit în braţele lui Collings.

Eram foarte ameţit şi, în timp ce am văzut un abur roşu ridicându-se în faţa mea, am reuşit să zăresc, pentru o clipă, cercul de soldaţi, arbaletele lor armate ridicate şi îndreptate spre ţintă. Muncitorii se îndepărtau. Am leşinat.

Mi-am venit în fire după aproximativ un minut. Eram întins pe jos şi unul dintre soldaţi stătea în picioare deasupra mea.

— E teafăr, a strigat şi s-a îndepărtat.

M-am întors cu dificultate pe-o parte şi am văzut că, la mică distanţă, Collings şi comandantul Miliţiei discutau furioşi. La o depărtare de vreo cincizeci de metri, muncitorii angajaţi stăteau grupaţi, înconjuraţi de soldaţi.

Am încercat să mă ridic şi am reuşit din a doua încercare. Buimăcit, am privit cum Collings continua să discute aprins. În clipa următoare, comandantul Miliţiei s-a îndreptat către grupul de prizonieri, iar Collings a venit la mine.

— Cum te simţi? m-a întrebat.

Am încercat să zâmbesc, dar faţa îmi era umflată şi mă durea. Tot ce am putut face a fost să-l privesc lung. Avea o julitură roşie, imensă, pe o parte a feţei, iar un ochi începea să i se închidă. Am observat că-şi ţinea un braţ în jurul taliei.

— Sunt bine, am răspuns.

— Sângerezi.

— Unde?

Mi-am pus mâna la gât – care mă durea rău – şi am simţit un lichid cald. Collings s-a apropiat şi s-a uitat.

— E doar o julitură urâtă, a spus. Vrei să te întorci în oraş să te tratezi?

— Nu, am spus. Ce naiba s-a întâmplat?

— Miliţia a exagerat. Credeam că ţi-am spus să aduci patru.

— Nu m-au ascultat.

— Nu, aşa sunt ei.

— Dar ce s-a întâmplat? am întrebat. Am lucrat cu oamenii aceia mult timp şi nu ne-au mai atacat niciodată până acum.

— Există multă ură adunată, a spus Collings. Mai exact, a fost vorba de faptul că trei dintre bărbaţi au neveste în oraş. Nu aveau de gând să plece fără ele.

— Oamenii aceia sunt din oraş? am întrebat, crezând că nu am auzit bine.

— Nu… Am spus că soţiile lor sunt din oraş. Aceştia sunt localnici, angajaţi dintr-un sat învecinat.

— Aşa mă gândeam şi eu. Dar ce fac nevestele lor în oraş?

— Le-am cumpărat.

8

Am dormit incomod în noaptea aceea. Singur în baracă, m-am dezbrăcat cu grijă şi mi-am examinat rănile. O parte a pieptului meu era plină de vânătăi şi aveam mai multe zgârieturi adânci şi dureroase. Rana de la gât nu mai sângera, dar am spălat-o cu apă caldă şi am dat cu o alifie pe care am găsit-o în cutia de prim-ajutor a lui Malchuskin. Am descoperit că una dintre unghii îmi fusese ruptă rău în timpul încăierării, iar maxilarul m-a durut când am încercat să-l mişc.

M-am gândit din nou să mă întorc în oraş, aşa cum sugerase Collings – erau, în definitiv, doar câţiva metri de parcurs – dar până la urmă m-am răzgândit. Nu doream în niciun fel să atrag atenţia asupra mea şi să apar în ambianţa aseptică a oraşului arătând ca şi cum tocmai aş fi ieşit dintr-o încăierare de beţivi. Adevărul nu era prea departe, dar, chiar şi aşa, m-am gândit să-mi ling singur rănile.

Am încercat să dorm, reuşind doar să aţipesc în reprize de câteva minute.

Dimineaţa, m-am trezit devreme şi m-am ridicat din pat. Nu voiam să-l întâlnesc pe Malchuskin înainte de a avea ocazia să mă spăl mai bine. Întreg trupul mă durea şi mă mişcăm încet.

Când a sosit, Malchuskin era supărat.

— Am auzit, a spus de la început. Nu încerca să-mi explici.

— Nu pot înţelege de ce s-a întâmplat asta.

— Ai avut o mare contribuţie în stârnirea unui scandal.

— Dar Miliţia a fost… am spus moale.

— Da, şi tu ar fi trebuit să ştii până acum că Miliţia trebuie ţinută departe de *tukeri*. Au pierdut câţiva oameni cu câţiva kilometri în urmă şi au câteva conturi de reglat. Orice pretext, şi acei nătărăi ticăloşi se apucă de ciomăgeală.

— Collings era în încurcătură, am spus. Trebuia să fac ceva.

— În regulă, n-a fost întru totul vina ta. Collings spune acum că s-ar fi putut descurca dacă n-ai fi adus tu Miliţia… dar recunoaşte, de asemenea, că el ţi-a spus să o aduci.

— Aşa este.

— Bine, atunci, dar data viitoare, gândeşte.

— Ce facem acum? am întrebat. N-avem niciun muncitor.
— Vin astăzi mai mulţi. Munca va fi înceată la început, din cauză că va trebui să-i instruim. Dar avantajul este că resentimentele nu vor apărea dintr-odată şi îşi vor da mai mult silinţa. Mai târziu, când vor avea timp să gândească, vor apărea problemele.
— Dar de ce ne urăsc într-atât? Fără doar şi poate, îi plătim pentru serviciile lor.
— Da, dar preţul îl stabilim noi. Aceasta este o regiune săracă. Solul este prost şi nu există prea multă mâncare. Noi trecem pe lângă ei, cu oraşul nostru, le oferim lucrurile de care au nevoie… iar ei acceptă. Dar nu au niciun câştig pe termen lung şi au impresia că noi luăm mai mult decât dăm.
— Ar trebui să dăm mai mult.
— Poate. Malchuskin părea indiferent. Asta nu ne priveşte pe noi. Noi lucrăm la linie.
A trebuit să aşteptăm mai multe ore până au sosit noii angajaţi. În acest timp, Malchuskin şi cu mine am făcut curăţenie în barăcile comune eliberate de cei de dinainte. Ocupanţii anteriori fuseseră alungaţi în grabă de soldaţi în timpul nopţii, dar li se dăduse timp să-şi strângă lucrurile. Cu toate acestea, lăsaseră în urmă o grămadă, mai ales haine vechi şi resturi de mâncare. Malchuskin m-a prevenit să fiu atent la orice fel de mesaj care ar fi putut să fie lăsat pentru noii veniţi; nici el, nici eu nu am descoperit nimic de felul acesta.
Mai târziu, am ieşit din baracă şi am ars toate lucrurile.
Pe la prânz, a venit un bărbat din Ghilda Trocului şi a spus că noii muncitori vor sosi în curând. Am primit scuze oficiale cu privire la cele întâmplate în seara precedentă şi ni s-a spus că, în ciuda numeroaselor discuţii, s-a decis ca dispozitivul de pază al Miliţiei să fie deocamdată întărit. Malchuskin a protestat, dar omul nu putea decât să-i dea dreptate: decizia fusese luată fără să se ţină seama de părerea lui.
În privinţa aceasta aveam păreri împărţite. Pe de-o parte, nu aveam prea multă admiraţie faţă de soldaţi, dar, dacă prezenţa lor putea preveni repetarea problemelor, atunci bănuiam că era inevitabilă.
Malchuskin începea să-şi facă griji în privinţa întârzierii. Am

presupus că era din cauza eternei necesităţi de a recupera timpul pierdut, dar când am pomenit despre asta, nu a părut atât de îngrijorat pe cât credeam.

— Ne vom apropia de Optim la următoarea tractare cu troliul, a spus. Întârzierea de data trecută a fost din cauza crestei. S-a terminat cu asta acum, şi terenul e destul de drept în faţa noastră pe următorii câţiva kilometri. Mă preocupă mai mult situaţia liniei din spatele oraşului.

— Miliţia o va apăra, am spus.

— Da… dar nu o pot împiedica să se curbeze. Acesta e principalul risc, cu cât e lăsată mai mult.

— De ce?

Malchuskin m-a privit cu asprime.

— Suntem la distanţă mare la sud de Optim. Ştii ce înseamnă asta?

— Nu!

— N-ai fost până acum în trecut?

— Ce înseamnă asta?

— Departe, la sud de oraş.

— Nu, n-am fost.

— Ei, bine, când te vei duce acolo, vei afla ce se întâmplă. Până atunci, crede-mă pe cuvânt. Cu cât lăsăm linia mai mult timp la sud de oraş, cu atât e mai mare riscul de a deveni neutilizabilă.

Noii angajaţi nu-şi făcuseră încă apariţia, iar Malchuskin s-a dus să discute cu alţi doi ghilderi de la Linii, care tocmai ieşiseră din oraş. După un timp, s-a întors.

— Mai aşteptăm încă o oră, şi dacă nu vine nimeni până atunci, vom detaşa nişte oameni din celelalte ghilde şi vom începe munca. Nu mai putem aştepta.

— Poţi face asta, să foloseşti alte ghilde?

— Oamenii angajaţi sunt un lux, Helward, a răspuns. În trecut, montarea liniilor era făcută numai de ghilderi. Să mişcăm oraşul e singura prioritate şi nimic nu ne stă în cale. Dacă am fi nevoiţi, am folosi pe toată lumea din oraş la montarea liniilor.

Dintr-odată, s-a relaxat parcă şi s-a întins pe pământ, închizând ochii. Soarele era deasupra noastră şi părea mai fierbinte decât de obicei. Am observat înspre nord-vest o linie

de nori negri, iar aerul era mai liniştit şi mai umed decât în mod obişnuit. Cu toate acestea, soarele era încă neacoperit de nori şi, cum încă mă durea tot trupul din cauza bătăii, aş fi preferat să lenevesc aici decât să muncesc la linie.

Câteva minute mai târziu, Malchuskin s-a ridicat şi a privit către nord. Se apropia un grup mare de oameni, conduşi de cinci dintre ghilderii Trocului, etalându-şi bogăţia de uniforme viu colorate.

— Bun… acum ne putem pune pe treabă, a spus Malchuskin.

În pofida uşurării nedisimulate, erau multe de făcut înainte ca lucrul să poată începe. Trebuia să organizăm oamenii în patru grupuri şi să-l numim şef pe cel care vorbea limba engleză. Pe urmă, trebuiau distribuite paturile din barăci şi depozitate lucrurile lor. Cu toate acestea, Malchuskin părea optimist, în ciuda întârzierilor suplimentare.

— Par flămânzi, a spus. Nimic nu-i ţine mai bine la muncă decât un stomac gol.

Formau, într-adevăr, un grup de nepieptănaţi. Aveau cu toţii ceva haine, dar foarte puţini erau încălţaţi şi majoritatea îşi purtau părul şi bărbile lungi. Ochii le erau adânciţi în orbite şi foarte mulţi etalau burţi umflate din cauza lipsei de hrană adecvată. Am observat că vreo doi se deplasau greu, iar unul avea un braţ mutilat.

— Sunt buni de muncă? l-am întrebat încet pe Malchuskin.

— Nu tocmai. Dar, după câteva zile de lucru şi un regim alimentar adecvat, vor fi.

Am fost şocat de starea în care se aflau şi m-am gândit că standardul local de viaţă trebuie să fie aşa de scăzut precum îl descrisese Malchuskin. Dacă era pe-aşa, puteam să înţeleg mai bine felul în care se dezvolta sentimentul de ură faţă de oamenii din oraş. Ceea ce le dădea, probabil, localnicilor oraşul în schimbul forţei de muncă era mult peste lucrurile cu care erau în general obişnuiţi, iar asta îi făcea să întrezărească o viaţă mai tihnită şi mai îmbelşugată. Oraşul trecea mai departe, iar ei erau nevoiţi să revină la existenţa lor primitivă de dinainte, dar între timp oraşul le lua tot ce aveau mai bun.

Alte întârzieri, în timp ce primeau de mâncare, dar Malchuskin părea mai optimist ca niciodată.

În cele din urmă, am fost pregătiţi să începem. Oamenii au format patru grupuri, fiecare condus de un ghilder. Am pornit către oraş, am adunat cele patru vagoane-platformă şi ne-am îndreptat către sud, de-a lungul liniilor, cu mare pompă. De fiecare parte a şinelor, soldaţii continuau să stea de pază şi, când am trecut creasta, am văzut că jos, în valea pe care o eliberasem de curând, în jurul tampoanelor era un dispozitiv de pază puternic.

Având acum patru echipe care munceau la linii, exista din nou stimulentul suplimentar al concurenţei pe care îl observasem şi înainte. Probabil că era prea devreme ca oamenii să reacţioneze la acest stimulent, dar urma să vină, cu timpul.

Malchuskin a oprit vagonul la mică distanţă faţă de tampon şi i-a explicat şefului grupului – un om de vârstă mijlocie, pe nume Juan – ce trebuia făcut. Juan le-a explicat asta oamenilor săi, iar ei au dat din cap în semn de înţelegere.

— N-au nici cea mai vagă idee ce trebuie să facă, mi-a spus Malchuskin, chicotind. Dar se prefac că pricep.

Prima sarcină era să demonteze tamponul şi să-l mute chiar în spatele oraşului. Malchuskin şi cu mine tocmai începusem să le arătăm cum se demontează tamponul, când soarele a intrat pe neaşteptate în nori şi temperatura a scăzut.

— Vine furtuna.

După această constatare, nu a mai acordat vremii nicio atenţie şi am continuat să lucrăm. Câteva minute mai târziu, am auzit în depărtare primul tunet îndepărtat şi, la scurt timp, a început să plouă. Muncitorii şi-au ridicat alarmaţi privirile, dar Malchuskin continua. Curând, furtuna a venit peste noi, cu fulgerele sclipind şi tunetele pocnind înspăimântător. Ne-am udat până la piele, dar munca a continuat. Am auzit primele nemulţumiri, dar Malchuskin – prin intermediul lui Juan – le-a potolit.

În timp ce urcam părţile componente ale tamponului înapoi pe linie, norii s-au risipit şi soarele a apărut din nou. Unul dintre bărbaţi a început să cânte şi de îndată ceilalţi i s-au alăturat. Malchuskin părea mulţumit. Ziua de muncă s-a terminat cu montarea tamponului, la câţiva metri în spatele oraşului; celelalte echipe s-au oprit şi ele după ce le-au

montat pe ale lor.

În ziua următoare am început devreme. Malchuskin părea încă mulţumit, dar şi-a exprimat dorinţa să grăbim ritmul de lucru.

În timp ce încercam să demontăm capătul de sud al liniei, am văzut cu ochii mei cauza îngrijorării sale. Plăcile care prindeau şinele de traverse se curbaseră şi a trebuit să le smulgem manual, îndoindu-le atât de tare încât nu mai puteau fi refolosite. În mod similar, presiunea plăcilor de prindere asupra traverselor sfârtecase lemnul în mai multe locuri – deşi Malchuskin a afirmat că pot fi folosite din nou – şi fundaţiile de beton crăpaseră. Din fericire, şinele propriu-zise erau încă în stare de utilizare. Cu toate că s-au curbat puţin, Malchuskin socotea că puteau fi îndreptate fără prea mare dificultate. A ţinut o scurtă şedinţă cu ceilalţi ghilderi ai Liniilor şi au decis să renunţăm deocamdată la utilizarea vagonului şi să ne concentrăm asupra scoaterii din pământ a liniei, înainte să se mai deformeze şi alte porţiuni. Întrucât încă erau vreo trei kilometri între locul în care lucram şi oraş, fiecare drum cu vagonul dura mult, astfel că această decizie era logică.

Până la sfârşitul zilei, am reuşit să ajungem într-un punct în care efectul de curbare abia începea să se facă simţit. Malchuskin şi ceilalţi s-au declarat satisfăcuţi. Am încărcat vagoanele cu atâtea şine şi traverse câte puteau fi transportate, şi am anunţat din nou o pauză.

Şi, astfel, caznele liniilor au continuat. Când perioada mea de zece zile s-a încheiat, demontarea liniei era într-un stadiu avansat, muncitorii lucrau bine în echipe şi noua linie către nordul oraşului începea să fie montată. Când l-am părăsit, Malchuskin era mai mulţumit decât îl văzusem vreodată, şi nu m-am simţit câtuşi de puţin vinovat că mi-am luat cele două zile de permisie.

9

Victoria mă aştepta în camera ei. Până la acea dată, vânătăile şi zgârieturile de pe urma încăierării se vindecaseră în cea mai mare parte şi am hotărât să nu pomenesc nimic despre asta. Era limpede că nu-i ajunsese la urechi nicio vorbă despre ciocnire, căci nu m-a întrebat nimic.

După ce părăsisem baraca lui Malchuskin dis-de-dimineaţă, mă îndreptasem către oraş, bucurându-mă de acea parte a zilei, înainte de a se face prea cald şi, gândindu-mă la asta, i-am sugerat Victoriei să urcăm pe platformă.

— Cred că e încuiat la ora asta, a spus ea. Mă duc să văd.

A lipsit câteva secunde, apoi s-a întors să confirme că aşa era.

— Bănuiesc că o vor deschide la ceva vreme după prânz, am spus, gândindu-mă că pe atunci soarele va depăşi raza vizuală a platformei.

— Scoate-ţi hainele, a spus. Trebuie spălate din nou.

Am început să mă dezbrac, dar, dintr-odată, Victoria s-a apropiat de mine şi m-a cuprins cu braţele. Ne-am sărutat, dându-ne brusc seama că ne făcea plăcere să ne revedem.

— Te-ai îngrăşat, a spus Victoria, în timp ce făcea să-mi alunece cămaşa de pe umeri şi îşi plimba uşor mâna peste pieptul meu.

— E din cauza muncii, am răspuns şi am început să-i deschei hainele.

Ca urmare a acestei schimbări în planurile noastre, Victoria nu mi-a dus hainele la spălătorie decât ceva mai târziu, lăsându-mă să mă bucur de tihna unui pat adevărat.

După ce am mâncat ceva de prânz, am descoperit că uşa spre platformă era acum deschisă, aşa că am urcat acolo. De data aceasta nu eram singuri; doi bărbaţi din departamentul educaţiei erau deja acolo. Ne-au recunoscut pe amândoi din perioada petrecută în cămin şi curând am fost atraşi într-o discuţie anostă despre ce am mai făcut de când am ajuns la majorat. Din expresia de pe chipul Victoriei, am dedus că era la fel de plictisită ca şi mine, dar niciunul dintre noi nu a ţinut să ia iniţiativa de a pune capăt conversaţiei.

La timpul potrivit, cei doi ne-au urat toate cele bune şi s-au întors în interiorul oraşului.

Victoria mi-a făcut cu ochiul, apoi a chicotit.

— Doamne, mă bucur că nu mai suntem la cămin, a spus.

— Şi eu. Şi mi se păreau interesanţi când ne erau profesori.

Ne-am aşezat alături pe unul dintre scaune şi am cercetat priveliştea. De aici nu se putea vedea ce se întâmpla în imediata vecinătate a oraşului şi, chiar dacă ştiam că echipele transportau şinele dinspre partea de sud către nord, îmi era imposibil să le văd.

— Helward… de ce se mişcă oraşul?

— Nu ştiu. Nu cu exactitate, oricum.

A spus:

— Nu ştiu ce-şi imaginează ghildele că gândim despre asta. Nimeni nu spune niciodată nimic, deşi nu trebuie decât să vii aici ca să vezi că oraşul s-a deplasat. Şi totuşi, dacă întrebi pe cineva, ţi se spune că nu e problema administratorilor. Nu avem voie să punem întrebări?

— Nu vi se spune nimic?

— Absolut nimic. Acum câteva zile am venit aici şi am descoperit că oraşul s-a deplasat. Cu câteva zile înainte de asta, platforma fusese încuiată timp de două zile la rând şi am fost anunţaţi să ne asigurăm obiectele care ar putea cădea. Dar asta a fost tot.

— Bine, am zis, acuma spune-mi ceva. În momentul în care oraşul s-a mişcat, ţi-ai dat seama?

— Nu… sau cred că nu. Ţine minte, nu mi-am dat seama decât după aceea. Dacă mă gândesc bine, nu-mi amintesc de nimic neobişnuit din ziua în care probabil a fost mişcat, dar nu am părăsit niciodată oraşul, aşadar presupun că în tot timpul cât am crescut m-am obişnuit cu mişcările ocazionale. Oraşul înaintează pe un drum?

— Un sistem de linii.

— Dar de ce?

— N-ar trebui să-ţi spun.

— Mi-ai promis. Oricum, nu văd ce rău ar face să-mi spui cum se mişcă… e destul de evident că aşa este.

Din nou, vechea dilemă, dar ceea ce spunea era logic, chiar dacă intra în conflict cu jurământul meu. Încetul cu încetul,

începeam să pun la îndoială justeţea jurământului, chiar în timp ce simţeam cum se erodează treptat.

Am spus:

— Oraşul se deplasează către un punct cunoscut ca Optim, care se află la nord. În acest moment, oraşul se află la aproximativ cinci kilometri şi jumătate la sud de Optim.

— Aşadar, se va opri curând?

— Nu... şi tocmai asta nu mi-e clar. Chiar dacă oraşul ar ajunge vreodată la Optim, nu s-ar putea opri, fiindcă Optimul însuşi se îndepărtează mereu.

— Atunci ce rost are să încerci să ajungi la el?

N-am răspuns la această întrebare, pentru că nu ştiam.

Victoria a continuat să îmi pună întrebări şi, până la urmă, i-am povestit despre munca la linii. Am încercat să descriu cât mai puţine, dar era greu de ştiut cât de mult îmi încălcăm jurământul, în spirit, dacă nu în practică. Am descoperit că, de fiecare dată când îi spuneam ceva, făceam o referire la jurământ.

În cele din urmă, mi-a zis:

— Uite ce e, nu-mi mai spune nimic. Este evident că nu vrei.

— Sunt doar tulburat, am răspuns. Îmi este interzis să vorbesc, dar m-ai făcut să-mi dau seama că nu am niciun drept să-ţi ascund ceea ce ştiu.

Un minut sau două, Victoria a rămas tăcută.

— Nu ştiu ce părere ai tu, dar în ultimele câteva zile am început să simt o repulsie destul de puternică faţă de sistemul de ghilde.

— Nu eşti singura. N-am auzit să aibă prea mulţi susţinători.

— Crezi că poate fi din cauză că şefii ghildelor menţin sistemul în funcţiune după ce şi-a depăşit scopul iniţial? Mie mi se pare că sistemul funcţionează prin interzicerea cunoaşterii. Nu văd ce se realizează prin asta. Pe mine mă nemulţumeşte foarte tare, şi cred că nu sunt singura.

— Poate că voi fi la fel când voi deveni membru plin.

— Sper că nu, a răspuns ea şi a râs.

— Mai e ceva, am spus. Ori de câte ori i-am pus lui Malchuskin – el e omul cu care lucrez – genul de întrebări pe care mi le pui tu, mi-a spus că voi afla la timpul potrivit. E ca şi cum ar exista un motiv întemeiat pentru ghilde, şi că acesta

se leagă într-un anumit fel de motivul pentru care oraşul trebuie să se deplaseze. Până acum, tot ceea ce am aflat e că oraşul trebuie neapărat să se mişte… dar asta e tot. Când nu sunt aici, muncesc întruna, şi nu am timp să pun întrebări. Dar ceea ce este clar e faptul că prioritatea o reprezintă deplasarea oraşului.

— Dacă vei afla vreodată, îmi vei spune?

Am stat pe gânduri o clipă.

— Nu văd cum aş putea să-ţi promit asta.

Victoria s-a ridicat dintr-odată şi s-a dus la capătul celălalt al platformei. A rămas lângă parapet, privind ţinutul, peste acoperişul clădirii de dedesubt. Nu am făcut nicio tentativă să mă apropii de ea; era o situaţie imposibilă. Spusesem deja prea mult şi, cu pretenţiile ei de a-i spune şi mai mult, Victoria punea pe umerii mei o povară prea grea. Şi, cu toate acestea, nu o puteam refuza.

După câteva minute, s-a întors şi s-a aşezat lângă mine.

— Am aflat cum ne căsătorim, a spus.

— Încă o ceremonie?

— Nu, e mult mai simplu. Trebuie doar să semnăm un formular şi să dăm câte un exemplar fiecăruia dintre şefii noştri. Am formularele jos… sunt chiar foarte simple.

— Aşadar, le putem semna imediat?

— Da.

M-a privit cu un aer grav.

— Vrei asta?

— Desigur. Tu vrei?

— Da.

— În ciuda tuturor celor întâmplate?

— Ce vrei să spui?

— În ciuda faptului că se pare că noi nu putem să discutăm fără să ajungem la un lucru pe care fie nu pot, fie nu ar trebui să ţi-l spun, şi a faptului că se pare că mă învinovăţeşti pentru asta.

— Te îngrijorează? a întrebat.

— Da, foarte mult.

— Putem să amânăm căsătoria, dacă preferi.

— Ar rezolva asta ceva? am întrebat.

Nu ştiam sigur ce ar însemna anularea logodnei. Fiindcă

ghildele avuseseră un rol-cheie în a ne face oficial prezentările, ce nouă încălcare a sistemului ar implica hotărârea noastră de a spune acum că nu avem de gând să ne căsătorim? Pe de altă parte, după ce prezentarea oficială a fost făcută, se pare că nu exista nicio presiune asupra noastră pentru a ne căsători imediat. În ceea ce ne privea, singurele neînţelegeri dintre noi erau supărările legate de limitările impuse de jurământ. Fără acestea, se pare că ne potriveam perfect.

— Hai să mai aşteptăm o vreme, a spus Victoria.

Mai târziu, ne-am întors în camera ei şi atmosfera s-a destins considerabil. Am vorbit multe, ocolind cu grijă acele subiecte de discuţie despre care ştiam amândoi că ne creau probleme… şi, până când ne-am dus la culcare, atitudinea se schimbase. Dimineaţa, când ne-am trezit, am semnat formularele şi le-am dus la şefii de ghilde. Clausewitz Viitor nu era în oraş, dar am găsit un alt membru al Ghildei Viitorului, iar el a acceptat formularul, în numele lui Clausewitz. Toată lumea părea mulţumită, şi mai târziu în acea zi, mama Victoriei a petrecut multă vreme cu noi, spunându-ne de ce noi libertăţi şi avantaje ne vom bucura în calitate de cuplu căsătorit.

Înainte de a părăsi oraşul, pentru a mă alătura din nou lui Malchuskin, mi-am luat toate lucrurile care îmi mai rămăseseră la cămin şi m-am mutat oficial cu Victoria.

Eram un bărbat căsătorit şi aveam vârsta de o mie trei kilometri.

10

Pe parcursul următorilor kilometri, viaţa mea a intrat într-o rutină care era, în cea mai mare parte, agreabilă. În timpul vizitelor în oraş, viaţa mea cu Victoria era tihnită, fericită şi plină de afecţiune. Îmi povestea multe despre munca ei şi, prin Victoria, am ajuns să aflu cum era administrată viaţa de zi cu zi a oraşului. Uneori, mă întreba despre munca mea de afară, dar fie curiozitatea ei iniţială scăzuse, fie acum se gândea de două ori până să deschidă subiectul, căci niciodată resentimentele ei nu au mai fost atât de evidente ca la început.

Afară, ucenicia mea înainta. Cu cât munceam mai mult în afara oraşului, cu atât îmi dădeam seama ce efort conjugat presupunea deplasarea lui.

La capătul ultimului kilometru cu Malchuskin, am fost transferat, din ordinul lui Clausewitz, la Miliţie. Asta a venit ca o surpriză neplăcută, căci presupusesem că, la terminarea perioadei mele de pregătire la linii, voi începe munca alături de propria mea ghildă, cea a Viitorilor. În orice caz, am descoperit că voi fi transferat la fiecare cinci kilometri într-o altă ghildă de prim-ordin.

Îmi părea rău să-l părăsesc pe Malchuskin, căci implicarea lui în munca extenuantă la linii avea un farmec de necontestat. După ce am trecut de creastă, terenul a fost mai prielnic pentru montarea liniilor şi, pe măsură ce noul grup de muncitori continua să lucreze fără să creeze neplăceri, nemulţumirea lui părea să scadă.

Înainte de a mă prezenta la Miliţie, l-am căutat pe Clausewitz. Nu voiam să fac prea mult caz, dar l-am întrebat care era motivul care stătea la baza deciziei.

— E o practică standard, Mann, mi-a răspuns.

— Dar, domnule, credeam că de-acum ar trebui să fiu gata să intru în propria mea ghildă.

Stătea relaxat în spatele biroului său, câtuşi de puţin tulburat de blândul meu protest.

— Trebuie să menţinem Miliţia la întreaga capacitate. Uneori este necesar să recrutăm alţi ghilderi să ne apere oraşul. În

acest caz, nu avem timp să-i pregătim. Fiecare ghilder de prim-ordin a fost înrolat o perioadă în Miliţie, şi aşa trebuie să faci şi tu.

Nu aveam ce comenta, şi, astfel, am devenit Arbaletistul de Rangul Doi Mann pentru următorii cinci kilometri.

Am detestat această perioadă, fierbând de mânie pentru pierderea de vreme şi aparenta insensibilitate a oamenilor alături de care eram obligat să lucrez. Ştiam că nu făceam decât să-mi îngreunez viaţa şi aşa era, căci în decurs de doar câteva ore devenisem probabil cel mai nepopular recrut din întreaga Miliţie. Singura mea consolare era prezenţa altor doi ucenici – unul din Ghilda Trocului şi altul din cea a Liniilor – care păreau că-mi împărtăşesc punctul de vedere. Ei aveau, cu toate acestea, fericita capacitate de a se adapta la noul anturaj şi sufereau mai puţin decât mine.

Cartierele Miliţiei erau în zona de lângă depozite, chiar la baza oraşului. Acestea constau din două dormitoare mari şi eram obligaţi să locuim, să mâncăm şi să dormim în condiţii de supraaglomeraţie şi mizerie de nesuportat. În timpul zilei, eram supuşi la antrenamente care păreau că nu se mai sfârşesc, constând în marşuri prin tot ţinutul, şi eram învăţaţi să luptăm cu mâinile goale, să traversăm râuri, să ne căţărăm în copaci, să mâncăm iarbă şi să facem tot felul de alte activităţi fără rost. La sfârşitul celor cinci kilometri învăţasem să trag cu arbaleta şi ştiam cum să mă apăr când eram neînarmat. Îmi făcusem câţiva duşmani personali şi ştiam că va trebui să mă feresc din calea lor mult timp de-atunci înainte. Am trecut asta la capitolul experienţă.

După această perioadă, am fost transferat la Ghilda Tracţiunii şi, dintr-odată, am fost mult mai mulţumit. Din acest moment şi până la sfârşitul uceniciei mele, viaţa mea a fost cu adevărat plăcută şi rodnică.

Responsabilii cu tracţiunea oraşului erau liniştiţi, harnici şi inteligenţi. Se mişcau fără grabă, dar vedeau că munca de care erau răspunzători era făcută, şi încă bine.

Singurul meu contact cu munca lor – când am privit cum oraşul era ridicat cu troliul – nu îmi dezvăluise complexitatea sarcinilor lor. Tracţiunea nu era pur şi simplu o problemă de deplasare a oraşului, ci se referea, de asemenea, la afacerile

interne ale acestuia.

Am descoperit că în centrul oraşului, la nivelul inferior, era amplasat un uriaş reactor nuclear. De aici provenea întreaga energie a oraşului, iar oamenii care se ocupau de funcţionarea lui răspundeau, de asemenea, de sistemele sanitare şi de comunicaţii. Mulţi dintre membrii Ghildei Tracţiunii erau ingineri specialişti în sisteme hidraulice, şi am aflat că oraşul era împânzit de un sistem complicat de pompare care asigura reciclarea continuă a fiecărei picături de apă. Sintetizatorul de hrană, am descoperit spre oroarea mea, se baza pe un mecanism de filtrare a apelor menajere şi, cu toate că acesta era exploatat şi programat de către administratorii din interiorul oraşului, cantitatea (şi, în anumite privinţe, calitatea) hranei sintetizate era în cele din urmă stabilită în camerele de pompare ale Tracţiunii.

Alimentarea cu energie a troliurilor era o funcţiune secundară a reactorului.

Existau şase asemenea reactoare şi erau montate într-o carcasă masivă de oţel care traversa oraşul pe dedesubt, de la est la vest. Din cele şase, doar cinci erau folosite în acelaşi timp, câte unul fiind în revizie prin rotaţie. Principalul motiv de îngrijorare în privinţa troliurilor erau rulmenţii, care, după multe mii de kilometri de folosire, erau foarte uzaţi. Cât timp am lucrat alături de oamenii de la Tracţiune, s-a discutat destul de mult pe marginea problemei dacă deplasarea trebuia realizată cu patru troliuri – având, astfel, la dispoziţie, mai mult timp pentru întreţinerea rulmenţilor – sau dacă trebuia ca numărul troliurilor să fie crescut la şase, reducând astfel uzura. Exista, se pare, un consens în privinţa menţinerii sistemului actual, căci nu au luat nicio decizie importantă.

Una dintre activităţile pe care le-am realizat alături de oamenii de la Tracţiune a fost verificarea cablurilor. Şi aceasta era o sarcină periodică, întrucât cablurile erau la fel de vechi ca şi troliurile şi aveau loc frecvent avarii. Fiecare dintre cele şase cabluri folosite pentru tractarea oraşului fusese reparat de mai multe ori şi, în plus faţă de defectele pe care acest lucru le provoca, fiecare cablu avea mai multe componente care începeau să se uzeze. De aceea, înainte de fiecare tractare, era nevoie ca toate cele cinci cabluri care urmau să

fie folosite să fie verificate centimetru cu centimetru, curăţate, unse şi legate acolo unde apăreau uzuri.

În camera reactorului sau afară, la cabluri, oamenii discutau mereu despre recuperarea terenului pierdut către Optim. Cum puteau fi îmbunătăţite troliurile, cum puteau fi procurate cabluri noi. Întreaga ghildă părea să fie animată de aceste idei, dar aceştia nu erau genul de oameni cărora să le placă teoriile. O mare parte a muncii lor era legată de probleme anoste; de pildă, cât timp am lucrat alături de ghilde, au demarat un nou proiect de construire a unui rezervor suplimentar de apă în oraş.

Un aspect plăcut al acestei părţi a uceniciei mele a fost acela că puteam să-mi petrec nopţile cu Victoria. Deşi mă întorceam în cameră noaptea, încălzit şi însetat din cauza muncii, în această scurtă perioadă m-am bucurat atât de plăcerile existenţei casnice, cât şi de satisfacţia unei ocupaţii folositoare.

Într-o zi, muncind afară din oraş, la remorcarea mecanică a unuia dintre cabluri către montanţii îndepărtaţi, l-am întrebat pe ghilderul cu care lucram despre Gelman Jase.

— Un vechi prieten de-al meu, care şi-a făcut ucenicia în ghilda ta. Îl cunoşti?

— E cam de-o seamă cu tine?

— Puţin mai în vârstă.

— Am avut doi ucenici cu câţiva kilometri în urmă. Nu-mi amintesc numele lor. Pot să verific, dacă doreşti.

Eram curios să-l întâlnesc pe Jase. Trecuse multă vreme de când nu-l mai văzusem şi aş fi vrut să schimb impresii cu cineva care trecea prin acelaşi proces ca şi mine.

Mai târziu în ziua aceea, mi s-a spus că Jase fusese unul dintre cei doi ucenici despre care pomenise bărbatul. Am întrebat cum aş putea să-l contactez.

— Nu va mai fi pe-aici o vreme.

— Unde se află? am întrebat.

— A părăsit oraşul. În trecut.

Prea curând, perioada petrecută cu Ghilda Tracţiunii s-a încheiat şi am fost transferat în Ghilda Trocului pentru următorii cinci kilometri. Am întâmpinat această veste cu îndoială, fiindcă fusesem martor direct la una dintre

operaţiunile lor. Spre surprinderea mea, am aflat că urma să lucrez cu Collings Troc şi, spre uimirea mea şi mai mare, am descoperit că el fusese cel care solicitase acest lucru.

— Am auzit că vei fi în ghilda noastră timp de cinci kilometri, a spus. M-am gândit că mi-ar plăcea să-ţi arăt că munca noastră nu presupune doar liniştirea *tukerilor* răzvrătiţi.

Asemeni celorlalţi breslaşi, Collings avea o cameră într-unul dintre turnurile din faţă ale oraşului, şi acolo mi-a arătat un sul lung de hârtie cu un plan detaliat desenat pe el.

— De majoritatea celor reprezentate aici nu e nevoie să ţii seama. Este o hartă a terenului din faţa noastră şi a fost realizată de Viitori. Mi-a arătat simbolurile pentru munţi, râuri, văi, râpe – toate informaţii vitale pentru cei care planificau traseul pe care îl urma oraşul în lunga sa călătorie către Optim. Aceste pătrate negre reprezintă aşezări. Asta ne interesează pe noi. Câte limbi vorbeşti?

I-am spus că niciodată, cât timp am fost la cămin, limbile străine nu mi s-au părut uşoare şi că vorbeam doar franceza, dar şi asta poticnit.

— Cu atât mai bine că nu intenţionezi să intri permanent în ghilda noastră. Talentul la limbi străine este punctul nostru forte.

Mi-a spus că localnicii vorbeau spaniola şi că el şi ceilalţi membri ai ghildei au fost nevoiţi să o înveţe dintr-o carte împrumutată de la bibliotecă, căci în oraş nu existau oameni de origine spaniolă. S-au descurcat, dar au întâmpinat dificultăţi cu dialectele.

Collings mi-a spus că, dintre toate ghildele de prim-ordin, numai Ghilda Liniilor folosea în mod regulat forţă de muncă angajată. Uneori, Constructorii de Poduri erau nevoiţi să angajeze oameni pentru perioade scurte, dar, în general, treaba Trocului o reprezenta recrutarea muncitorilor pentru linii… şi pentru ceea ce Collings numea „transfer”.

— Ce înseamnă asta? am întrebat imediat.

Collings a răspuns:

— Este ceea ce ne face atât de nesuferiţi. Oraşul caută aşezări care duc lipsă de hrană, unde sărăcia e generalizată. Din fericire pentru oraş, aceasta este o regiune săracă, aşa că negociem de pe o poziţie puternică. Le putem oferi hrană,

tehnologie care să-i ajute la cultivarea pământului, medicamente, energie electrică. În schimb, bărbaţii se spetesc muncind pentru noi, iar noi împrumutăm femeile lor tinere. Acestea vin în oraş pentru o scurtă perioadă şi, probabil, dau naştere unor noi cetăţeni.

— Am mai auzit asta. Nu-mi vine să cred că se întâmplă aşa ceva.

— De ce nu?

— Nu este… imoral? am întrebat şovăitor.

— E imoral să vrei să menţii oraşul populat? Fără sânge proaspăt, am pieri în decurs de două generaţii. Majoritatea copiilor născuţi din părinţi din oraş sunt de sex bărbătesc.

Mi-am amintit cearta care se iscase.

— Dar femeile care sunt transferate în oraş sunt uneori căsătorite, nu-i aşa?

— Da… dar ele rămân doar până dau naştere unui singur copil. După aceea, sunt libere să plece.

— Ce se întâmplă cu copilul?

— Dacă este fată, rămâne în oraş şi este crescută în cămin. Dacă este băiat, mama îl poate lua cu ea sau îl poate lăsa în oraş.

Atunci am înţeles sfiala cu care vorbise Victoria despre acest subiect. Mama mea venise în oraş şi apoi plecase. Nu mă luase cu ea, fusesem abandonat. Dar această descoperire nu mi-a provocat niciun fel de durere.

Ghilderii Trocului, asemeni celor din Ghilda Viitorului, străbăteau ţinutul călare. Nu învăţasem să călăresc, aşa că, atunci când am părăsit oraşul şi ne-am îndreptat către nord, am mers pe jos, alături de Collings. Mai târziu, m-a învăţat să călăresc, spunându-mi că voi avea nevoie de asta când voi intra în ghilda tatălui meu. Am deprins tehnica încet, la început mi-a fost frică de cal şi mi s-a părut greu de stăpânit. Treptat, mi-am dat seama că animalul era docil şi blând, încrederea mea a crescut şi calul – de parcă ar fi înţeles asta – a reacţionat mai bine.

Nu ne-am îndepărtat mult de oraş. La nord-est se aflau două aşezări şi le-am vizitat pe amândouă. Am fost întâmpinaţi cu o oarecare curiozitate, dar Collings a apreciat că niciuna dintre aşezări nu prezenta nevoi considerabile pentru produsele pe

care oraşul le putea oferi, şi, astfel, nu a încercat să negocieze. Mi-a spus că necesarul de forţă de muncă pentru oraş era deocamdată satisfăcut şi că existau destule femei transferate pentru a asigura continuitatea.

După prima călătorie departe de oraş – care a durat nouă zile şi pe parcursul căreia am mâncat şi am dormit pe apucate – m-am întors în oraş împreună cu Collings, unde am aflat vestea că Consiliul Navigatorilor aprobase construirea podului. Conform părerii lui Collings, oraşul avea de ales între două trasee posibile. Unul ducea oraşul pe ocolite către nord-vest şi, deşi evita o prăpastie îngustă, trecea prin ţinutul deluros cu mult grohotiş; celălalt străbătea o regiune mult mai plană, dar necesita construirea unui pod peste prăpastie. Fusese ales acest al doilea traseu şi, astfel, toată forţa de muncă disponibilă era transferată temporar în Ghilda Constructorilor de Poduri.

Întrucât podul era acum prioritatea majoră, Malchuskin şi alţi ghilderi de la Linii precum şi echipele lor au fost recrutaţi, cam jumătate din oamenii forţelor de Miliţie au fost scutiţi de alte sarcini pentru a veni în ajutor, iar cei din Ghilda Tracţiunii urmau să supravegheze montarea liniei pe pod. Principala responsabilitate pentru proiectul şi structura podului se afla chiar pe umerii Constructorilor de Poduri, iar aceştia au cerut suplimentarea numărului angajaţilor cu cincizeci de persoane din Ghilda Trocului.

Collings şi un alt ghilder de la Troc au părăsit oraşul de îndată şi s-au îndreptat către aşezările din partea locului. Între timp, am fost trimis în nord, pe şantierul de la pod, şi plasat sub comanda ghilderului supraveghetor Lerouex Poduri, tatăl Victoriei.

Când am văzut prăpastia, mi-am dat seama că podul punea o problemă majoră de inginerie. Era largă – cam de şaizeci de metri în locul ales pentru construcţia podului – şi pereţii săi erau sfărâmicioşi şi accidentaţi. Pe fund curgea un pârâu repede. În plus, partea de nord a prăpastiei era cu vreo treizeci de centimetri mai joasă decât cea de sud, ceea ce însemna că linia va trebui să fie aşezată pe o rampă, pe o anumită lungime, după prăpastie.

Ghilda Constructorilor de Poduri hotărâse că podul trebuia

suspendat. Nu era timp suficient să se construiască un pod arcuit sau unul pe piloni, iar cealaltă metodă favorită – cea a unei schelării de lemn ridicat în prăpastie – era impracticabilă din cauza naturii acesteia.

Imediat a început munca la construirea a patru stâlpi de susţinere, câte doi la nord şi la sud de prăpastie. Acestea erau construcţii aparent nesemnificative, ridicate din oţel tubular. În timpul construcţiei, un bărbat a căzut şi a murit. Munca a continuat fără întârzieri. La scurt timp după aceasta, mi s-a dat voie să mă întorc în oraş, pentru una dintre perioadele mele de permisie, şi, cât timp am fost acolo, oraşul a fost deplasat. Era pentru prima dată când mă aflam în interiorul oraşului, ştiind că avea loc o operaţiune de tractare cu troliul şi am fost interesat să remarc că nu exista o senzaţie perceptibilă de mişcare, deşi simţisem o creştere uşoară a zgomotului de fond, probabil de la motoarele troliului.

Tot în această permisie, Victoria mi-a spus că era însărcinată; un anunţ care a provocat multă bucurie mamei sale. Eram încântat şi a fost una dintre puţinele dăţi din viaţa mea când am băut prea mult vin şi m-am făcut de râs. Nimeni nu a părut deranjat.

Din nou în afara oraşului, am văzut că munca obişnuită la linii şi la cabluri continua – chiar dacă era o penurie generală de muncitori – şi că ne aflam acum doar la trei kilometri de locul de amplasare a podului. Vorbind, pe drum, cu unul dintre ghilderii Tracţiunii, am aflat că oraşul era la doar un kilometru de Optim.

Nu am înregistrat informaţia decât mai târziu, când mi-am dat seama că podul trebuie să se afle la nord de Optim, la o distanţă de aproximativ opt sute de metri.

A urmat o lungă perioadă de întârziere. Construirea podului înainta încet. După accident, au fost impuse condiţii de protecţie a muncii mai stricte şi oamenii lui Lerouex făceau verificări repetate la structura de rezistenţă. În timp ce lucram, am aflat că operaţiile de montare a liniilor se desfăşurau încet; asta ne convenea, pe de o parte, căci podul era departe de a fi gata, dar, pe de alta era un motiv de nelinişte. Orice pierdere de timp, în nesfârşitul drum către Optim, era dăunătoare.

Într-o zi, a umblat vorba prin şantier că podul însuşi se afla în punctul Optimului. Acest lucru m-a determinat să privesc cu alţi ochi împrejurimile, dar în legătură cu Optimul nu părea să fie nimic neobişnuit. Din nou, m-am întrebat de ce era aşa de important, dar, pe măsură ce zilele treceau şi Optimul se îndepărta, în drumul său misterios către nord, a dispărut şi din gândurile mele.

Cu resursele oraşului concentrate acum la ridicarea podului, nu era nicio şansă să îmi continui ucenicia. La fiecare zece zile mi se dădea o permisie – asemeni tuturor oamenilor de pe şantier – dar acum nu se gândea nimeni la cunoştinţele mele generale cu privire la atribuţiile diferitelor ghilde. Prioritatea era podul.

Totuşi, am primit alte însărcinări. La câţiva metri spre sud de pod, a fost construit un stâlp pentru cabluri, iar liniile duceau către el. La momentul potrivit, oraşul a fost tractat pe linii, iar eu am rămas liniştit lângă prăpastie, aşteptând finalizarea podului.

Cel mai dificil şi pretenţios aspect al construcţiei de poduri a intervenit odată cu întinderea lanţurilor peste prăpastie, dinspre stâlpii de la sud spre cei de la nord, apoi suspendarea căii de rulare de aceste lanţuri. Timpul trecea, iar Lerouex şi ceilalţi ghilderi erau din ce în ce mai îngrijoraţi. Am înţeles că era din cauză că, pe măsură ce Optimul înainta încet către nord, depărtându-se de oraş, podul va avea aceleaşi probleme ca liniile de la sud: era predispus la curbare. Cu toate că podul fusese proiectat cu intenţia de a compensa acest lucru într-o anumită măsură, exista o limită clară a perioadei în care puteam amâna traversarea. Lucrul continua acum şi noaptea, la lumina unor lămpi cu arc alimentate din interiorul oraşului. Permisiile au fost suspendate şi a fost instituit sistemul muncii în schimburi.

Pe măsură ce erau montate traversele, Malchuskin şi ceilalţi montau liniile. Între timp, pe partea de nord, erau ridicaţi suporţii pentru cabluri, chiar sub rampele de acces care fuseseră executate cu grijă.

Oraşul era atât de aproape, încât puteam să dormim la reşedinţele noastre din interiorul său şi am descoperit o diferenţă uimitoare între activitatea intensă de la şantierul

podului şi atmosfera calmă a muncii de zi cu zi din oraş. Comportamentul meu reflecta cu claritate această nedumerire, căci, pentru o vreme, întrebările Victoriei despre munca în afara oraşului au fost reînnoite.

Curând, podul a fost gata. A urmat o întârziere de încă o zi, cât timp Lerouex şi ceilalţi ghilderi ai Podurilor au realizat o serie de teste complicate. Aveau un aer preocupat, chiar în timp ce declarau că podul este sigur. În orele nopţii, oraşul se pregătea pentru tractare.

Când s-a crăpat de ziuă, oamenii de la Tracţiune au dat semnalul… şi, cu infinită prudenţă, oraşul s-a clintit. Ocupasem o poziţie avantajoasă pe unul dintre cei doi stâlpi de suspensie, în partea de sud a prăpastiei şi, când roţile din faţă ale oraşului au înaintat chiar pe calea de rulare, am simţit cum tremurul unei vibraţii străbate stâlpul, în timp ce lanţurile preluau tensiunea. În lumina slabă a răsăritului, am văzut cum lanţurile de suspensie formau o curbă mai adâncă sub acţiunea greutăţii, calea de rulare însăşi tasându-se vizibil sub imensa povară amplasată pe ea. M-am uitat la cel mai apropiat om din Ghilda Podurilor, care stătea pe vine în vârful stâlpului de suspensie, la câţiva metri de mine. Toată atenţia îi era concentrată asupra unui tensiometru conectat la lanţurile aeriene. Niciunul dintre cei care urmăreau operaţiunea delicată nu se mişca şi nu vorbea, ca şi cum cea mai mică întrerupere ar putea să perturbe echilibrul. Oraşul a înaintat şi curând întreaga lungime a căii de rulare de pe pod susţinea greutatea oraşului.

Liniştea a fost curmată brusc. Cu o puternică pocnitură, care a răsunat lovindu-se cu ecou de pereţii stâncoşi ai prăpastiei, unul dintre cablurile troliului s-a rupt şi a lovit un rând de soldaţi. O vibraţie puternică a străbătut structura podului, iar din inima oraşului am auzit huruitul crescând al troliului lăsat dintr-odată liber, decuplat brusc în momentul în care omul de la Tracţiune care se ocupa de verificarea transmisiei diferenţiale l-a deconectat.

Partea cea mai dificilă a traversării era depăşită: oraşul se mişca între cei doi stâlpi de la nord şi începea să alunece încet în josul rampelor, către tiranţii de susţinere. Curând s-a oprit, dar nimeni nu a scos nicio vorbă. Nu exista niciun

sentiment de uşurare, niciun strigăt de bucurie. La capătul celălalt al prăpastiei, trupurile soldaţilor erau aşezate pe tărgi, gata să fie duse în oraş. Oraşul era în siguranţă deocamdată, dar mai erau multe de făcut. Podul provocase o întârziere inevitabilă, iar acum oraşul se afla la şapte kilometri în urma Optimului. Liniile trebuiau demontate, cablurile rupte reparate. Stâlpii şi lanţurile de suspensie trebuiau dezasamblate şi păstrate pentru o eventuală utilizare ulterioară.

Curând, oraşul se va deplasa din nou… mereu înainte, mereu către nord, îndreptându-se către Optimul care, cumva, reuşea să fie întotdeauna cu câţiva kilometri mai în faţă.

PARTEA A DOUA

1

Helward Mann călărea. Stând în picioare pe scara şeii, cu capul lipit de gâtul unei iepe mari, brune, se bucura de senzaţia de viteză: vântul care îi sufla părul pe spate, zgomotul copitelor pe pietriş, unduirea spinării musculoase a animalului, mereu prezenta aşteptare înfrigurată a unui obstacol, o smucitură. Călătoreau către sud, departe de aşezările primitive pe care tocmai le părăsiseră, către poalele dealurilor şi peste câmpie, către oraş. Când oraşul Pământ s-a ivit în spatele unei movile, Helward a strunit calul, întorcându-se, la trap, către nord. În curând mergeau la pas, aşa că, atunci când s-a făcut mai cald, Helward a descălecat şi a mers alături de iapă.

Se gândea la Victoria, acum însărcinată de mulţi kilometri. Arăta sănătoasă şi frumoasă, iar medicul spusese că sarcina mergea bine. Helward avea permisiunea să rămână acum mai mult timp în oraş, şi petreceau multe zile împreună. Era un noroc că oraşul străbătea acum din nou o regiune lină, căci Helward ştia că, dacă ar fi necesară construirea unui alt pod, sau dacă ar interveni o urgenţă de orice fel, timpul pe care îl putea petrece cu ea s-ar reduce simţitor.

Aştepta acum să i se termine perioada de ucenicie. Lucrase mult şi din greu cu toate ghildele, cu excepţia uneia: propria lui ghildă, cea a Viitorului. Collings Troc îi spusese că sfârşitul uceniciei era aproape, iar mai târziu, în aceeaşi zi, urma să-l vadă pe Clausewitz Viitor şi să discute cu el în mod oficial despre evoluţia lui de până atunci. Helward abia aştepta să-şi termine ucenicia. Deşi din punct de vedere afectiv era încă un adolescent, după uzanţele oraşului era considerat adult; muncise şi învăţase mult pentru a ajunge la acel statut. Pe deplin conştient de priorităţile externe ale oraşului, chiar dacă nu era convins de raţiunile fundamentale ale acestora, era gata să primească titlul de membru plin al ghildei sale. Pe durata ultimilor câţiva kilometri, trupul îi devenise suplu şi musculos, iar pielea i se bronzase, căpătând o culoare sănătoasă, rumen-aurie. Nu se mai simţea obosit după o zi de muncă şi întâmpina cu bucurie senzaţia de bine care urma

unei sarcini dificile, bine făcute. Devenise respectat şi îndrăgit de majoritatea ghilderilor în subordinea cărora lucrase, pentru disponibilitatea de a munci din greu, fără să pună întrebări, iar pe măsură ce viaţa lui de familie a intrat pe făgaşul unei relaţii echilibrate şi tandre cu Victoria, a fost recunoscut şi acceptat ca un bărbat căruia securitatea oraşului îi putea fi în curând încredinţată.

Cu Collings Troc, în mod deosebit, Helward stabilise o relaţie bună şi amiabilă. După ce a satisfăcut perioadele obligatorii de cinci kilometri cu fiecare dintre celelalte ghilde, i s-a permis să aleagă în continuare o perioadă de opt kilometri cu oricare altă ghildă, în afară de a sa, iar el a cerut, fără să stea pe gânduri, să lucreze cu Collings. Munca Trocului îl atrăgea, fiindcă îi oferea posibilitatea de a cunoaşte o parte din modul de viaţă al localnicilor.

Zona prin care trecea acum oraşul era înaltă şi stearpă, iar solul era sărac. Aşezări erau puţine, iar cele de care se apropiaseră erau majoritatea îngrămădite în jurul unui grup sau al altuia de clădiri dărăpănate. Mizeria era înfiorătoare, iar boala era un fenomen general. Nu părea să existe niciun fel de conducere centrală, căci fiecare aşezare avea propriile ritualuri de organizare. Uneori, erau întâmpinaţi cu ostilitate, iar cu alte ocazii oamenii nici nu se sinchiseau de prezenţa lor.

Munca Trocului era bazată în principal pe observaţie şi decizie: consta în evaluarea perspectivelor şi nevoilor individuale ale unei comunităţi alese şi negocierea în funcţie de acestea. În cele mai multe cazuri, negocierile erau zadarnice; singurul lucru pe care toate aşezările păreau să-l aibă în comun era o letargie de neclintit. Când Collings reuşea să le stârnească oarecare interes, nevoile ieşeau de îndată la iveală. În general, oraşul le putea satisface. Cu nivelul său ridicat de organizare şi cu tehnologia de care dispunea, oraşul acumulase, de-a lungul kilometrilor, o rezervă mare de hrană, medicamente şi produse chimice şi, de asemenea, învăţase din experienţă care dintre acestea erau cele mai solicitate. Astfel, cu oferte de antibiotice, seminţe, îngrăşăminte şi purificatori de apă – în anumite cazuri, chiar cu oferte de ajutor pentru repararea uneltelor existente – ghilderii Trocului

puteau pregăti terenul pentru propriile cerinţe.

Collings încercase să-l înveţe pe Helward să vorbească spaniola, dar nu avea aproape deloc înclinaţie pentru limbi străine. A prins o grămadă de expresii, dar şi-a adus foarte puţin contribuţia la negocierile adesea foarte lungi.

Ajunseseră la o înţelegere cu aşezarea pe care tocmai o părăsiseră. Douăzeci de bărbaţi vor fi trimişi să muncească la linii, iar dintr-o aşezare mai mică, aflată la o oarecare distanţă în urmă, veneau alţi zece. În plus, cinci femei fie se oferiseră de bună voie, fie fuseseră constrânse – Helward nu era sigur şi nu l-a întrebat pe Collings – să se mute în oraş. El şi Collings se întorceau acum în oraş să obţină proviziile promise şi să pregătească diferitele ghilde pentru noul aflux de populaţie temporară. Collings a decis că toţi oamenii trebuiau să fie supuşi unui examen medical, iar asta urma să fie o sarcină suplimentară pentru administratorii medicali.

Lui Helward îi plăcea să lucreze la nord de oraş. Acesta va fi în curând teritoriul lui, căci aici, dincolo de Optim, era locul unde îşi făcea munca Ghilda Viitorului. A văzut adesea ghilderi ai Viitorului călătorind către nord, departe, pe tărâmul îndepărtat unde, într-o zi, va trebui să ajungă oraşul. O dată sau de două ori şi-a văzut tatăl, şi au schimbat câteva vorbe. Helward sperase că, odată cu angajarea lui ca ucenic, stânjeneala care urmărea relaţia lor va dispărea, dar se pare că tatăl său se simţea la fel de stingher în compania lui ca întotdeauna. Helward bănuia că nu exista niciun motiv întemeiat şi subtil pentru asta, căci Collings vorbise odată despre Ghilda Viitorului şi pomenise de tatăl său. „Un om cu care e dificil să vorbeşti, spusese Collings. Plăcut când ajungi să-l cunoşti, dar închis.”

După o jumătate de oră, Helward a descălecat şi a condus iapa înapoi pe unde veniseră. Ceva mai târziu, a dat de Collings, care se odihnea la umbra unui bolovan uriaş.

Helward i s-a alăturat şi au mâncat împreună. În semn de bunăvoinţă, conducătorul aşezării le dăduse o bucată mare de brânză proaspătă, iar ei au mâncat-o, savurând schimbarea în regimul lor alimentar obişnuit, care consta din hrană procesată, sintetizată.

— Dacă mănâncă aşa ceva, a spus Helward, nu văd de ce ar

avea prea multă nevoie de lăturile noastre.

— Să nu crezi că mănâncă asta tot timpul. A fost singura pe care au avut-o. Probabil au furat-o de altundeva. Nu văd niciun fel de vite.

— Atunci, de ce ne-au dat-o nouă?

— Au nevoie de noi.

După o vreme, şi-au continuat drumul către oraş. Amândoi mergeau pe jos, ducându-şi caii de căpăstru. Helward era nerăbdător să se întoarcă în oraş şi, în acelaşi timp, regreta că această perioadă de ucenicie se sfârşise. Dându-şi seama că se afla, probabil, pentru ultima oară împreună cu Collings, simţea imboldul unei vechi şi îndelung îngropate intenţii de a discuta cu el un lucru care încă îl frământa din când în când, şi dintre toţi bărbaţii pe care îi întâlnise în afara oraşului, Collings era singurul cu care putea să vorbească despre asta. Chiar şi aşa, a întors problema pe toate părţile o bună bucată de vreme, înainte de a se hotărî să o abordeze.

— Eşti nefiresc de tăcut, a spus Collings pe neaşteptate.

— Ştiu… scuză-mă. Mă gândeam la faptul că voi deveni ghilder. Nu sunt sigur că sunt pregătit.

— De ce?

— Nu e uşor de spus. Am nişte vagi îndoieli.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Da. Adică… pot?

— Nu văd de ce nu.

— Păi… unii dintre ghilderi nu ar fi dispuşi să vorbească, a răspuns Helward. La început, când am ieşit din oraş, am fost foarte derutat, iar apoi am învăţat să nu pun prea multe întrebări.

— Depinde ce fel de întrebări sunt, a spus Collings.

Helward s-a hotărât să nu mai încerce să se explice.

— Sunt două lucruri, a zis. Optimul şi jurământul. Nu sunt sigur în privinţa nici unuia.

— Asta nu e de mirare. Am lucrat cu zeci de ucenici de-a lungul mai multor kilometri şi pe toţi îi frământă aceste lucruri.

— Îmi poţi spune ce vreau să ştiu?

Collings a clătinat din cap.

— Nu despre Optim. Asta trebuie să descoperi singur.

— Dar tot ceea ce ştiu despre el este că înaintează către nord. Este un lucru arbitrar?

— Nu este arbitrar… dar nu pot vorbi despre asta. Îţi promit că vei afla ce vrei să ştii foarte curând. Dar care e problema cu jurământul?

Helward a rămas tăcut pentru o clipă.

Apoi a spus.

— Dacă ai şti că l-am încălcat – dacă ai şti în momentul de faţă – m-ai ucide. Aşa este?

— Teoretic, da.

— Şi practic?

— M-aş frământa zile în şir, pe urmă aş vorbi probabil cu unul dintre ceilalţi ghilderi şi aş vedea ce m-ar sfătui el. Dar nu l-ai încălcat, nu-i aşa?

— Nu sunt sigur.

— Ai face mai bine să-mi spui.

— Bine.

Helward a început să vorbească despre întrebările pe care i le pusese Victoria chiar la început şi a încercat să-şi limiteze spusele la vagi generalităţi. În timp ce Collings rămânea tăcut, Helward a început să intre în tot mai multe detalii. Curând s-a pomenit reproducând, aproape cuvânt cu cuvânt, tot ce îi spusese Victoriei.

Când a terminat, Collings a spus:

— Nu cred că ai de ce să-ţi faci griji.

Helward a fost cuprins de un sentiment de uşurare, dar nu putea să-şi scoată atât de uşor din minte problema aceea sâcâitoare.

— De ce nu?

— Faptul că i-ai spus soţiei tale nu a atras după sine nimic rău.

Oraşul se ivise în faţa ochilor lor în timp ce înaintau, şi puteau vedea semnele obişnuite ale activităţii din jurul liniilor.

— Dar nu poate fi atât de simplu, a insistat Helward. Jurământul este foarte ferm în felul în care este formulat, iar pedeapsa nu e nici pe departe uşoară.

— Adevărat… dar ghilderii din zilele noastre l-au moştenit ca atare. Jurământul ne-a fost transmis, iar noi îl transmitem mai departe. Aşa vei face şi tu, la rândul tău. Asta nu vrea să

însemne că ghildele sunt de acord cu el, dar nimeni nu a venit până acum cu vreo alternativă.

— Aşadar, ghildele ar vrea să se dispenseze de el, dacă s-ar putea? a întrebat Helward.

Collings i-a zâmbit.

— Nu asta am spus. Istoria oraşului merge departe în trecut. Întemeietorul oraşului a fost un bărbat pe nume Francis Destaine şi se consideră că el a introdus jurământul. Din documentele vremii reiese că a fost de dorit un asemenea regim de tăcere. Dar astăzi… ei, bine, situaţia e puţin mai lejeră.

— Însă jurământul continuă.

— Da, şi cred că încă are rolul lui. Există în oraş un mare număr de oameni care s-ar putea să nu afle niciodată ce se petrece aici, afară, şi nici nu vor avea de ce să afle vreodată. Aceştia sunt oamenii care se ocupă în general de servicii. Ei vin în contact cu oamenii din afara oraşului – femeile transferate, de exemplu – şi, dacă ar fi să vorbească prea liber, poate că adevărata natură a oraşului ar deveni un lucru banal pentru oamenii de afară. Avem deja probleme cu băştinaşii, *tukerii,* cum le spun soldaţii. Vezi tu, existenţa oraşului este într-un echilibru precar şi trebuie păzită cu orice preţ.

— Suntem în pericol?

— Nu, deocamdată. Dar dacă ar exista vreun sabotaj, pericolul ar fi iminent şi considerabil. În situaţia de faţă, nu suntem îndrăgiţi… nu avem nimic de câştigat dacă, pe lângă această antipatie, lăsăm ca băştinaşii să afle cât de vulnerabili suntem.

— Aşadar, pot fi mai deschis faţă de Victoria?

— Foloseşte-ţi judecata. E fiica lui Lerouex, nu-i aşa? O fată sensibilă. Atât timp cât păstrează pentru sine ceea ce-i spui, nu văd niciun rău în asta. Dar să nu te apuci să vorbeşti cu prea mulţi oameni.

— Nu voi face asta, a spus Helward.

— Şi să nu te apuci să spui că Optimul se mişcă. Nu se mişcă.

Helward l-a privit cu surprindere.

— Mi s-a spus că se mişcă.

— Ai fost dezinformat. Optimul e staţionar.

— Atunci de ce nu ajunge oraşul niciodată la el?

— Ajunge, din când în când, a răspuns Collings. Dar nu poate rămâne niciodată mult timp acolo. Pământul se îndepărtează de el înspre sud.

2

Linia se întindea pe aproximativ un kilometru şi jumătate la nord de oraş. Când Helward şi Collings s-au apropiat, au văzut cum unul dintre cablurile troliului era tras către stâlpii de susţinere. Într-o zi, două, oraşul va înainta din nou.

Au dus caii peste linii şi au coborât către oraş. Aici, în partea de nord, se afla o intrare în tunelul întunecat care se întindea pe dedesubtul oraşului şi care reprezenta singura cale oficială de acces către interior.

Helward a mers împreună cu Collings până la grajduri.

— La revedere, Helward.

Şi-au strâns mâinile cu căldură.

— O spui de parcă ar fi ultima dată, a zis Helward.

Collings a dat din umeri cu dezinvoltură.

— N-am să te mai văd o bună bucată de vreme. Mult noroc, fiule.

— Unde te duci?

— Nu mă duc nicăieri. Însă tu, da. Ai grijă, numai, şi încearcă să înţelegi ce poţi.

Înainte ca Helward să apuce să răspundă, Collings s-a întors cu spatele şi a intrat repede în grajduri. Un moment, Helward a fost tentat să se ducă după el, dar instinctul i-a spus că nu ar folosi la nimic. Probabil Collings îi spusese deja mai multe decât ar fi trebuit.

Cu sentimente confuze, Helward şi-a continuat drumul de-a lungul tunelului, către ascensor şi a aşteptat cabina. Când a sosit, s-a îndreptat direct către nivelul al patrulea, să o caute pe Victoria. Nu era în camera ei, aşa că s-a dus la uzina de produse sintetice. Era însărcinată de peste douăzeci şi nouă de kilometri, dar intenţiona să continue să lucreze cât mai mult posibil.

Când l-a văzut, şi-a părăsit punctul de lucru şi s-au întors împreună în cameră. Mai aveau la dispoziţie încă două ore până ce Helward trebuia să se întâlnească cu Clausewitz Viitor, şi cei doi şi-au petrecut timpul cu discuţii mărunte. Mai târziu, când uşa a fost descuiată, au petrecut câteva minute împreună pe platforma exterioară.

La momentul stabilit, Helward a urcat la al şaptelea nivel şi a pătruns în sectorul ghildelor. Acum nu mai era un străin în această parte a oraşului, dar o vizitase destul de rar ca să fie în continuare oarecum impresionat de ghilderii mai în vârstă şi de Navigatori.

Clausewitz aştepta singur în încăperea Ghidei Viitorului. Când a sosit Helward, l-a salutat cordial şi i-a oferit nişte vin.

Din camera Viitorilor puteai să priveşti, printr-o mică fereastră, către nordul oraşului. În faţă, Helward a văzut terenul ridicat pe care lucrase în ultimele câteva zile.

— Te-ai descurcat bine, Ucenic Mann.

— Mulţumesc, domnule.

— Te simţi pregătit să devii un Viitor?

— Da, domnule.

— Bine… din punctul de vedere al ghildei, nu există niciun motiv să nu devii. Ai obţinut câteva rapoarte bune.

— În afară de cel de la Miliţie, a spus Helward.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta. Viaţa militară nu se potriveşte oricui.

Helward se simţi uşurat; impresia proastă pe care o lăsase în cadrul Miliţiei îl determinase să se întrebe dacă se aflase despre asta în ghilda lui.

— Scopul acestei întrevederi, a continuat Clausewitz, este să-ţi spun ce se va întâmpla în continuare. Mai ai încă de satisfăcut o perioadă convenţională de cinci kilometri de ucenicie în ghilda noastră, dar, în ceea ce mă priveşte, va fi o chestiune pur tehnică. Totuşi, înainte de asta, va trebui să părăseşti oraşul. Face parte din pregătirea ta. Probabil vei fi plecat mai multă vreme.

— Pot să întreb pentru cât timp?

— E dificil de spus. Mai mulţi kilometri, cu siguranţă. S-ar putea să nu fie mai mulţi de douăzeci şi cinci, treizeci, sau s-ar putea să fie o sută cincizeci de kilometri de timp.

— Dar Victoria…

— Da, înţeleg că aşteaptă un copil. Când e sorocul?

— În aproximativ cincisprezece kilometri, a răspuns Helward.

Clausewitz s-a încruntat.

— Mă tem că vei fi plecat pe vremea aceea. Zău, nu ai de ales.

— Dar nu poate să rămână pentru mai târziu?
— Îmi pare rău, nu. E ceva ce trebuie să faci. Ştii deja că, din când în când, oraşul este obligat să facă troc pentru a folosi femeile din afară. Le păstrăm aici pentru o perioadă cât mai scurtă de timp, dar, chiar şi aşa, arareori se află aici pentru mai puţin de treizeci de kilometri. Faptul că vor fi conduse în siguranţă înapoi la aşezările lor face parte din târgul pe care îl facem… iar acum sunt trei femei care trebuie să plece. Obiceiul oraşului este să folosim ucenici ca să le conducă înapoi, mai ales că acum vedem asta ca pe o parte importantă a procesului de pregătire.
Helward fusese forţat, prin însăşi natura muncii sale, să devină mai sigur pe sine.
— Domnule, soţia mea aşteaptă primul ei copil. Trebuie să fiu cu ea.
— Nici nu se pune problema.
— Şi dacă refuz să plec?
— Ţi se va arăta un exemplar din jurământul pe care l-ai făcut şi vei accepta pedeapsa prevăzută.
Helward a deschis gura, dând să spună ceva, dar a ezitat. În mod evident, nu era momentul potrivit pentru a pune în discuţie valabilitatea jurământului. Era evident că Clausewitz Viitor se abţinea, căci, în momentul în care Helward s-a împotrivit instrucţiunilor, faţa i s-a făcut stacojie şi s-a aşezat, odihnindu-şi palmele pe tăblia mesei. În loc să spună ce-i trecea prin minte, Helward a zis:
— Domnule, pot să apelez la înţelegerea ta?
— Tu poţi să apelezi, dar eu nu pot să fiu înţelegător. Ai jurat să plasezi securitatea oraşului deasupra tuturor celorlalte probleme. Pregătirea ta este o problemă de securitate a oraşului, şi cu asta am încheiat.
— Dar nu se poate amâna? De îndată ce se naşte copilul, aş putea pleca.
— Nu. Clausewitz s-a întors cu spatele şi a scos la iveală o bucată mare de hârtie, pe care erau aşternute o hartă şi mai multe liste de cifre. Aceste femei trebuie duse înapoi la aşezările lor. În cei aproximativ cincisprezece kilometri până naşte soţia ta, aşezările se vor îndepărta periculos de mult. Se află deja la mai bine de şaizeci şi cinci de kilometri la sud de

locul în care ne aflăm. Realitatea simplă e că eşti următorul ucenic în această programare şi tu eşti cel care trebuie să plece.

— Acesta este ultimul tău cuvânt, domnule?

— Da.

Helward şi-a aşezat pe masă, neatins, paharul cu vin, şi s-a îndreptat către uşă.

— Helward, aşteaptă.

S-a oprit în faţa uşii.

— Dacă trebuie să plec, aş dori să-mi văd soţia.

— Mai ai câteva zile. Pleci peste aproape opt sute de metri.

Cinci zile! Era egal cu zero!

— Ei? a spus Helward, fără să mai simtă nevoia să afişeze politeţurile obişnuite.

— Stai jos, te rog. Şovăitor, Helward s-a supus. Să nu crezi că sunt lipsit de omenie, dar, paradoxal, această expediţie îţi va dezvălui de ce unele dintre obiceiurile oraşului ar putea să pară inumane. Aşa este rânduiala şi ne este impusă. Îţi înţeleg îngrijorarea pentru… Victoria, dar trebuie să mergi în trecut. Nu există o cale mai bună prin care să înţelegi situaţia oraşului. Ceea ce se află acolo, la sud de noi, reprezintă motivul pentru care există jurământul, pentru aparentul barbarism al obiceiurilor noastre. Tu eşti un bărbat educat, Helward… ai mai auzit de vreo cultură civilizată din istorie care a făcut negoţ cu femei pentru simplul, banalul motiv că doreşte de la ele o singură sarcină? Şi apoi, când sarcina e dusă la capăt, să le ducă înapoi?

— Nu, domnule. Helward s-a oprit. Cu excepţia…

— Cu excepţia triburilor primitive de sălbatici care violau şi jefuiau. Ei, bine, poate că suntem ceva mai buni, dar principiul nu este mai puţin sălbatic. Trocul nostru este unilateral, oricât ar părea că este altfel. Noi propunem târgul, stabilim propriile noastre condiţii, plătim preţul şi trecem mai departe. Ceea ce-ţi spun trebuie făcut; faptul că-ţi părăseşti soţia într-un moment în care are nevoie de tine este o măruntă lipsă de omenie care provine dintr-un mod de viaţă inuman.

Helward a spus:

— Una nu o scuză pe cealaltă.

— Nu… Îţi dau dreptate. Dar eşti legat prin jurământul făcut.

Acest jurământ izvorăşte din lipsa de omenie, iar când vei face propriul sacrificiu, vei înţelege mai bine.

— Domnule, oraşul ar trebui să-şi schimbe metodele.

— Dar vei vedea că asta este imposibil.

— Când voi călători în trecut?

— Multe lucruri ţi se vor limpezi. Nu toate. Clausewitz s-a ridicat. Helward, ai fost un ucenic bun până acum. Îmi dau seama că în kilometrii ce vor urma vei continua să lucrezi pentru oraş. Ai o soţie bună şi frumoasă, ai pentru ce să trăieşti. Nu te afli sub ameninţarea cu moartea, îţi promit. Pedeapsa jurământului nu a fost niciodată invocată, din câte ştiu eu, dar îţi cer ca această misiune pe care ţi-o încredinţează oraşul să fie îndeplinită, şi asta chiar acum. Am îndeplinit-o şi eu la vremea mea, la fel şi tatăl tău… şi toţi ceilalţi ghilderi. Chiar în acest moment, şapte dintre colegii tăi – ucenici cu toţii – se află în trecut. Au fost nevoiţi să înfrunte aceleaşi greutăţi personale, şi nu le-au înfruntat cu toţii de bună voie.

Helward i-a strâns mâna lui Clausewitz şi a pornit în căutarea Victoriei.

3

Cinci zile mai târziu, Helward era gata de plecare. Că va pleca nu se îndoise cu adevărat nicio clipă, dar nu îi fusese uşor să-i explice Victoriei. Cu toate că la început a fost şocată de această veste, atitudinea ei s-a schimbat brusc.

— Trebuie să pleci, bineînţeles. Nu mă folosi pe mine ca pretext.

— Dar ce se va întâmpla cu copilul?

— Va fi bine, a răspuns ea. Ce-ai putea face dacă ai fi aici? Să stai prin preajmă şi să agiţi pe toată lumea? Doctorii vor avea grijă de mine. Nu este prima sarcină cu care au de-a face.

— Dar… nu vrei să fiu cu tine? a întrebat Helward.

Victoria i-a luat mâna în mâna ei.

— Bineînţeles că vreau, a răspuns. Dar aminteşte-ţi ce ai spus. Jurământul nu este atât de rigid precum crezi. Ştiu că pleci, iar când te vei întoarce nu va mai exista niciun mister. Am o mulţime de lucruri de făcut aici, şi dacă este adevărat ce ţi-a spus Collings Troc despre jurământ, atunci vei putea să vorbeşti cu mine despre ceea ce ai văzut.

Helward nu a fost sigur ce anume voise Victoria să spună prin asta. De ceva vreme, obişnuia să-i mărturisească o mare parte din ceea ce vedea şi făcea în afara oraşului, iar Victoria îl asculta cu mare interes. Nu mai vedea nimic rău în a vorbi cu ea, deşi îl îngrijora faptul că ea continua să fie atât de interesată, mai cu seamă că el considera că o mare parte din ceea ce-i spunea erau detalii nesemnificative.

Rezultatul a fost acela că, în ceea ce-l privea, nu mai avea niciun motiv să evite o călătorie în trecut, iar ideea îl incita cu adevărat. Auzise atât de multe despre asta, în cea mai mare parte din aluzii şi frânturi de discuţii, iar acum sosise momentul ca el însuşi să se avânte în direcţia aceea. Jase era în trecut; probabil se vor întâlni. Voia să-l revadă. Se întâmplaseră atâtea de când se văzuseră ultima oară. Se vor recunoaşte măcar?

Victoria nu a venit să-l conducă. Era în cameră când s-a despărţit de ea, încă în pat. Noaptea făcuseră dragoste, cu

tandreţe, spunând, în glumă, cu inima îndoită, că era pentru ultima oară. S-a agăţat de el când i-a dat sărutul de despărţire, iar când Helward a închis uşa şi a ieşit pe coridor, a avut impresia că o aude plângând. S-a oprit, cumpănind dacă să se întoarcă la ea, dar, după un moment de şovăire, şi-a văzut de drum. Ştia că nu avea nimic de câştigat dacă mai prelungea situaţia.

Clausewitz îl aştepta în camera Viitorilor. Într-un colţ, echipamentul fusese aşezat într-un mic morman, iar pe birou era desfăşurat un plan mare. Comportamentul lui Clausewitz era diferit de cel din cadrul întâlnirii precedente. De îndată ce Helward a pătruns în încăpere, Clausewitz l-a dus lângă birou şi, fără nicio introducere, i-a explicat ce avea de făcut.

— Acesta este un plan de ansamblu al terenului din sudul oraşului. Se bazează pe o scară liniară. Ştii ce înseamnă asta?

Helward a încuviinţat.

— Bun. Un milimetru de aici corespunde în mare unui kilometru… dar liniar. Din motive pe care le vei descoperi singur, asta nu te va ajuta mai târziu. Oraşul se află deocamdată aici, iar aşezarea pe care trebuie să o găseşti este aici. Clausewitz a arătat către un grup de pete negre de la celălalt capăt al planului. În clipa de faţă, asta înseamnă exact şaizeci şi şapte de kilometri de aici. După ce vei părăsi oraşul, vei descoperi că distanţele sunt derutante, la fel şi direcţiile. Caz în care, cel mai bun sfat pe care ţi-l pot da, aşa cum facem cu toţi ucenicii, este să urmăreşti liniile oraşului. Când te îndrepţi către sud, acestea sunt singurul contact pe care îl vei avea cu oraşul, şi singurul mod în care vei găsi drumul de întoarcere. Şanţurile săpate pentru traverse şi fundaţii ar trebui să fie încă vizibile. Ai priceput?

— Da, domnule.

— Faci această călătorie cu un singur scop. Trebuie să ai grijă ca femeile care îţi sunt încredinţate să ajungă cu bine în satul lor. Apoi te întorci fără întârziere în oraş.

Helward era ocupat cu calcule mentale. Ştia cât de mult i-a luat să străbată un kilometru… doar câteva minute. Într-o zi întreagă de marş pe vreme caniculară, ar putea spera să acopere cel puţin optsprezece kilometri; cu femeile, care-l vor încetini, pe jumătate. Nouă kilometri pe zi, iar asta însemna

şapte zile pentru dus, trei sau patru pentru întors. În cel mai bun caz, ar putea fi înapoi la oraş în zece zile… sau un kilometru şi jumătate, după cum măsura oraşul trecerea timpului. Dintr-odată, s-a întrebat de ce i se spusese că nu va putea ajunge înapoi la timp pentru naşterea copilului său. Ce spusese deunăzi Clausewitz? Că va fi plecat douăzeci şi cinci sau treizeci de kilometri, probabil chiar şi o sută cincizeci? Nu se lega nicicum.

— Vei avea nevoie de o modalitate de a măsura distanţa, ca să ştii când te afli în regiunea satului. Între oraş şi aşezare se află treizeci şi patru de poziţii ale stâlpilor noştri de susţinere. Sunt marcate pe acest plan ca linii drepte care traversează şinele. N-ar trebui să-ţi fie prea greu să le localizezi; după ce stâlpii sunt folosiţi, liniile sunt montate peste vechile lor poziţii; lasă semne destul de distincte pe pământ. Urmăreşte linia din exterior, stânga. Adică, dacă mergi către sud, cea din extremitatea dreaptă. Aşezarea este situată lângă linie.

— Fără doar şi poate, femeile vor recunoaşte zona în care au trăit.

— Corect. Acum… echipamentul de care vei avea nevoie. Este aici, şi îţi sugerez să iei tot. Să nu crezi că te poţi lipsi de ceva, fiindcă noi ştim ce facem. S-a înţeles?

Din nou, Helward a confirmat că a înţeles. Împreună cu Clausewitz, a trecut în revistă echipamentul. Un pachet conţinea doar hrană sintetică deshidratată şi două canistre mari cu apă. Celălalt conţinea un cort şi patru saci de dormit. În plus, mai erau o bucată de sfoară groasă, piroane, o pereche de ghete cu crampoane de metal… şi o arbaletă pliată.

— Ai vreo întrebare, Helward?

— Nu cred, domnule.

— Eşti absolut sigur?

Helward a privit din nou mormanul de echipamente. Va fi o povară a naibii de greu de dus, dacă nu va împărţi o parte din bagaje cu femeile, iar imaginea acelei mari cantităţi de hrană uscată îi întorcea stomacul pe dos.

— Nu pot să trăiesc din roadele pământului, domnule? Mâncarea sintetică mi se pare total lipsită de gust.

— Te-aş sfătui să nu mănânci nimic în afară de ceea ce se

află în aceste pachete. Poţi să-ţi suplimentezi raţia de apă, dacă trebuie, dar să te asiguri că sursa este apă curgătoare. Dacă mănânci orice altceva, după ce te vei îndepărta de oraş, te vei simţi, probabil, rău. Dacă nu mă crezi, poţi să încerci. Eu am încercat, când am fost în trecut, şi mi-a fost rău timp de două zile. Ceea ce-ţi spun nu sunt simple teorii, sunt sfaturi bazate pe o experienţă îndelungată.

— Dar în oraş mâncăm hrană din partea locului.

— Iar oraşul este în apropiere de Optim. Tu pleci departe de Optim, înspre sud.

— Asta schimbă mâncarea, domnule?

— Da. Mai e ceva?

— Nu, domnule.

— Bine. Atunci, e cineva care ar vrea să te vadă înainte de a pleca.

A făcut semn către o uşă interioară, iar Helward s-a îndreptat într-acolo. Dincolo de uşă, se afla o încăpere mai mică şi aici îl aştepta tatăl său.

Helward a fost întâi surprins, apoi uimit. Ultima oară îşi văzuse tatăl cu mai puţin de zece zile în urmă, pe când acesta mergea către nord. Acum, lui Helward i se părea că tatăl său a îmbătrânit brusc şi îngrozitor în această perioadă. Când a intrat, tatăl său s-a ridicat, sprijinindu-se de şezutul scaunului cu o mână nesigură. S-a întors cu dificultate şi l-a privit pe Helward. Întreaga lui înfăţişare indica o vârstă înaintată: stătea cocoşat, hainele atârnau prost pe el şi mâna pe care a întins-o tremura.

— Helward! Ce mai faci, fiule?

Comportamentul i se schimbase şi el. Nu era nici urmă de sfiala cu care Helward se obişnuise atât.

— Tată… ce faci?

— Bine, fiule. Trebuie s-o iau mai uşurel acum, zic doctorii. Cândva am fost prea des în nord. S-a aşezat înapoi şi, instinctiv, Helward a făcut un pas înainte şi l-a ajutat să se aşeze pe scaun. Am auzit că pleci în trecut. E adevărat?

— Da, tată.

— Fii cu băgare de seamă, fiule. Acolo sunt multe lucruri care îţi vor da de gândit. Nu ca în viitor… acolo e locul meu.

Clausewitz îl urmase pe Helward şi stătea acum în pragul

uşii.
— Helward, trebuie să ştii că tatălui tău i s-a făcut o injecţie.
Helward şi-a întors privirea.
— Ce vrei să spui? a întrebat.
— S-a întors în oraş aseară, acuzând dureri în piept. I s-a pus diagnosticul de anghină şi i s-a administrat un analgezic. Ar trebui să fie în pat.
— Bine. Nu voi sta mult. Helward a îngenuncheat pe podea, lângă scaun. Te simţi bine acum, tată?
— Ţi-am spus… sunt bine. Nu-ţi face griji din cauza mea. Cum se simte Victoria?
— Se descurcă bine.
— Bună fată, Victoria.
— Am să-i spun să te viziteze, a zis Helward.
Era îngrozitor să-şi vadă tatăl în starea asta. Nu avusese habar că tatăl său îmbătrânise atât de mult… dar nu arăta aşa cu câteva zile în urmă. Ce i se întâmplase între timp? Au mai vorbit câteva minute, dar în curând mintea tatălui său a început să rătăcească. În cele din urmă, a închis ochii şi Helward s-a ridicat.
— O să chem un doctor, a spus Clausewitz şi a ieşit în grabă din cameră. Când s-a întors, câteva minute mai târziu, împreună cu el erau doi administratori medicali. Cu grijă, l-au ridicat pe bătrân şi l-au dus pe coridor şi l-au aşezat într-un scaun cu rotile, acoperit cu pânză albă.
— Se va face bine? a întrebat Helward.
— Este îngrijit, asta e tot ceea ce pot să-ţi spun.
— Arată atât de bătrân, a spus Helward, fără să se gândească.
Clausewitz însuşi era la o vârstă înaintată, deşi avea o stare de sănătate evident mai bună decât tatăl său.
— Un risc profesional, a spus Clausewitz.
Helward l-a privit cu atenţie, dar nu avea să mai primească nicio altă informaţie. Clausewitz a ridicat ghetele cu crampoane de metal şi i le-a întins lui Helward.
— Ţine… încearcă-le pe astea, a spus.
— Tata… o s-o rogi pe Victoria să-l viziteze?
— Nu-ţi face griji. Mă voi ocupa de asta.

4

Helward a mers cu ascensorul la al doilea nivel, cu pachetele şi echipamentul lângă el. Când liftul s-a oprit, a declanşat cu cheia butonul de la închizătoarea uşii şi s-a îndreptat către camera indicată de Clausewitz. Aici îl aşteptau patru femei şi un bărbat. De îndată ce a intrat în cameră, Helward şi-a dat seama că bărbatul şi una dintre femei erau administratori ai oraşului.

Le-a fost prezentat celorlalte trei, dar acestea i-au aruncat o privire scurtă şi apoi au întors capul. Expresiile lor dezvăluiau o ostilitate reprimată, atenuată de o indiferenţă pe care, până în clipa aceea, o simţise şi Helward. Până să intre în cameră, nu se gândise defel cine ar putea fi femeile, nici măcar nu făcuse speculaţii cu privire la înfăţişarea lor. De fapt, nu o recunoştea pe niciuna, dar auzindu-l pe Clausewitz vorbind despre ele, Helward le asociase în minte cu femeile pe care le văzuse în sate în timpul călătoriilor spre nord, alături de Collings Troc. Acele femei erau firave şi palide, cu ochii adânciţi, cu maxilarele proeminente, cu braţele sfrijite şi cu pieptul plat. Îmbrăcate cel mai adesea în haine murdare, zdrenţuite, cu muştele umblându-le pe faţă, femeile satelor de afară erau nişte făpturi jalnice.

Acestea trei nu aveau niciuna dintre aceste caracteristici. Purtau haine de oraş, aranjate şi bine cusute, părul le era curat şi frumos tuns, trupurile împlinite, iar ochii lor erau limpezi. Spre surprinderea lui abia disimulată, Helward a observat că erau chiar tinere, cu puţin mai în vârstă decât el. Oamenii oraşului vorbeau despre femeile care erau cumpărate de afară ca şi cum ar fi fost mature… dar acestea nu erau decât nişte fetişcane.

Ştia că se uita fix la ele, însă femeile nu i-au acordat nicio atenţie. Ceea ce l-a frapat cel mai mult a fost bănuiala crescândă că aceste trei femei au fost cândva asemeni nefericitelor pe care le văzuse în sate şi că, fiind aduse în oraş, ajunseseră, temporar, la starea de sănătate şi la frumuseţea pe care le-ar fi putut avea în mod obişnuit, dacă nu s-ar fi născut în sărăcie.

Femeia administrator i-a făcut o scurtă prezentare a trecutului lor. Se numeau Rosario, Caterina şi Lucia. Vorbeau puţin engleza. Fiecare fusese în oraş timp de mai mult de şaizeci şi cinci de kilometri, şi fiecare născuse un copil. Erau doi băieţi şi o fată. Lucia – care dăduse naştere unuia dintre băieţi – nu dorea să păstreze copilul, iar acesta urma să rămână în oraş şi să fie crescut în cămin. Rosario alesese să-şi ia băiatul cu ea în sat. În ceea ce o privea pe Caterina, ea nu avusese de ales… dar, în orice caz, dăduse dovadă de indiferenţă în faţa pierderii fiicei sale.

Administratoarea a explicat că Rosario trebuia să primească atât lapte praf cât cerea, pentru că încă îşi alăpta copilul. Celelalte două aveau să primească aceeaşi porţie de mâncare ca şi Helward.

Helward a încercat să schiţeze un zâmbet prietenos, dar fetele nu l-au luat în seamă. Când a încercat să se uite la copilul lui Rosario, aceasta i-a întors spatele şi l-a strâns posesiv în braţe.

Nu mai era nimic de spus. Au păşit de-a lungul coridorului, către ascensor, cele trei fete ducându-şi puţinele lucruri personale. S-au îngrămădit în cabină şi Helward a declanşat cu cheia butonul care îi ducea la etajul inferior.

Fetele continuau să-l ignore şi vorbeau între ele pe limba lor. Când cabina s-a deschis către culoarul întunecat de sub oraş, Helward s-a chinuit să scoată echipamentul. Niciuna dintre fete nu l-au ajutat, ci l-au privit cu expresii amuzate. Cu greu, Helward a ridicat pachetele şi s-a îndreptat, clătinându-se, către ieşirea sudică.

Afară, soarele era orbitor. A pus jos bagajele şi a privit împrejur.

Oraşul se deplasase de când fusese ultima oară afară, iar acum echipele de la linii ridicau şinele. Fetele şi-au mijit ochii şi au privit printre gene. Era probabil prima oară când priveau afară de când au venit în oraş.

Pruncul din braţele lui Rosario a început să plângă.

— Vreţi să mă ajutaţi cu astea? a întrebat Helward, referindu-se la maldărul de hrană şi echipamente. Fetele s-au holbat la el, nedumerite. Ar trebui să împărţim bagajul.

Nu au dat niciun răspuns, aşa că Helward s-a aşezat pe vine

şi a desfăcut rucsacul cu mâncarea. A hotărât că nu ar fi corect să o pună pe Rosario să care o povară suplimentară, aşa că a împărţit hrana în trei pachete, dând câte unul fiecăreia dintre celelalte două şi punând restul înapoi în pachetul său. Lucia şi Caterina au găsit, cu o atitudine refractară, loc pentru pachetele cu mâncare în genţile lor. Bucata de sfoară era cel mai greu de mânuit şi, astfel, Helward s-a gândit să o înfăşoare într-un sul mai strâns şi a îndesat-o în pachet.

Cârligele şi piroanele a reuşit să le vâre în rucsacul care conţinea cortul şi sacii de dormit. Acum bagajul lui era mai simplu de manevrat, dar nu cu mult mai uşor şi, în ciuda celor spuse de Clausewitz, Helward s-a simţit ispitit să abandoneze cea mai mare parte a sa.

Copilul continua să plângă, dar pe Rosario nu părea că o îngrijorează.

— Haideţi, a spus, simţindu-se iritat de prezenţa lor.

A pornit către sud, paralel cu liniile şi, în clipa următoare, fetele l-au urmat. Au rămas una lângă alta, păstrând o distanţă de câţiva metri faţă de el.

Helward a încercat să stabilească un ritm bun, dar după o oră şi-a dat seama că socotelile lui cu privire la durata expediţiei fuseseră excesiv de optimiste. Cele trei fete se mişcau încet, plângându-se în gura mare de căldură şi de terenul accidentat. Era adevărat că pantofii pe care îi primiseră erau nepotriviţi pentru a umbla prin asemenea locuri, dar Helward nu era mai puţin chinuit de căldură. La drept vorbind, îmbrăcat în uniformă şi împovărat de echipamentul voluminos, îi era cât se poate de cald.

Se aflau încă în raza vizuală a oraşului, soarele abia se apropia de dogoarea amiezii, iar copilul plângea în continuare. Singura lui uşurare de până acum fuseseră cele câteva momente în care a stat de vorbă cu Malchuskin. Acesta fusese încântat să-l vadă – era în continuare nemulţumit de muncitorii angajaţi – şi îi urase lui Helward succes în expediţie.

Aşa cum era de aşteptat, fetele nu s-au oprit, iar Helward a vorbit cu Malchuskin doar un minut-două înainte de a se grăbi să le ajungă din urmă.

Acum hotărâse să anunţe o pauză.
— Nu-l poţi opri din plâns? a întrebat-o pe Rosario.
Fata s-a uitat lung la el şi s-a aşezat pe pământ.
— Bine, a spus. Îi dau să mănânce.
L-a privit sfidător, iar celelalte două fete s-au aşezat în jurul ei. Înţelegând ideea, Helward s-a îndepărtat la o oarecare distanţă, rămânând cu spatele cât timp a alăptat copilul.
Mai târziu, Helward a deschis unul dintre bidoanele cu apă şi l-a dat din mână în mână. Ziua era insuportabil de călduroasă, iar starea lui de spirit nu era cu nimic mai bună decât a fetelor. Şi-a scos jacheta şi a aşezat-o deasupra unuia dintre rucsacuri şi, deşi astfel curelele îl jenau mai tare, a reuşit să se răcorească puţin.
Era nerăbdător să plece mai departe. Copilul adormise, iar două dintre fete au făcut un pătuţ improvizat dintr-un sac de dormit, ducându-l atârnat între ele. Helward a trebuit să le elibereze de genţi şi, deşi acum era supraîncărcat cu bagaje, a acceptat bucuros disconfortul suplimentar în schimbul liniştii bine-venite.
Au mers încă o jumătate de oră, apoi a anunţat încă o pauză. Era deja ud leoarcă de sudoare şi faptul că nici fetele nu se simţeau mai bine nu îl consola.
A ridicat privirea către soare. Era chiar deasupra capului. În apropierea locului în care stăteau se afla o formaţiune stâncoasă, iar el s-a dus într-acolo, să se aşeze la umbra ei. Fetele l-au urmat, continuând să se plângă una alteia pe limba lor. Helward regreta că nu se străduise mai mult să le înveţe limba; putea distinge câte o sintagmă, două, dar îi era suficient pentru a înţelege că el era ţinta celor mai multe nemulţumiri.
A deschis pachetul cu hrană deshidratată, pe care a înmuiat-o cu apă din bidon. În mod paradoxal, simţea plăcere la auzul nemulţumirilor reînnoite ale fetelor… în cazul de faţă erau justificate, dar nu avea de gând să le dea satisfacţia de a le lăsa să-şi dea seama că e de acord cu ele.
Copilul dormea încă, dar avea somnul agitat din cauza căldurii. Helward bănuia că, dacă s-ar mişca din nou, copilul s-ar trezi, aşa că, atunci când celelalte fete s-au întins pe pământ să tragă un pui de somn, nu a încercat să le

împiedice.
În timp ce fetele se odihneau, Helward a privit înapoi către oraşul încă vizibil, aflat la vreo trei kilometri depărtare. Şi-a dat seama că nu observase urmele lăsate de montanţi. Probabil că trecuseră doar pe lângă unul până atunci, iar acum, că se gândea la asta, a înţeles la ce s-a referit Clausewitz când a spus că lăsau urme vizibile pe pământ. Şi-a amintit că au trecut pe lângă unul cu câteva minute înainte de a se opri. Urmele lăsate de traverse erau adâncituri de aproximativ un metru şi jumătate lungime pe treizeci de centimetri lăţime, dar acolo unde fuseseră îngropaţi montanţii, se aflau gropi adânci, înconjurate de pământ răsturnat.
L-a notat, mental, pe primul. Mai rămâneau treizeci şi şapte.
În ciuda înaintării lor lente, nu vedea nici acum vreun motiv să nu poată ajunge înapoi în oraş la timp pentru naşterea propriului său copil. După ce le va conduce pe femei înapoi în satul lor, ar putea să meargă repede de unul singur, oricât de neplăcute ar fi condiţiile.
A hotărât să le acorde fetelor o oră pentru odihnă, iar când a apreciat că aceasta a trecut, s-a ridicat şi s-a aplecat deasupra lor.
— Haideţi, a spus Helward. Vreau să plecăm.
— E prea cald.
— Păcat, a spus. Plecăm.
Fata s-a ridicat, întinzându-se pe îndelete, apoi s-a adresat celorlalte două. La fel de lipsite de chef, s-au ridicat, iar Rosario s-a dus şi s-a uitat la copil. Spre dezamăgirea lui Helward, l-a trezit şi l-a luat în braţe… dar, din fericire, plânsul nu a reînceput. Fără întârziere, Helward le-a înapoiat Caterinei şi Luciei genţile şi şi-a luat cele două rucsacuri ale sale.
Când au ieşit din zona de umbră, întreaga căldură a soarelui a coborât asupra lor şi, în câteva secunde, binefacerile odihnei s-au risipit pe nesimţite. Merseseră doar câţiva metri, când Rosario i-a dat Luciei copilul.
S-a întors la formaţiunea stâncoasă şi a dispărut în spatele ei. Helward a dat să întrebe unde a plecat… dar apoi şi-a dat seama. Când a revenit, a plecat Lucia, şi apoi Caterina. Helward a simţit cum furia îl cuprinde din nou. Îl întârziau în

mod intenţionat. A simţit o apăsare în vezică, accentuată de faptul că şi-a dat seama ce făceau fetele, dar furia şi mândria nu-i permiteau să se uşureze. A decis să aştepte până mai târziu.

Şi-au continuat drumul. Fetele îşi scoseseră acum jachetele care reprezentau obişnuita vestimentaţie din oraş şi au rămas numai în pantaloni şi bluze. Helward a observat asta blazat, cugetând că, în alte condiţii, ar fi dat mult mai multă importanţă fenomenului. În situaţia de faţă, a înregistrat această nouă evoluţie a lucrurilor doar într-atât încât să constate că fetele erau mai corpolente decât Victoria; în special Rosario avea sâni mari, lăsaţi, cu sfârcuri proeminente. Mai târziu, una dintre fete trebuie că a observat privirea lui fugară, căci în curând toate trei umblau cu jachetele ţinute peste piept. Pentru Helward nu avea nicio importanţă… voia doar să scape de ele.

— Avem apă? a întrebat Lucia, apropiindu-se de el.

Helward a scotocit în rucsac şi i-a dat bidonul. Fata a băut, apoi şi-a udat palmele şi s-a stropit cu apă pe faţă şi pe gât. Rosario şi Caterina au făcut la fel. Sunetul şi imaginea apei erau prea mult pentru Helward şi vezica lui a protestat din nou. A privit împrejur. Nu era niciun ascunziş, aşa că s-a îndepărtat la câţiva metri de fete şi s-a uşurat pe pământ. În spate, le-a auzit chicotind.

Când a revenit, Caterina i-a întins bidonul. L-a luat şi l-a dus la buze. Pe neaşteptate, Caterina a ridicat fundul bidonului şi apa l-a stropit pe Helward în nas şi în ochi. Fetele s-au prăpădit de râs, în timp ce el se îneca. Copilul a început din nou să plângă.

5

Au mai trecut de încă două urme ale stâlpilor de susţinere înainte de a se însera şi apoi Helward a decis să aşeze tabăra pentru noapte. A ales un loc lângă un pâlc de copaci, la două-trei sute de metri de dârele lăsate de şine. Prin apropiere trecea un pârâiaş şi, după ce i-a verificat puritatea – nu avea niciun alt indiciu în afară de propriul gust – l-a declarat bun de băut pentru a păstra rezerva din bidoane.

Cortul era relativ simplu de ridicat şi, deşi a început treaba de unul singur, fetele l-au ajutat să o termine. De îndată ce cortul a fost instalat, a aşternut înăuntru sacii de dormit, iar Rosario a intrat să hrănească copilul.

Când acesta a adormit din nou, Lucia l-a ajutat pe Helward să prepare hrana sintetică. Şi de data aceasta, rezultatul a fost o supă portocalie care nu avea un gust mai bun decât precedenta. În timp ce mâncau, soarele a apus. Helward aprinsese un foculeţ, dar în curând vântul a bătut din est, înfrigurându-i. În cele din urmă, au fost nevoiţi să intre în cort şi să se întindă în sacii de dormit, ca să se încălzească.

Helward a încercat să lege o conversaţie cu fetele, dar ele fie nu răspundeau, fie chicoteau, fie glumeau pe seama lui, vorbind între ele în limba spaniolă, astfel că în curând a abandonat ideea. În rucsacul cu echipament se aflau câteva lumânări mici, iar Helward a zăcut în lumina acestora timp de o oră sau două, întrebându-se ce câştig ar putea avea oraşul din această expediţie lipsită de sens.

În cele din urmă a adormit, dar noaptea a fost trezit de două ori de plânsetul copilului. Cu una dintre aceste ocazii, a putut distinge cu greu silueta lui Rosario pe fundalul palidei lumini de afară, stând ridicată în sacul ei de dormit şi alăptându-şi copilul.

S-au trezit devreme şi au pornit cât de repede au putut. Helward nu era sigur ce se întâmplase, dar starea de spirit a fetelor era astăzi evident diferită. În timp ce mergeau, Caterina şi Lucia au cântat puţin, iar când s-au oprit prima dată ca să bea apă, l-au stropit din nou. Helward s-a dat la o parte ca să se ferească de ele, dar s-a împiedicat pe terenul

accidentat… şi s-a înecat din nou, spre amuzamentul fetelor. Doar Rosario păstra o anumită distanţă, ignorându-l ostentativ, în timp ce Lucia şi Caterina se jucau cu el. Lui Helward nu-i plăcea să fie tachinat – căci nu-i trecea prin minte cum să răspundă – dar prefera asta în locul atitudinii ostile din ziua precedentă.

Pe măsură ce dimineaţa înainta şi temperatura creştea, atitudinea fetelor a devenit mai neglijentă. Niciuna nu mai purta jacheta şi, la următoarea oprire, Lucia şi-a desfăcut cei doi nasturi de sus ai cămăşii, iar Caterina şi-a deschis cămaşa în faţă, până jos, legând-o cu un nod mare şi dezvelindu-şi astfel stomacul.

Acum, Helward simţea efectul pe care îl aveau fetele asupra lui. Pe măsură ce se cunoşteau mai bine, atmosfera era tot mai destinsă. Nici măcar Rosario nu s-a mai întors cu spatele cu următoarea ocazie când şi-a alăptat pruncul.

Au scăpat de căldură în momentul în care au ajuns la un alt petic de pădure, despre care Helward îşi amintea că l-a curăţat pentru echipele de montare a liniilor, cu câţiva kilometri în urmă. S-au aşezat la umbră, aşteptând să treacă fierbinţeala.

Trecuseră deja de cinci urme de montanţi: mai erau treizeci şi trei. Starea de frustrare a lui Helward în faţa încetinelii cu care se desfăşura călătoria se atenua; a văzut că era aproape imposibil să meargă mai repede, chiar dacă ar fi fost singur. Pământul era prea aspru, soarele prea fierbinte.

A decis să aştepte două ore în umbra copacilor. Rosario se îndepărtase la o oarecare distanţă de el şi se juca acum cu copilaşul său. Caterina şi Lucia stăteau împreună sub un copac. Îşi scoseseră pantofii şi discutau cu glas scăzut. Helward a închis ochii câteva minute, dar curând a pornit singur la plimbare şi s-a îndreptat către dârele lăsate de cele patru rânduri de şine. A privit la stânga şi la dreapta, către nord şi către sud: linia se întindea dreaptă şi neabătută, copiind, într-o uşoară unduire, urcuşurile şi coborâşurile pământului, dar păstrând mereu direcţia.

Bucurându-se de relativa singurătate, a rămas acolo un timp, dorindu-şi ca vremea să se schimbe şi cerul să se acopere de nori, fie şi temporar. A cumpănit de unul singur,

încercând să decidă dacă ar fi mai bine să se odihnească ziua şi să călătorească noaptea… dar, cântărind situaţia, a ajuns la concluzia că ar fi prea riscant.

Era pe cale să se întoarcă lângă copaci când, dintr-odată, a observat mişcare la aproximativ un kilometru şi jumătate la sud de locul în care se afla. De îndată s-a aruncat la pământ, în spatele unei buturugi. A aşteptat.

În clipa următoare, a văzut din nou: cineva venea de-a lungul liniei, chiar spre el.

Helward şi-a amintit de arbaleta lui, pliată în rucsac… dar era deja prea târziu să se întoarcă după ea. În apropierea buturugii, la doar un metru sau doi, se afla un tufiş, şi Helward s-a târât până ce a ajuns în spatele lui. Mai bine ascuns acum, spera că ar putea trece neobservat.

Silueta continua să înainteze în direcţia lui şi, în câteva minute, Helward a văzut, spre surprinderea lui, că bărbatul purta o uniformă de ucenic. Primul său impuls a fost acela de a ieşi din ascunzătoare, dar a alungat acest gând şi a rămas pe loc.

Când omul se afla la mai puţin de cincisprezece metri depărtare, Helward l-a recunoscut. Era Torrold Pelham, un băiat cu mulţi kilometri mai în vârstă decât el, care părăsise căminul cu multă vreme în urmă.

Helward a ieşit din ascunzătoare şi s-a ridicat în picioare.

— Torrold?

Dintr-odată, Pelham şi-a ridicat arbaleta şi a îndreptat-o către Helward… apoi a coborât-o încet.

— Torrold, sunt eu, Helward Mann.

— Dumnezeule, ce faci aici?

Au râs amândoi, dându-şi seama că se aflau aici pentru acelaşi motiv.

— Ai crescut, a spus Pelham. Erai doar un copil ultima oară când te-am văzut.

— Ai fost în trecut? a întrebat Helward.

— Da.

Pelham s-a uitat peste umărul lui, către nord, în direcţia liniei.

— Ei?

— Nu e ceea ce am crezut.

— Ce se află acolo? a întrebat Helward.
— Eşti în trecut acum. Nu simţi?
— Ce să simt?
Pelham l-a privit o clipă.
— Nu e chiar atât de rău aici. Dar poţi să simţi. Probabil că încă nu poţi să-ţi dai seama ce este. Mai la sud creşte în intensitate.
— Ce anume? Vorbeşti în şarade.
— Nu… e chiar imposibil de explicat. Pelham a aruncat din nou o privire către nord. E aproape de aici oraşul?
— Câţiva kilometri, nu atât de departe.
— Ce s-a întâmplat cu el? Au găsit vreo cale să-l facă să înainteze mai repede? Eu sunt plecat doar de scurtă vreme, iar oraşul s-a îndepărtat mult mai mult decât am crezut.
— Nu merge mai repede decât de obicei.
— Acolo, în spate, se află un pod. Când s-a întâmplat asta?
— Cam acum cincisprezece kilometri.
Pelham a scuturat din cap.
— Nu e logic.
— Ţi-ai pierdut simţul timpului, asta e tot.
Dintr-odată, Pelham a afişat un zâmbet larg.
— Presupun că asta e. Ascultă, eşti singur?
— Nu, a răspuns Helward. Am cu mine trei fete.
— Cum sunt?
— Sunt în regulă. A fost puţin dificil la început, dar acum începem să ne cunoaştem.
— Trăsnet de frumoase, nu?
— Nu arată rău. Vino să vezi.
Helward a luat-o înainte printre copaci până ce a văzut fetele.
Pelham a fluierat.
— Hei, sunt cum trebuie. Le-ai… ştii tu?
— Nu.
Au făcut cale întoarsă către linie.
Pelham a spus:
— Ai de gând?
— Nu sunt sigur.
— Îţi vând un pont, Helward… dacă ai de gând, fă-o repede. Altfel, va fi prea târziu.

— Ce vrei să spui?
— Vei vedea.
Pelham i-a zâmbit cordial, apoi şi-a continuat drumul către nord.

* * *

Helward şi-a scos aproape instantaneu din minte gândurile şi intenţiile în direcţia la care făcuse aluzie Pelham. Rosario şi-a hrănit copilul înainte de a porni la drum, şi mergeau doar de câteva minute când copilului i s-a făcut extrem de rău.
Rosario l-a strâns în braţe, fredonându-i încetişor, dar nimeni nu putea face mai nimic. Lucia s-a oprit lângă ea, vorbindu-i cu compasiune. Helward era îngrijorat, fiindcă, dacă pruncul era grav bolnav, nu prea aveau altceva de făcut decât să se întoarcă în oraş. Curând, copilul a încetat să mai vomite şi, după o repriză zdravănă de plâns, s-a liniştit.
— Vrei să mergem mai departe? a întrebat-o Helward pe Rosario.
A dat neajutorată din umeri:
— Şi.
Au continuat drumul, mergând mai încet. Căldura nu se domolise prea mult, şi Helward le-a întrebat pe fete de mai multe ori dacă doreau să se oprească. De fiecare dată au spus că nu, dar Helward a simţit că o schimbare subtilă s-a petrecut cu toţi patru. Era ca şi cum mica tragedie i-ar fi apropiat.
— Ne vom aşeza cortul diseară, a spus Helward. Iar mâine toată ziua ne vom odihni.
Fetele au fost de acord şi, puţin mai târziu, când Rosario l-a alăptat din nou, copilul nu a mai dat laptele afară.
Chiar înainte de a se însera, au trecut printr-o regiune mai deluroasă şi mai stâncoasă decât întâlniseră până atunci şi, dintr-odată, au ajuns la prăpastia care le dăduse atâta bătaie de cap Constructorilor de Poduri. Acum nu prea erau semne care să indice locul unde se aflase podul, deşi fundaţiile şi stâlpii de susţinere lăsaseră două urme adânci în pământ.
Helward şi-a amintit de un petic de pământ neted pe malul nordic al râului ce curgea prin prăpastie şi le-a condus acolo.
Rosario şi Lucia se agitau în jurul copilului, în timp ce Caterina l-a ajutat pe Helward să ridice cortul. Dintr-odată, în

timp ce aşezau cei patru saci de dormit, Caterina i-a pus o mână pe gât şi l-a sărutat uşor pe obraz.

El i-a zâmbit.

— Asta pentru ce e?

— Tu purtat bine cu Rosario.

Helward a rămas locului, gândindu-se că sărutul s-ar putea repeta, dar Caterina s-a târât cu spatele afară din cort şi le-a chemat pe celelalte.

Copilul arăta mai bine şi a adormit repede când a fost aşezat în pătuţul lui improvizat din interiorul cortului. Rosario nu a pomenit nimic despre copil, dar Helward îşi putea da seama că nu mai era atât de îngrijorată. Probabil de vină fusese vântul.

Noaptea era mult mai caldă decât cea precedentă şi, după ce au mâncat, au rămas o vreme afară din cort. Lucia era preocupată de picioarele sale, frecându-le încontinuu, iar celelalte fete păreau că fac mare caz de asta. I-a arătat lui Helward picioarele, iar el a văzut că pe părţile laterale ale degetelor ei apăruseră bătături mari. Picioarele au fost comparate vreme îndelungată, celelalte fete spunând că şi pe ele le dureau.

— Mâine, a spus Lucia, fără pantofi.

Se pare că asta a pus capăt discuţiei.

Helward a aşteptat afară din cort până ce fetele au intrat de-a buşilea înăuntru. Noaptea precedentă fusese atât de frig încât cu toţii dormiseră cu hainele pe ei, în sacii de dormit, dar întrucât acum era cald şi umed, acest lucru ieşea, evident, din discuţie. O anumită timiditate l-a făcut pe Helward să decidă că va rămâne îmbrăcat şi va dormi deasupra sacului, dar un interes crescând pentru fete i-a călăuzit gândurile către fantezii mai sălbatice despre ceea ce ar putea să facă. După câteva minute, a intrat în cort. Lumânările erau aprinse.

Fiecare dintre cele trei fete se afla în sacul ei de dormit şi, după mormanul de haine, Helward şi-a dat seama că se dezbrăcaseră. Nu le-a adresat niciun cuvânt, ci a stins lumânările şi s-a dezbrăcat pe întuneric, clătinându-se şi căzând cu stângăcie în tot acest timp. S-a culcat, dar era prea conştient de trupul Caterinei, întins lângă el, în următorul sac

de dormit, ca să poată dormi. A rămas treaz o bună bucată de vreme, încercând să scape de puternica manifestare a excitaţiei. Victoria părea foarte departe.

6

Era lumină când s-a trezit şi, după o încercare inutilă de a se îmbrăca fără să iasă din sacul de dormit, Helward a ieşit târâş din cort, gol-puşcă, şi s-a îmbrăcat în grabă afară. A aprins focul de tabără şi a încălzit nişte apă pentru a face un ceai sintetic.

Aici, în fundul prăpastiei, era deja cald, iar Helward s-a întrebat din nou dacă ar trebui să meargă mai departe sau să se odihnească o zi, aşa cum promisese.

Apa a fiert şi şi-a sorbit ceaiul. Înăuntrul cortului, a auzit mişcare. În clipa următoare a ieşit Caterina, îndreptându-şi spatele şi a trecut pe lângă el, către pârâu.

Helward s-a uitat lung după ea: era îmbrăcată doar cu cămaşa, care era descheiată în faţă până jos şi flutura pe ea, şi o pereche de pantaloni. Când a ajuns lângă apă, s-a întors şi i-a făcut semn cu mâna.

— Vino! l-a strigat.

Helward nu a aşteptat să fie poftit de două ori. S-a dus lângă ea, simţindu-se stângaci în uniforma şi ghetele sale cu crampoane de metal.

— Înotăm? a întrebat ea şi, fără să aştepte răspunsul, şi-a dat jos cămaşa şi pantalonii şi a intrat în apă. Helward a aruncat o privire către cort: nicio mişcare.

În câteva secunde era dezbrăcat şi tăia valurile în direcţia ei. Fata s-a întors şi l-a privit, zâmbind când a văzut reacţia pe care i-o stârnise. L-a stropit cu apă şi s-a întors cu spatele. Helward a făcut un salt, a cuprins-o în braţe… şi împreună au căzut pe o parte, în apă.

Caterina s-a zbătut să se desprindă şi s-a ridicat. A evadat din braţele lui prin valuri, împroşcând apa în urma ei. Helward a urmat-o şi a ajuns-o la mal. Caterina avea o figură serioasă. I-a cuprins gâtul cu braţele şi i-a apropiat faţa de a ei. S-au sărutat, câteva momente, apoi au urcat malul şi s-au întins în iarba înaltă. S-au sărutat din nou, cu mai multă pasiune.

Când s-au desprins din îmbrăţişare, s-au îmbrăcat şi s-au întors la cort. Rosario şi Lucia mâncau un boţ de terci galben. Niciuna nu a spus nimic, dar Helward a văzut-o pe Lucia

zâmbindu-i Caterinei.

O jumătate de oră mai târziu, copilului îi era rău din nou… Rosario îl strângea în braţe îngrijorată când, dintr-odată, l-a aruncat în braţele Luciei şi s-a îndepărtat în fugă. Câteva secunde mai târziu, au auzit-o vomitând lângă râu.

Helward a întrebat-o pe Caterina:

— Te simţi bine?

— Da.

Helward a mirosit mâncarea. Avea un miros normal… neapetisant, dar nu alterat. Câteva minute mai târziu, Lucia s-a plâns de dureri puternice de stomac şi a devenit foarte palidă.

Caterina a plecat să se plimbe.

Helward era disperat. Singura variantă pe care o aveau era să se întoarcă în oraş. Dacă hrana se stricase, cum vor supravieţui tot restul călătoriei?

După o vreme, Rosario s-a întors la cort. Arăta palidă şi slăbită şi s-a aşezat pe pământ, la umbră. Lucia i-a dat nişte apă din bidon. Lucia era şi ea albă la faţă şi se ţinea cu mâinile de stomac, iar copilul continua să urle. Helward nu era pregătit să facă faţă unei situaţii de acest fel şi nu avea nici cea mai vagă idee ce să le propună.

A pornit în căutarea Caterinei, care nu părea afectată.

La vreo sută de metri în josul prăpastiei, a dat de ea. Se întorcea la tabără, cu braţele pline de mere pe care, spunea, le-a cules chiar ea. Erau roşii şi coapte, iar Helward a gustat unul. Era dulce şi zemos… dar apoi şi-a amintit avertismentul lui Clausewitz. Raţiunea îi spunea că acesta se înşela; totuşi, fără convingere, i l-a dat Caterinei, iar ea l-a mâncat pe tot.

Au copt un măr în jar şi pe urmă l-au făcut pastă. Au hrănit copilul, cu înghiţituri mici. De data aceasta, nu a vomitat şi a început să gângurească. Rosario era încă prea slăbită să aibă grijă de el, astfel încât Caterina l-a aşezat în pătuţ şi, în câteva minute, copilul a adormit.

Lucia nu se simţea rău, deşi stomacul a continuat să-i provoace dureri aproape toată dimineaţa. Rosario şi-a revenit mai repede şi a mâncat un măr.

Helward a mâncat restul de hrană sintetică… şi nu s-a îmbolnăvit.

* * *

Mai târziu, în aceeaşi zi, Helward a urcat pe malul pârâului şi a pornit spre nord. Aici, cu câţiva kilometri în urmă, pentru cauza traversării prăpastiei, se risipiseră vieţi omeneşti. Peisajul îi era încă familiar şi, cu toate că echipamentul folosit de oraş fusese în cea mai mare parte adunat, îi erau vii în amintire acele nesfârşite zile şi nopţi petrecute muncind fără odihnă pentru terminarea podului. A privit către marginea din partea de sud a prăpastiei, exact în locul în care fusese construit podul.

Prăpastia nu i se părea atât de largă ca atunci, nici atât de adâncă. Probabil că emoţia momentului îl făcuse să exagereze amploarea pericolului.

Dar nu… prăpastia fusese totuşi mai largă…

Şi-a amintit că atunci când oraşul trecea podul, calea de rulare măsurase cel puţin şaizeci de metri. Acum avea impresia că, în locul în care fusese construit podul, prăpastia avea o lăţime de doar zece metri.

Mult timp, Helward a privit înmărmurit marginea opusă a prăpastiei, neînţelegând cum putuse să apară această evidentă contradicţie. Apoi i-a venit o idee.

Podul fusese construit conform unor date tehnice precise, lucrase multe zile la construirea stâlpilor de suspensie şi ştia că fuseseră construiţi câte doi pe fiecare parte a prăpastiei, la distanţe egale, pentru a permite oraşului să treacă printre ele.

Distanţa era de aproximativ patruzeci de metri, sau patruzeci de paşi.

S-a dus în locul unde fusese ridicat unul dintre stâlpii de susţinere de la nord şi a pornit către perechea lui. A numărat cincizeci şi opt de paşi.

S-a întors, încercând să măsoare din nou: de data aceasta erau şaizeci de paşi.

A măsurat încă o dată, făcând paşi mai mari: cincizeci şi cinci.

Stând pe marginea prăpastiei, a privit în jos, către râu. Îşi amintea cu claritate adâncimea pârâului în momentul construirii podului. Din locul acela, fundul prăpastiei păruse înspăimântător de adânc, acum era doar o pantă uşoară către locul în care îşi aşezaseră cortul.

Un alt gând i-a răsărit în minte şi s-a dus către nord, la locul unde oraşul coborâse pe rampă, înapoi în contact cu pământul. Urmele celor patru linii erau vizibile, întinzându-se, din acest punct, paralel, către nord.

Dacă cei doi stâlpi de susţinere erau acum evident mult mai depărtaţi, ce se întâmplase cu liniile?

Din lungile ore de muncă petrecute alături de Malchuskin, Helward cunoştea temeinic toate detaliile legate de linii şi traverse. Ecartamentul liniilor măsura un metru lăţime şi se sprijinea pe traverse lungi de un metru şi jumătate. Privind acum urmele lăsate de traverse pe pământ, a observat că erau mult mai mari. A făcut o măsurătoare aproximativă şi a estimat că acum aveau cel puţin doi metri şi erau mai puţin adânci decât ar fi trebuit să fie. Dar ştia că nu putea fi aşa: oraşul folosea lungimi standard pentru traverse, iar gropile pentru fundaţii erau întotdeauna egale.

Ca să se asigure, a mai verificat câteva şi a descoperit că toate erau, evident, cu şaizeci de centimetri mai lungi decât trebuia.

În plus, erau prea apropiate. Echipele montau traversele la intervale de un metru douăzeci, nu la patruzeci şi cinci de centimetri distanţă, aşa cum erau acestea.

Helward a mai petrecut câteva minute făcând măsurători similare, apoi a coborât prăpastia, a traversat râul (care acum i se părea mai îngust şi puţin mai adânc) şi s-a căţărat pe malul din partea de sud.

Aici, două dintre măsurătorile făcute asupra urmelor lăsate de oraş, în trecerea sa, erau în flagrantă contradicţie cu ceea ce ştia că ar trebui să găsească.

Nedumerit şi foarte îngrijorat, s-a întors la tabără.

Fetele arătau toate mai întremate, dar copilului îi era şi acum rău. I-au spus că au mâncat merele pe care le găsise Caterina. A tăiat unul în două şi l-a studiat cu atenţie. Nu vedea nicio diferenţă între acesta şi oricare altul. Din nou, a fost ispitit să-l mănânce, dar a ales să i-l dea Luciei.

Dintr-odată, i-a venit o idee.

Clausewitz îl prevenise să nu mănânce mâncare de prin partea locului; asta, probabil, fiindcă el aparţinea oraşului. Clausewitz spusese că nu era nicio problemă când oraşul se

afla în apropiere de Optim, dar aici, la câţiva kilometri către sud, nu era acelaşi lucru. Dacă mânca hrană din oraş, nu se îmbolnăvea.

Dar fetele… ele nu erau din oraş. Probabil că lor le făcea rău mâncarea lui. Ele puteau să mănânce hrană din oraş când erau lângă Optim, dar nu acum.

Ipoteza părea rezonabilă, cu excepţia unui singur lucru: copilul. Cu excepţia celor câtorva înghiţituri de măr, nu mâncase altceva decât laptele mamei sale. Iar acesta nu-i putea face niciun rău.

S-a dus cu Rosario să vadă copilul. Zăcea în culcuşul său, cu faţa roşie şi pătată de lacrimi. Nu plângea acum, dar era uşor agitat. Lui Helward i s-a făcut milă de mica făptură şi s-a întrebat cum ar putea să-i fie de folos.

Afară din cort, Lucia şi Caterina erau vesele. Când Helward s-a apropiat, au început să-i vorbească, dar el a trecut pe lângă ele şi s-a dus să se aşeze lângă râu. Medita încă la noua sa descoperire.

Singura hrană fusese laptele mamei sale… Şi dacă mama lui era diferită acum, fiindcă se aflau departe de Optim? Ea nu era din oraş, însă copilul, da. Oare asta avea vreo importanţă? Aparent, nu prea – căci copilul era din trupul mamei sale – dar era totuşi o posibilitate.

S-a întors la cort şi a preparat nişte hrană sintetică şi nişte lapte praf, fiind atent să folosească doar apa pe care o adusese din oraş. I-a dat laptele lui Rosario şi i-a spus să încerce să hrănească bebeluşul.

La început, Rosario s-a opus ideii, dar apoi a acceptat. Copilul a băut laptele şi, două ore mai târziu, dormea din nou liniştit.

Ziua s-a scurs încet. Jos, în prăpastie, aerul era cald şi încremenit, iar Helward a început din nou să se simtă frustrat. Îşi dădea acum seama că, dacă bănuiala lui era corectă, nu le mai putea oferi fetelor nimic din mâncare. Dar având în faţă peste patruzeci şi cinci de kilometri de drum, nu puteau supravieţui numai cu mere.

Mai târziu, le-a împărtăşit gândurile sale şi le-a sugerat ca, deocamdată, să mănânce cantităţi foarte mici din mâncarea lui şi să o completeze cu orice puteau găsi în cale. Au părut

nedumerite, dar au fost de acord.
Sufocanta după-amiază a continuat… şi Helward le-a transmis fetelor starea lui de agitaţie. Au devenit fluşturatice şi vioaie şi au început să-l tachineze pe seama uniformei lui greoaie. Caterina a anunţat că se duce să mai înoate, iar Lucia a spus că o va însoţi. Şi-au aruncat hainele în faţa lui şi apoi l-au obligat, în joacă, să se dezbrace. S-au jucat, aproape goale, în apă, multă vreme, urmate mai târziu de Rosario, care părea să nu mai aibă faţă de el o atitudine rezervată.
Tot restul zilei, au stat întinşi la soare în faţa cortului.
În seara aceea, când Helward era gata să intre în cort, Lucia l-a luat de mână şi l-a condus departe de tabără. A făcut pătimaş dragoste cu el, strângându-l în braţe de parcă el ar fi fost singura forţă a realităţii din lumea ei.
Dimineaţa, Helward a simţit o gelozie crescândă între Lucia şi Caterina, aşa că a făcut pregătirile de drum cât a putut de repede.
Au traversat râul şi au urcat spre ţinutul mai înalt de la sud. Urmărind linia stângă exterioară, şi-au continuat călătoria. Regiunea îi era acum cunoscută lui Helward, căci aceasta era zona străbătută de oraş când a lucrat afară pentru prima oară. Mai sus, la trei kilometri către sud, a zărit creasta de pământ pe care oraşul a trebuit s-o traverseze în timpul primei operaţiuni de tractare cu troliul la care asistase.
Au făcut o pauză la jumătatea dimineţii, şi atunci Helward şi-a amintit că doar la trei kilometri spre vest de locul în care se aflau exista o mică aşezare. S-a gândit că, dacă ar putea să procure ceva de mâncare de acolo, problema fetelor ar putea fi rezolvată. Le-a sugerat acest lucru.
Problema era cine să se ducă. Helward simţea că ar fi de datoria lui, dar avea nevoie de o fată care să cunoască limba. Nu voia să lase doar una dintre fete singură cu copilul şi avea sentimentul că, dacă ar alege între Caterina şi Lucia, ar răbufni gelozia celei rămase. Până la urmă, a sugerat ca Rosario să îl însoţească şi, judecând după reacţia fetelor, făcuse alegerea potrivită.
Au pornit în direcţia în care Helward îşi amintea că trebuie să se afle satul şi l-au găsit fără dificultate. După o lungă discuţie între Rosario şi trei dintre oamenii satului, au primit nişte

carne uscată şi legume proaspete. Totul a mers nemaipomenit de uşor – Helward s-a întrebat ce fel de argumente folosise Rosario – şi în curând se întorceau la celelalte.

Mergând la câţiva metri în spatele lui Rosario, Helward a remarcat la fată ceva ce nu mai văzuse înainte.

Era destul de corpolentă în comparaţie cu celelalte două, iar braţele şi faţa îi erau cărnoase şi robuste. Fata era, într-adevăr, uşor dolofană, dar dintr-o dată lui Helward i s-a părut că această tendinţă era mult mai vizibilă decât înainte. La început întâmplător şi apoi cu mai multă atenţie, a observat că materialul cămăşii îi era foarte întins pe spate. Dar hainele nu-i fuseseră atât de strâmte la început… le primise în oraş şi îi veniseră bine. Pe urmă, Helward a remarcat că pantalonii îi erau strânşi pe coapse, dar îşi târa picioarele în timp ce umbla. Într-adevăr, era desculţă, dar chiar şi aşa, Helward nu-şi amintea ca pantalonii să fi fost atât de lungi.

A ajuns-o din urmă şi a mers alături de ea.

Cămaşa îi era strâmtă pe piept, strivindu-i sânii… iar mânecile erau prea lungi. De asemenea, fata părea să fie mult mai scundă decât şi-o amintea din ziua precedentă.

Când au ajuns lângă celelalte, Helward a observat că şi lor le veneau prost hainele. Caterina avea cămaşa legată la brâu, ca înainte, dar cea a Luciei era încheiată, iar materialul stătea depărtat între nasturi din cauză că o strângea.

A încercat să-şi scoată din minte ceea ce observase, dar, pe măsură ce înaintau către sud, faptul devenea din ce în ce mai evident… şi cu rezultate comice. Aplecându-se să ridice copilul în braţe, Rosario şi-a rupt turul pantalonilor. Unul dintre nasturii Luciei a sărit, când a dus canistra cu apă la gură, iar cămaşa Caterinei s-a sfâşiat la cusături, la ambele axile.

Încă un kilometru de-a lungul liniei, şi Lucia şi-a pierdut încă doi nasturi. Cămaşa îi era acum deschisă în faţă aproape cu totul, şi a legat-o, aşa cum făcuse Caterina. Toate cele trei fete îşi suflecaseră pantalonii şi era limpede că se simţeau foarte incomod.

Helward a anunţat că se opresc la adăpostul crestei, şi şi-au aşezat tabăra.

După ce au mâncat, fetele şi-au dezbrăcat hainele zdrenţuite şi au intrat în cort. S-au luat de hainele lui Helward: nu aveau de gând să se sfâşie şi ele? S-a aşezat singur în faţa cortului; nu-i era încă somn şi nu voia să stea în cort, cu fetele.

Copilul a început să plângă, iar Rosario a ieşit să-i ia ceva de mâncare. Helward i-a vorbit, dar ea nu a răspuns. A privit-o în timp ce turna apă peste laptele praf, s-a uitat la trupul ei gol într-un mod total asexual. O văzuse goală doar cu o zi înainte şi era sigur că nu arătase aşa. Fusese aproape la fel de înaltă ca şi el, deşi părea acum mai lătăreaţă, mai dolofană.

— Rosario, Caterina e încă trează?

Ea a încuviinţat pe tăcute şi s-a întors în cort. Câteva clipe mai târziu, Caterina a ieşit, iar Helward s-a ridicat în picioare.

S-au privit în lumina focului. Caterina nu a zis nimic, iar Helward nu ştia ce să spună. Şi ea se schimbase… O clipă mai târziu, li s-a alăturat Lucia, aşezându-se lângă Caterina.

Acum era convins. La un moment dat, în cursul zilei, înfăţişarea fetelor se schimbase.

Le-a privit pe amândouă. Ieri, goale lângă râu, trupurile lor fuseseră suple şi mlădioase, cu sânii rotunzi şi plini.

Acum, braţele şi picioarele lor erau mai scurte şi mai robuste. Umerii şi şoldurile, mai largi, sânii mai puţin rotunzi şi mult mai depărtaţi. Feţele le erau mai rotunde, gâturile mai scurte.

S-au apropiat şi au rămas în faţa lui. Lucia a luat în mâini catarama pantalonilor lui. Buzele ei erau umede. Din uşa cortului, Rosario îi privea.

7

Dimineaţa, Helward a văzut că fetele se schimbaseră şi mai mult în timpul nopţii. A apreciat că acum niciuna dintre ele nu măsura mai mult de un metru cincizeci. Vorbeau mai repede decât înainte şi aveau vocile mai piţigăiate.

Niciuna dintre ele nu se putea îmbrăca. Lucia a încercat, dar nu şi-a putut vârî picioarele în pantaloni şi a sfâşiat mânecile cămăşii.

Fetele şi-au abandonat hainele şi au continuat drumul dezbrăcate.

Helward nu-şi putea dezlipi ochii de la ele. Cu fiecare oră, schimbarea era şi mai evidentă. Picioarele le erau acum atât de scurte, încât puteau face doar paşi mici, iar Helward se străduia să tragă de timp ca să nu le lase în urmă. În plus, a observat că, pe măsură ce umblau, adoptau o poziţie mai înclinată într-un anumit unghi, astfel încât parcă se sprijineau pe spate.

Şi ele îl urmăreau, şi când s-au oprit să bea apă, s-a lăsat o linişte nefirească în timp ce membrii ciudatului grup îşi treceau bidonul de la unul la altul.

În jurul lui, se puteau vedea semne ale unei inexplicabile schimbări de peisaj. Urmele liniei din stânga exterior, pe care încă le urmăreau, erau acum imperceptibile. Ultima imagine clară a unui pat de traversă pe care o văzuse Helward măsurase mai mult de şaizeci de metri lungime şi mai puţin de trei centimetri adâncime. Următorul şir de linii, cel din stânga interior, nu era vizibil. Treptat, fâşia dintre cele două se lărgise, până ce se întindea către est cu aproape un kilometru în plus.

Frecvenţa urmelor lăsate de montanţi crescuse. În dimineaţa aceea trecuseră deja de douăsprezece, iar după calculele lui Helward mai rămâneau doar nouă.

Dar cum va recunoaşte satul fetelor? Relieful zonei era plan şi uniform. Locul în care se opriseră semăna cu rămăşiţele întărite ale unui torent de lavă: nu se vedea nicio umbră, niciun adăpost. Helward a privit solul cu mare atenţie. Dacă îşi trecea degetele prin pământ, mişcându-le cu putere, putea

lăsa în urmă palide crestături, dar, deşi solul era afânat şi nisipos, era gras şi vâscos la atingere.

Fetele nu măsurau acum mai mult de nouăzeci de centimetri în înălţime, iar trupurile li se distorsionaseră şi mai mult. Aveau tălpile plate şi lăţite, picioarele groase şi scurte, torsurile rotunde şi micşorate. Astfel privite, deveniseră grotesc de respingătoare, iar Helward a descoperit că, în ciuda fascinaţiei cu care le urmărea transformările fizice, sunetul vocilor lor ciripite îl irita.

* * *

Doar copilul nu se transformase. Era liniştit, din câte putea observa Helward, în măsura în care fusese şi înainte. Dar în comparaţie cu mama lui, era acum disproporţionat de mare, iar Rosario, cu statura ei scundă şi lătăreaţă, îl privea cu un soi de oroare nerostită.

Copilul aparţinea oraşului.

Aşa cum Helward însuşi fusese născut de o femeie din afară, copilul lui Rosario era al oraşului. Orice transformare se abătea asupra celor trei fete şi asupra regiunii din care ele proveneau, nici el, nici copilul, nu erau afectaţi de ea.

Helward nu ştia ce trebuia să facă, nici cum să interpreteze ceea ce vedea.

Simţea o teamă crescândă, căci ceea ce i se întâmpla depăşea tot ceea ce ştia despre ordinea firească a lucrurilor. Dovada era evidentă, analiza nu avea termeni de referinţă.

A privit către sud şi a văzut, nu prea departe, un şir de dealuri. După forma şi înălţimea lor, a presupus că trebuie să fie poalele unei formaţiuni mult mai mari… dar pe urmă a observat, cuprins de spaimă, că vârfurile dealurilor erau albe de zăpadă. Soarele era fierbinte ca întotdeauna, iar aerul era cald; în mod logic, zăpada care ar putea să existe într-o regiune cu o climă ca aceasta ar trebui să se afle pe vârfurile unor munţi foarte înalţi. Şi totuşi erau destul de aproape – la doi, trei kilometri distanţă, probabil – pentru ca Helward să-şi poată da seama că aveau mai puţin de cinci sute de metri înălţime.

S-a ridicat în picioare şi s-a prăbuşit dintr-o dată.

Când a lovit pământul, a simţit că începe să se rostogolească spre sud, ca pe o pantă abruptă. A reuşit să se oprească şi s-a

ridicat, clătinându-se, luptându-se cu o forţă care îl împingea înainte, către sud. Nu era ceva nou; îi simţise presiunea toată dimineaţa, dar căderea îl luase prin surprindere şi forţa părea acum mult mai puternică decât înainte. De ce nu îl afectase până în acest moment? A încercat să-şi aducă aminte. Şi-a dat seama că, în dimineaţa aceea, în pofida celorlalte lucruri care îi distrăseseră atenţia, fusese, într-adevăr, conştient de ea şi simţise, în străfundul minţii, că mergeau în jos. Dar acest lucru fusese aproape imperceptibil, terenul era neted, cât vedeai cu ochii. S-a apropiat de grupul fetelor, testând senzaţia.

Nu semăna cu presiunea aerului, nici măcar cu atracţia gravitaţională pe o pantă. Era undeva între cele două: pe teren plan, fără mişcări de aer sesizabile, se simţea de parcă era împins sau tras către sud.

A făcut câţiva paşi către nord şi şi-a dat seama că făcea efort, de parcă ar fi urcat un munte; s-a întors către sud şi, în contradicţie cu ceea ce vedea, avea impresia că se afla pe o pantă abruptă.

Fetele îl priveau cu curiozitate, iar el s-a întors la ele.

A observat că, în ultimele câteva minute, trupurile lor se deformaseră şi mai mult.

8

Cu puţin înainte de a porni iar la drum, Rosario a încercat să-i vorbească. A înţeles-o cu greu. Accentul ei era oricum puternic, iar acum vocea îi era piţigăiată şi vorbea prea repede.

După mai multe încercări, a reuşit să înţeleagă în mare ce voia să spună.

Ea şi celelalte fete se temeau să se întoarcă în sat. Acum aparţineau oraşului şi vor fi respinse de cei din neamul lor.

Helward a spus că trebuie să meargă, aşa cum hotărâseră chiar ele, dar Rosario a spus că nu aveau de gând să se mişte din loc. Era căsătorită cu un bărbat din satul ei, şi, deşi la început a vrut să se întoarcă la el, acum credea că o va ucide. Lucia era şi ea căsătorită şi nutrea aceeaşi spaimă. Sătenii urau oraşul şi, pentru că avuseseră de-a face cu el, fetele vor fi ucise.

Helward a renunţat să mai încerce să-i răspundă. Îi era tot atât de greu să se facă înţeles pe cât îi era să o înţeleagă. Credea că era prea târziu pentru asta; în definitiv, ele veniseră în oraş de bunăvoie, după cum fusese înţelegerea. A încercat să-i spună asta, dar Rosario nu a înţeles.

Chiar în timp ce discutau, procesul de transformare continua. Rosario avea acum puţin peste treizeci şi cinci de centimetri – la fel ca fetele celelalte – şi avea aproape un metru şi jumătate lăţime. Era imposibil să-ţi dai seama că fuseseră cândva fiinţe umane, chiar dacă ştia că aşa era.

— Aşteaptă aici! a spus Helward.

S-a ridicat în picioare şi a căzut din nou, rostogolindu-se pe pământ. Forţa de atracţie era acum mult mai mare şi, cu mare dificultate, a reuşit să se oprească. S-a târât împotriva curentului către rucsacul lui şi l-a împins. A găsit sfoara şi şi-a aruncat-o peste umăr.

Împotrivindu-se din răsputeri acelei forţe, a înaintat spre sud.

Acum nu mai putea distinge niciun fel de forme de relief în afară de linia de dealuri din faţă. Suprafaţa pe care păşea era o imagine confuză şi, cu toate că, din când în când, se oprea

pentru a o examina, nu putea distinge nimic care să fi fost cândva iarbă sau pietre sau pământ.

Lumea se deforma: componentele peisajului se dilatau în părţile laterale, către est şi vest, micşorându-se în înălţime şi adâncime.

Un pietroi putea fi o dungă de cenuşiu-întunecat, de câţiva milimetri lăţime şi două sute de metri lungime. Creasta joasă, acoperită de zăpadă, din faţă, putea fi un munte, fâşia lungă şi verde, un pom.

Linia îngustă, alburie, o femeie goală.

* * *

A ajuns pe terenul înalt mai repede decât prevăzuse. Forţa de atracţie către sud se amplifica şi, când Helward se afla la mai puţin de cincizeci de metri de cel mai apropiat deal, s-a împiedicat... şi a început să se rostogolească înspre el, cu o forţă mereu crescândă.

Zona nordică a dealului era aproape verticală, ca partea bătută de vânt a unei dune, iar Helward s-a izbit de ea cu putere. Aproape instantaneu, presiunea sudului îl împingea în sus, sfidând forţa gravitaţională. Disperat, căci ştia că dacă ajungea în vârf nu va putea rezista presiunii, a încercat să se agaţe de ceva de pe suprafaţa stâncoasă. I-a ieşit în cale o piatră proeminentă. Helward a apucat-o cu amândouă mâinile, împotrivindu-se cu disperare presiunii îndârjite. Trupul i s-a răsucit, ajungând să fie vertical pe perete, cu picioarele deasupra capului. Ştia că, dacă ar aluneca acum, ar fi purtat pe pantă în sus, şi, mai departe, în jos, către sud.

A băgat mâna în rucsac şi a găsit un cârlig. L-a prins bine sub bolovan, a legat sfoara de el şi celălalt capăt l-a înfăşurat în jurul taliei.

Presiunea care îl împingea către sud era acum atât de mare, încât atracţia gravitaţională era aproape complet anihilată.

Materia muntelui se schimba la picioarele lui. Peretele dur, aproape vertical, se lărgea încet către est şi către vest, se lăţea, astfel încât, dedesubtul lui, vârful crestei părea că îl striveşte. A văzut în stâncă o despicătură care se închidea încet, astfel că a scos cârligul de sub piatră şi l-a vârât în crăpătură. Câteva clipe mai târziu, cârligul era bine prins.

* * *

Vârful crestei se dilatase acum şi se afla sub trupul său. A fost luat de presiunea sudului şi măturat dincolo de creastă. Frânghia nu s-a rupt şi era acum suspendat pe orizontală.

Ceea ce fusese un munte a devenit o protuberanţă dură, sub piept. Abdomenul îi era întins pe ceea ce fusese valea de dedesubt, iar picioarele lui au căutat un punct de sprijin pe creasta, tot mai mică, a ceea ce mai înainte fusese un munte.

Era turtit pe suprafaţa lumii, un uriaş culcat peste întinderea care fusese o regiune muntoasă.

Şi-a ridicat trupul, încercând să se aşeze mai comod. Ridicând capul, a descoperit imediat că nu avea aer. Un vând aspru, rece ca gheaţa, sufla dinspre nord, dar era slab şi lipsit de oxigen. Şi-a coborât din nou capul, odihnindu-şi bărbia pe pământ. La acest nivel putea inspira destul aer pentru a supravieţui.

Era un ger năprasnic, iar cerul era plin de nori. Purtaţi de vânt, s-au aşternut la câţiva centimetri deasupra pământului ca o mantie albă, nepătată. I-au cuprins faţa, plutind în jurul său ca valurile înspumate la prora unui vas.

Gura îi era dedesubt, ochii deasupra stratului de nori.

Helward a străbătut cu privirea atmosfera subţire, rarefiată, de deasupra norilor. A privit înainte, către nord.

Se afla la marginea lumii; toată suprafaţa ei se întindea înaintea ochilor lui.

Putea vedea lumea întreagă.

La nord de locul în care se afla, terenul era neted, plat ca tăblia unei mese. Doar în centru, direct către nord, terenul se ridica din acea întindere plată într-o movilă, perfect simetrică, ridicată şi curbată. Se îngusta, înălţându-se, devenind tot mai subţire, ridicându-se atât de mult, încât era imposibil să-i vezi capătul.

A văzut-o într-o multitudine de culori. Erau porţiuni întinse de brun şi galben, peticite cu verde. Mai departe, către nord, era o zonă albastră: un albastru pur, de safir, care te orbea. Deasupra tuturor, albul norilor în volute alungite, fine, în stoluri strălucitoare, în modele diafane.

Soarele apunea. Roşu la nord-est, strălucea pe fundalul imposibilului orizont.

Forma lui era aceeaşi. Un disc întins, plat, care ar putea fi un

ecuator. În centru, către nord şi către sud, polii săi apăreau ca nişte suliţe ridicate, concave.

Helward văzuse soarele atât de des încât nu-şi mai punea întrebări cu privire la înfăţişarea lui. Dar acum ştia că lumea avea şi ea aceeaşi formă.

9

Soarele a apus şi lumea s-a întunecat.

Atracţia sudului era acum atât de puternică, încât trupul său nici nu atingea ceea ce cândva fuseseră munţii de dedesubt. Atârna de frânghie în întuneric, ca şi cum ar fi stat vertical lângă un perete de stâncă. Raţiunea îi spunea, însă, că se afla încă în poziţie orizontală, dar raţiunea se afla în conflict cu simţurile.

Nu se mai putea încrede în rezistenţa frânghiei. Helward a întins mâna, a apucat cu vârfurile degetelor două protuberanţe mici (fuseseră, oare, cândva, munţi?) şi şi-a ridicat trupul.

Suprafaţa de deasupra era mai netedă, iar Helward nu putea găsi niciun punct de sprijin. Cu dificultate, a descoperit că-şi putea înfige degetele în pământ suficient de adânc pentru a se putea agăţa câteva clipe. Şi-a urnit din nou trupul; era o chestiune de câţiva centimetri… dar, în alt sens, o chestiune de kilometri. Forţa sudului nu s-a diminuat semnificativ.

A abandonat frânghia şi s-a târât pe brânci. Câţiva centimetri în plus şi picioarele i-au ajuns în contact cu mica movilă care fusese muntele. S-a împins cu putere şi a înaintat din nou.

* * *

Treptat, forţa a început să scadă, până ce Helward a putut să stea pe loc fără efort. S-a relaxat o clipă, încercând să-şi tragă sufletul. În acelaşi moment, a simţit că presiunea creştea din nou şi a început iar să înainteze. Curând, a ajuns atât de departe încât se putea lăsa pe mâini şi pe genunchi.

Nu a privit către sud. Ce se afla oare în spatele lui?

* * *

S-a târât cale lungă, pe urmă a simţit că se poate ridica. Aşa a şi făcut, aplecându-se către nord, ca să contracareze forţa. A mers înainte, simţind cum inexplicabila forţă se diminuează încetul cu încetul. În curând a avut impresia că se află suficient de departe de zona cea mai periculoasă de presiune pentru a se aşeza pe pământ şi a se odihni cum se cuvine.

A privit către sud. Totul era cufundat în întuneric. Deasupra capului, norii care mai devreme pluteau în jurul feţei sale se

aflau acum la o anumită înălţime. Acopereau luna, la care Helward, în ignoranţa lui, nu se gândise niciodată serios. Avea aceeaşi formă ciudată; o văzuse de multe ori, o acceptase mereu ca atare.

A continuat să se îndrepte către nord, simţind cum presiunea imensă slăbeşte constant. Peisajul care îl înconjura era întunecat şi neinteresant. Nu i-a acordat nicio atenţie. Era stăpânit de un singur gând: că trebuie să avanseze suficient înainte de a se odihni, ca să nu fie din nou târât înapoi în acea zonă de presiune. Cunoştea acum un adevăr fundamental despre această lume: că pământul se mişca, într-adevăr, aşa cum spusese Collings. La nord, unde se afla oraşul, pământul se mişca încet, aproape imperceptibil: cam un kilometru şi jumătate într-un interval de zece zile. Dar mai departe, la sud, se mişca mai repede, iar acceleraţia lui era exponenţială. Observase asta din felul în care se modificaseră trupurile fetelor: în intervalul unei singure nopţi, pământul se îndepărtase suficient de mult ca fetele – şi nu el – să fie afectate de distorsiunile laterale la care erau supuse.

Oraşul nu se putea opri. Era condamnat să se mişte veşnic, pentru că, dacă ar sta pe loc, ar începe o lungă şi lentă coborâre către sud – în trecut – ajungând, în cele din urmă, în zona în care munţii deveneau creste înalte de câţiva centimetri, şi unde, măturat de forţa irezistibilă, ar fi distrus.

În acel moment, în timp ce înainta încet către nord, străbătând terenul ciudat, sumbru, Helward nu putea găsi nicio explicaţie pentru cele întâmplate. Totul era împotriva logicii: terenul era stabil, nu avea cum să se mişte. Munţii nu se deformau atunci când cineva se tolănea pe suprafaţa lor. Fiinţele umane nu se micşorau, ajungând de doisprezece centimetri; prăpăstiile nu se îngustau, copiii nu se înecau cu laptele mamelor lor.

* * *

Deşi noaptea era înaintată, Helward nu simţea niciun fel de oboseală în afară de urmele încordării fizice pe care o îndurase pe coama muntelui. Şi-a dat seama că ziua trecuse repede, mai repede decât s-ar fi putut gândi.

* * *

Se afla acum dincolo de zona de maximă presiune, dar era

încă prea conştient de prezenţa ei ca să se oprească. Gândul de a dormi în timp ce pământul se mişca sub el, purtându-l ineluctabil către sud, nu era prea plăcut.

El era un microcosmos al oraşului: nu se putea odihni mai mult decât acesta.

* * *

În cele din urmă, oboseala l-a înfrânt. S-a întins pe pământ şi a adormit.

A fost trezit de răsăritul soarelui şi primul lucru care i-a venit în minte a fost forţa sudului. Alarmat, a sărit în picioare şi şi-a pus echilibrul la încercare: presiunea era prezentă, dar nu perceptibil mai puternică decât înainte de a adormi.

A privit către sud.

Incredibil, munţii erau acolo.

Nu putea fi adevărat. Îi văzuse, îi simţise cum au scăzut, devenind doar o ridicătură de pământ tare, nu mai înaltă de un centimetru sau doi. Cu toate acestea, îi vedea limpede, acolo, abrupţi, cu forme neregulate, cu piscurile acoperite de zăpadă.

Helward şi-a găsit rucsacul şi i-a verificat conţinutul. Pierduse sfoara şi cârligul şi o mare parte din echipamentul care fusese la fete când s-a despărţit de ele, însă mai avea un bidon cu apă, un sac de dormit şi mai multe pachete cu mâncare deshidratată. Îndeajuns ca să supravieţuiască o vreme.

A mâncat puţin, pe urmă a pus pachetul la loc.

A aruncat o privire rapidă către soare, hotărât, de data aceasta, să nu-şi piardă ţinta.

A pornit spre sud, către munţi.

Presiunea creştea încet în jurul lui, împingându-l înainte. În timp ce îi privea, munţii scădeau parcă în înălţime. Consistenţa solului pe care păşea devenea mai vâscoasă, iar pământul era din nou brăzdat de şanţuri paralele.

Deasupra, soarele se mişca mai repede decât trebuia.

Împotrivindu-se presiunii, Helward s-a oprit văzând că, din nou, munţii nu erau decât o linie ondulată de coline.

Nu avea echipamentul necesar pentru a merge mai departe. S-a întors şi s-a îndreptat către nord. Noaptea s-a lăsat o oră mai târziu.

* * *

A mers prin întuneric până ce a simţit că presiunea era suficient de scăzută, apoi s-a odihnit.

Când s-a luminat de ziuă, munţii erau din nou acolo… şi aveau aspect de munţi.

Nu a încercat să se mişte, ci a rămas pe loc. Pe măsură ce ziua înainta, presiunea creştea. Fusese purtat spre sud de mişcarea pământului către munţi… şi, în timp ce a stat şi a privit, a văzut cum, încet, munţii se întind lateral.

Şi-a strâns lucrurile şi a plecat către nord, înainte de căderea nopţii. Văzuse destul, era timpul să se întoarcă în oraş.

Inexplicabil, acest gând îl îngrijora. Va trebui oare să raporteze despre cele petrecute?

Erau multe lucruri pe care se simţea incapabil să le asimileze el însuşi, darămite să aşeze tot ceea ce văzuse şi simţise într-o ordine coerentă, pentru a putea să facă o descriere pentru altcineva.

În centrul tuturor acestor lucruri se afla priveliştea stupefiantă a lumii ce se întindea în faţa lui. Trăise oare vreodată cineva o astfel de experienţă? Cum putea să cuprindă mintea un concept pe care ochiul fusese incapabil să-l vadă în toată deplinătatea lui? La stânga şi la dreapta – şi, din câte ştia, la sud de locul în care se afla – suprafaţa lumii se întindea, aparent fără margini. Doar spre nord, direct spre nord, se zărea o formă definită: acea ridicătură de pământ care se înălţa ca o turlă fără sfârşit.

Ca şi soarele, era şi luna. Şi, din câte ştia, toate corpurile din universul vizibil.

Iar despre cele trei fete: cum putea să raporteze că le-a dus în siguranţă în satul lor, când trecuseră într-o stare în care nu putea să comunice cu ele, nici măcar să le vadă? Intraseră într-o lume a lor, care lui îi era complet străină.

Copilul: ce se întâmplase cu el? Evident, aparţinea oraşului, căci, asemeni lui Helward, nu fusese afectat de deformările care, altminteri, erau pretutindeni în jurul lor. Fusese, probabil, abandonat de Rosario… şi probabil acum era mort. Chiar dacă ar mai trăi, mişcarea pământului l-ar duce către sud, către acea zonă de presiune unde nu ar putea supravieţui.

Pierdut în astfel de gânduri, Helward îşi continua drumul, fără să observe peisajul. Abia când s-a oprit să bea o gură de apă, a aruncat o privire împrejur şi, cu surprindere, a constatat că recunoştea terenul.

Era într-o zonă stâncoasă, la nord de prăpastia peste care fusese construit podul.

A luat câteva înghiţituri de apă, pe urmă şi-a refăcut traseul. Dacă voia să găsească drumul înapoi către oraş, trebuia să găsească liniile, iar podul era cel mai bun punct de reper.

A dat de un pârâu pe care, preocupat cum fusese, îl traversase probabil fără să bage de seamă. I-a urmărit cursul, întrebându-se dacă era cu putinţă ca acesta să fie acelaşi râu, căci părea să fie un pârâiaş. În curând, malurile au devenit mai abrupte şi mai aspre, dar nu era nici urmă de prăpastie.

Helward a coborât şi a pornit înapoi, împotriva cursului apei. Aspectul râului, deşi obsedant de familiar, era umflat şi deformat. Putea fi cu totul alt râu.

Pe urmă a observat o elipsă lungă, neagră, la marginea apei. A coborât şi a examinat-o. Avea un uşor miros de ars… şi, la o analiză mai atentă, şi-a dat seama că era o urmă lăsată de foc. Focul său de tabără.

Râul de alături nu avea mai mult de un metru lăţime şi totuşi când fusese aici cu fetele, măsurase cel puţin trei. S-a întors sus, pe mal. După o căutare îndelungată, a găsit nişte semne pe pământ care ar fi putut fi urmele unuia dintre stâlpii de suspensie.

De la un mal la altul, distanţa nu putea fi mai mare de cinci sau şase metri. Căderea de apă era de câţiva centimetri.

În acest punct traversase oraşul.

A mers către nord şi, în scurt timp, a descoperit urma unei traverse. Avea cam cinci metri lungime. Cea de lângă ea se afla la zece centimetri distanţă.

* * *

Până în noaptea următoare, peisajul şi-a recăpătat proporţiile cunoscute. Copacii arătau a copaci, nu a tufe lăbărţate. Pietrele erau rotunde, iarba creştea în smocuri, nu răspândită ca o pată verde. Şinele după care se orienta erau în continuare prea depărtate ca să semene cu ecartamentul folosit pentru oraş, dar Helward se gândea că drumul lui nu

mai putea să dureze mult.
Pierduse şirul zilelor, dar zona îi devenea din ce în ce mai familiară şi ştia că până acum timpul petrecut departe de oraş fusese considerabil mai scurt decât cel prevăzut de Clausewitz. Chiar luând în calcul cele două sau trei zile, care au trecut parcă atât de repede, cât timp a fost în zona de presiune, oraşul nu putuse să înainteze mai mult de trei sau patru kilometri către nord.
Acest gând l-a încurajat, căci rezervele sale de hrană şi apă scădeau.
A continuat să meargă şi zilele au trecut. Nici urmă de oraş, deocamdată, iar liniile pe care le urmărea nu dădeau niciun semn că s-ar îngusta la dimensiunea normală a ecartamentului. Era deja atât de obişnuit cu noţiunea de deformare laterală a acestei lumi, la sud, încât observa doar în treacăt efectele ei.
Într-o dimineaţă, a fost tulburat de un gând nou: de mai multe zile, ecartamentul liniilor nu părea să se modifice. Era posibil să fi ajuns într-o regiune unde mişcarea pământului era direct proporţională cu viteza lui de înaintare? Dacă era, cumva, ca un şoarece care se învârte pe o roată, fără să avanseze defel?
Timp de o oră sau două a grăbit pasul, dar curând raţiunea a învins. Reuşise, în definitiv, să se îndepărteze de zona de presiune unde mişcarea către sud era mai puternică. Au trecut însă mai multe zile şi oraşul nu părea să fie mai aproape. Curând, a ajuns la ultimele două pachete de mâncare şi de două ori a fost nevoit să-şi suplimenteze rezerva de apă din surse locale.
În ziua când i s-au terminat proviziile, a fost cuprins dintr-odată de bucurie. Nu mai avea cum să moară de foame… recunoscuse locul în care se afla! Era regiunea pe care o străbătuse călare cu Collings Troc: la vremea aceea, la patru, cinci kilometri de Optim!
După calculele sale, fusese plecat de cel mult cinci kilometri… deci oraşul trebuia să se ivească din clipă în clipă.
În faţa lui, urmele lăsate de şine continuau până la o colină… şi nici urmă de oraş. Gropile de fundare pentru traverse erau deformate şi următorul şir de urme – cele din interior stânga –

erau la o oarecare distanţă.

Asta putea însemna – a raţionat Helward – că, în timpul cât a fost plecat, oraşul înaintase, într-un anume fel, mult mai repede. Poate chiar depăşise Optimul şi se afla acum într-o regiune unde terenul se mişca mai încet.

Începea deja să înţeleagă de ce oraşul continua să se mişte: probabil, dincolo de Optim, se afla o zonă în care pământul nu se mişca deloc.

Caz în care oraşul ar putea rămâne pe loc… roata morii s-ar opri.

10

Helward a petrecut noaptea înfometat şi a dormit prost. Dimineaţa, a luat câteva înghiţituri de apă şi a pornit degrabă la drum. Oraşul trebuia să apară în curând.

În perioada cea mai fierbinte a zilei, Helward a fost nevoit să se odihnească. Regiunea era stearpă şi deschisă, cu umbră puţină. S-a aşezat lângă linie.

Privind dezolat înainte, a văzut ceva care i-a dat noi speranţe: trei oameni înaintau încet, de-a lungul liniei, către el. Erau, cu siguranţă, din oraş, trimişi în căutarea lui. Stors de putere, a aşteptat ca ei să ajungă lângă el.

Când s-au apropiat, a încercat să se ridice, dar s-a poticnit. A rămas nemişcat.

— Eşti din oraş?

Helward a deschis ochii şi a ridicat privirea către omul care vorbise. Era un tânăr îmbrăcat în uniforma ucenicilor. A încuviinţat, cu fălcile înţepenite.

— Eşti bolnav… care e problema?

— Sunt bine. Ai ceva de mâncare?

— Bea asta.

I-a întins un bidon cu apă şi Helward a luat o înghiţitură. Apa avea un gust diferit, era stătută şi plată, apa oraşului.

— Poţi să te ridici?

Cu ajutor, Helward s-a ridicat în picioare şi împreună s-au îndepărtat de linie, către locul unde creşteau câteva tufe sfrijite. Helward s-a aşezat pe pământ, iar tânărul şi-a deschis rucsacul. De îndată, Helward şi-a dat seama că era identic cu al lui.

— Te cunosc? a întrebat el.

— Ucenic Kellen Li-Chen.

Li-Chen! Şi-l amintea de la cămin.

— Eu sunt Helward Mann.

Kellen Li-Chen a desfăcut un pachet cu mâncare deshidratată pe care a introdus-o în apă. Curând, în faţa lui se afla o bine cunoscută porţie de terci cenuşiu, iar Helward a mâncat-o cu mai mult entuziasm ca niciodată.

La câţiva metri distanţă, aşteptau două fete.

— Te îndrepţi către trecut? a întrebat printre îmbucături.
— Da.
— De acolo vin.
— Ce e acolo?
Dintr-odată, Helward şi-a amintit cum l-a întâlnit pe Torrold Pelham în circumstanţe aproape identice.
— Eşti deja în trecut, a răspuns. Nu simţi?
Kellen a clătinat din cap.
— Ce vrei să spui?
Helward se referea la atracţia sudului, la forţa subtilă pe care încă o putea simţi când mergea. Dar acum înţelegea că, probabil, Kellen nu o percepuse încă. Nu putea fi recunoscută ca senzaţie discretă decât după ce era trăită până la ultimele ei consecinţe.
— E imposibil să vorbesc despre asta, a răspuns Helward. Du-te în trecut şi vei vedea singur.
Helward le-a aruncat fetelor o privire. Stăteau pe pământ, întoarse ostentativ cu spatele la bărbaţi. Nu se putea abţine să zâmbească în sinea lui.
— Kellen… cât de departe e oraşul de aici?
— La câţiva kilometri. Cam opt.
Opt kilometri! Aşadar, probabil că a depăşit deja de departe Optimul.
— Poţi să-mi dai nişte mâncare? Doar puţină… cât să pot ajunge înapoi în oraş.
— Desigur.
Kellen a luat patru pachete şi i le-a întins lui Helward. Helward le-a privit o clipă, apoi i-a dat trei înapoi.
— Unul îmi ajunge. Vei avea nevoie de celelalte.
— Nu am mult de mers, a spus Kellen.
— Ştiu… totuşi vei avea nevoie de ele. S-a uitat din nou la celălalt ucenic. De cât timp ai ieşit din cămin, Kellen?
— De aproximativ douăzeci şi trei de kilometri.
Dar Kellen era mult mai tânăr decât el! Îşi amintea clar: Kellen fusese cu două clase mai mic la cămin. Probabil că acum recrutează ucenici mult mai devreme. Însă Kellen arăta matur şi bine clădit. Trupul său nu era al unui adolescent.
— Ce vârstă ai?
— O mie de kilometri.

Nu putea fi adevărat… era cu cel puţin optzeci de kilometri mai tânăr decât Helward, care, după socotelile lui, avea o mie optzeci.

— Ai lucrat la linii?

— Da. A naibii de grea muncă.

— Ştiu. Cum a reuşit oraşul să se mişte atât de repede?

— Repede? A fost o perioadă grea. Am avut de trecut un râu şi, în momentul de faţă, oraşul este ţinut pe loc de o regiune deluroasă. Am pierdut mult teren. Când am plecat, se afla la nouă kilometri şi jumătate de Optim.

— Nouă kilometri şi jumătate? Optimul s-a mişcat mai repede?

— Nu, din câte ştiu. Kellen privea peste umăr, la fete. Cred că ar fi mai bine să plec acum. Te simţi bine?

— Da. Cum te descurci cu ele?

Kellen a zâmbit.

— Destul de bine, a spus. Bariere lingvistice, dar cred că pot găsi un limbaj comun.

Helward a râs şi din nou şi-a adus aminte de Pelham.

— Fă-o repede. Mai târziu devine dificil.

Kellen Li-Chen l-a fixat o clipă cu privirea, apoi s-a ridicat.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, cred, a spus. S-a întors la fete, care au început să vocifereze când şi-au dat seama că pauza lor fusese doar una scurtă. Când au trecut pe lângă el, Helward a văzut că una dintre fete îşi descheiase cămaşa până jos şi o legase cu un nod.

* * *

Cu mâncarea primită de la Kellen, Helward era sigur că va ajunge în oraş fără alte probleme. După distanţa pe care o străbătuse, încă opt kilometri erau nimic şi a anticipat că va ajunge în oraş înainte de lăsarea serii. Peisajul din jurul său îi era acum complet necunoscut: în ciuda celor spuse de Kellen, părea evident că oraşul înaintase mult în timpul absenţei lui.

Seara s-a apropiat şi încă nu se vedea nici urmă de oraş.

Singurul semn care îi dădea speranţă era faptul că urmele lăsate de traverse erau de dimensiuni ceva mai normale; când Helward s-a oprit din nou să ia apă, a măsurat şanţul cel mai apropiat şi a estimat că avea cam un metru optzeci lungime.

În faţa lui se afla o ridicătură de pământ şi se putea observa creasta pe care se întindeau urmele liniei. Era sigur că oraşul se afla în depresiunea de dincolo şi a mărit pasul, sperând să-l zărească înainte de căderea nopţii.

Când a ajuns pe creastă, soarele atingea orizontul. A privit în vale.

Un râu lat curgea pe fundul văii. Liniile ajungeau la malul sudic… şi continuau pe partea cealaltă. Din câte putea vedea, treceau dincolo de vale, până le pierdeai din ochi, intrând într-o zonă împădurită. Iar oraşul încă nu se vedea.

Furios şi năucit, Helward a rămas cu privirea pironită în vale, până ce s-a lăsat întunericul, apoi şi-a aşezat tabăra pentru a înnopta.

Dimineaţa, a pornit imediat ce s-a crăpat de ziuă şi în câteva minute a ajuns pe malul râului. În partea aceasta erau multe semne de activitate umană: pământul de pe malul apei fusese prefăcut într-un noroi lipicios şi zona era plină de bucăţi de lemn aruncate şi de traverse rupte. Chiar şi pe apă pluteau mai mulţi stâlpi de lemn, probabil tot ce mai rămăsese din podul pe care oraşul fusese nevoit să-l construiască.

Helward a traversat apa, sprijinindu-se de stâlpul cel mai apropiat. Când apa a crescut, a început să înoate, dar a fost luat de curent şi purtat cale lungă în josul râului, până să se poată agăţa de malul nordic al acestuia.

Ud până la piele, a pornit înapoi în susul apei, până ce a ajuns la urmele liniilor. Rucsacul şi hainele atârnau greu, aşa că s-a dezbrăcat şi şi-a aşezat veşmintele la soare, apoi a desfăcut sacul de dormit şi pânza de cort. O oră mai târziu, hainele îi erau uscate. S-a îmbrăcat şi s-a pregătit de drum. Sacul de dormit nu era încă uscat de tot, dar s-a gândit că-l va pune la zvântat la următoarea oprire.

Chiar când îşi lega rucsacul, s-a auzit un pocnet şi ceva i-a trecut razant pe lângă umăr. Helward a întors capul tocmai la timp să vadă o săgeată căzând pe pământ.

S-a aruncat într-o fundaţie de traversă.

— Stai pe loc!

S-a uitat în direcţia de unde se auzea glasul; nu a văzut cine vorbea, dar cam la cincizeci de metri depărtare se afla un

tufiş.
Helward şi-a examinat umărul: săgeata îi sfâşiase o bucată din mânecă, dar nu-l atinsese. Era lipsit de apărare, căci îşi pierduse arbaleta împreună cu celelalte lucruri.
— Vin spre tine… nu te mişca.
O clipă mai târziu, un bărbat îmbrăcat în uniformă de ucenic a ieşit din spatele tufişului, îndreptându-şi arbaleta către Helward.
Helward a strigat:
— Nu trage! Sunt un ucenic din oraş.
Bărbatul nu a răspuns, ci a continuat să înainteze. S-a oprit la aproximativ cinci metri.
— Bine… ridică-te.
Helward l-a ascultat, aşteptând să fie recunoscut.
— Cine eşti?
— Sunt din oraş, a răspuns Helward.
— Din care ghildă?
— A Viitorului.
— Care e ultima frază a jurământului?
Helward şi-a scuturat capul, surprins.
— Ascultă, ce…
— Haide, jurământul.
— „Am jurat toate acestea deplin conştient că trădarea oricărei…”
Bărbatul a coborât arbaleta.
— În regulă, a spus. Trebuia să mă asigur. Cum te cheamă?
— Helward Mann.
Celălalt l-a privit cu atenţie.
— Dumnezeule, nu te-am recunoscut. Ţi-ai lăsat barbă!
— Jase!
Cei doi tineri s-au mai privit preţ de câteva secunde, pe urmă s-au îmbrăţişat cu căldură. Helward şi-a dat seama că, de când s-au văzut ultima oară, se schimbaseră probabil amândoi atât de mult, încât erau de nerecunoscut. Pe atunci erau amândoi flăcăi imberbi, chinuiţi de frustrările vieţii de la cămin; acum îşi schimbaseră nu numai înfăţişarea, ci şi perspectiva. La cămin, Gelman Jase obişnuia să afişeze o atitudine realistă şi dispreţuitoare faţă de stilul de viaţă care le era impus şi îşi asumase rolul de lider nepăsător şi

iresponsabil al băieţilor care se „maturizau” mai încet. Helward nu mai observa nimic din toate acestea la Jase, în timp ce stăteau acolo, pe malul râului, reînnodând vechea prietenie. Experienţa în afara oraşului îi asprise, aşa cum le asprise şi trăsăturile. Niciunul dintre ei nu mai semăna cu acei băieţi palizi, firavi şi inocenţi care au crescut împreună: bronzaţi de soare, bărboşi, robuşti şi puternici, se maturizaseră repede amândoi.

— Ce-a fost asta, să ţipi aşa la mine? a întrebat Helward.

— Credeam că eşti un *tuker*.

— Dar nu mi-ai văzut uniforma?

— Nu mai reprezintă nimic.

— Dar…

— Ascultă, Helward, lucrurile se schimbă. Câţi ucenici ai văzut acolo, în trecut?

— Doi. Cu tine trei.

— Corect. Ştiai că oraşul trimite în trecut câte un ucenic la un kilometru, doi? Ar trebui să fie mult mai mulţi acolo… şi, întrucât urmăm cu toţii acelaşi traseu, ar trebui să ne întâlnim aproape în fiecare zi. Dar *tukerii* s-au prins. Ucid ucenicii şi le iau uniformele. Ai fost atacat?

— Nu, a răspuns Helward.

— Eu am fost.

— Ai fi putut să încerci să mă identifici înainte de a trage după mine.

— N-am avut de gând să te nimeresc.

Helward i-a arătat mâneca sfâşiată:

— Atunci eşti un trăgător prost.

Jase s-a îndreptat către locul unde căzuse săgeata, a ridicat-o, a constatat că este intactă şi a vârât-o înapoi în tolbă.

— Ar trebui să încercăm să ajungem în oraş, a spus.

— Ştii unde se află?

Jase părea îngrijorat.

— Nu-mi pot da seama, a spus. Umblu de kilometri în şir. Se poate oare ca oraşul să fi accelerat dintr-odată?

— Nu, după câte ştiu. Ieri am văzut un alt ucenic. Spunea că, de fapt, oraşul e în întârziere.

— Atunci unde naiba este? a întrebat Jase.

— Pe acolo pe undeva.

Helward i-a arătat urmele liniilor care duceau către nord.

— Să mergem, atunci.

* * *

Până la sfârşitul zilei, nu zăriseră încă oraşul – deşi, aparent, liniile aveau acum dimensiuni normale – şi şi-au aşezat tabăra într-o zonă împădurită prin care curgea un firicel de apă curată.

Jase era mult mai bine echipat decât Helward. Pe lângă arbaletă, avea un sac de dormit de rezervă (cel ud al lui Helward începuse să miroasă şi l-a aruncat), un cort şi o grămadă de mâncare.

— Ce părere ai? a întrebat Jase.

— Despre trecut?

— Da.

— Încă încerc să-l înţeleg, a răspuns Helward. Dar tu?

— Nu ştiu. La fel. Presupun că nu pot interpreta logic ceea ce am văzut şi totuşi ştiu că l-am văzut şi l-am trăit şi că aşa trebuie să fie.

— Cum e posibil ca pământul să se mişte?

— Ai observat şi tu? a întrebat Jase.

— Cred că da. Asta s-a întâmplat, nu-i aşa?

Mai târziu, şi-au povestit prin ce au trecut după ce au plecat din cămin. Experienţa lui Jase fusese foarte diferită de cea a lui Helward.

Părăsise căminul cu câţiva kilometri înainte de Helward şi lucrase în oraş, trecând prin multe experienţe similare. O diferenţă esenţială era faptul că nu se căsătorise şi fusese invitat să cunoască câteva dintre femeile transformate. Drept urmare, la începutul călătoriei sale în trecut, cunoştea deja două dintre femeile pe care avea sarcina să le ducă în trecut.

Auzise multe dintre poveştile spuse de localnici despre oamenii oraşului. Cum fusese populat oraşul cu uriaşi, cum prădaseră şi jefuiseră, cum siluiseră femeile.

Pe măsură ce înainta către nord, Jase îşi dăduse seama că fetele erau tot mai speriate şi, când le-a întrebat de ce, au spus că erau sigure că, la întoarcere, cei din neamul lor le vor ucide. Doreau să se întoarcă în oraş. În acest moment, Jase observase primele efecte ale deformării lor laterale şi devenise curios. Le spusese fetelor să se întoarcă singure în

oraş. Avea de gând să petreacă încă o zi de unul singur, apoi urma să se întoarcă.

A mers spre nord, dar nu a văzut prea multe lucruri care să-l intereseze, pe urmă a încercat să le găsească pe fete. Le-a găsit, trei zile mai târziu. Îşi reveneau după şoc. Jase fusese şi el atacat de un grup de băştinaşi, dintre care unii purtau uniforme de ucenici. A reuşit să scape, dar erau pe urmele lui. Au urmat trei zile de coşmar. În timp ce încerca să scape, a căzut şi şi-a scrântit rău piciorul şi, în situaţia în care se afla, nu putea face altceva decât să se ascundă. Cât timp a fost urmărit, s-a îndepărtat mult de linii şi a ajuns la mulţi kilometri depărtare către sud. Urmărirea a încetat şi Jase a rămas singur. A aşteptat în ascunzătoare… dar, treptat, a simţit presiunea sudului. Şi-a dat seama că se afla într-o zonă necunoscută. I-a descris lui Helward terenul plat, fără forme de relief, forţa imensă, felul în care aveau loc transformările fizice.

Încercase să se întoarcă, în direcţia liniilor, dar piciorul slăbit îi îngreuna înaintarea. În cele din urmă, a fost obligat să se ancoreze în pământ cu cârligul şi sfoara, până ce a putut să meargă din nou. Presiunea a continuat să crească şi, de teamă că funia va ceda, fusese obligat să se târască înspre nord. După o perioadă lungă şi grea, reuşise să scape de zona cu presiunea cea mai puternică şi s-a îndreptat din nou spre oraş.

Rătăcise mult timp fără să găsească liniile. Drept urmare, cunoştea terenul din vecinătatea liniilor cu mult mai bine decât Helward.

— Ştiai că mai există încă un oraş? a spus, indicând terenul de la vest de linii.

— Un alt oraş? a spus Helward neîncrezător.

— Nu seamănă deloc cu Pământul. Acesta e construit direct pe pământ.

— Dar cum?

— Este imens. De zece, de douăzeci de ori cât Pământul. La început, nu mi-am dat seama ce este… am crezut că e o altă aşezare, dar mult mai mare. Helward, ascultă, există un oraş care seamănă cu oraşele despre care am învăţat la cămin… cele de pe planeta Pământ. Sute, mii de clădiri… toate

construite pe pământ.
— Există oameni acolo?
— Câţiva, nu prea mulţi. Au fost multe pagube. Nu ştiu ce s-a întâmplat acolo, dar mare parte din el pare să fie acum părăsită. Nu am stat mult, căci nu am vrut să fiu văzut. Dar e o privelişte frumoasă… cu toate acele clădiri.
— Putem merge acolo?
— Nu… fereşte-te. Sunt prea mulţi *tukeri*. Se petrece ceva acolo, situaţia se schimbă. Se organizează mai bine, există linii de comunicare. În trecut, când cei din oraş mergeau într-un sat, erau primii oameni din afara oraşului pe care sătenii îi văzuseră de multă vreme. Dar, din spusele fetelor, am avut impresia că situaţia s-a schimbat. Am aflat despre oraş, iar *tukerii* nu ne agreează. Nu ne-au agreat niciodată, dar, în grupuri mici, au fost slabi. Acum cred că vor să ne distrugă oraşul.
— Aşa că se îmbracă cu haine de ucenici, a spus Helward, fără să priceapă încă gravitatea tonului lui Jase.
— Asta e doar o mică parte. Se îmbracă cu hainele ucenicilor pe care îi ucid, ca să le fie mai uşor să facă alte victime. Dar, dacă hotărăsc să atace oraşul, asta se va întâmpla când vor fi bine organizaţi şi hotărâţi.
— Nu-mi vine să cred că ne-ar putea ameninţa vreodată.
— Poate că nu… dar tu ai avut noroc.

* * *

Dimineaţa, au pornit devreme şi au mers repede. Au călătorit toată ziua, fără să se oprească mai mult de câteva minute. Lângă ei, urmele lăsate de linii reveniseră la dimensiunile normale şi amândoi erau mânaţi de gândul că oraşul nu putea să fie la mai mult de câteva ore de mers.
Spre după-amiază, linia i-a condus pe o rută ocolitoare, înconjurând un deal, şi, când au ajuns pe culme, au zărit în faţa lor oraşul, oprit într-o vale largă.
S-au aşezat şi l-au privit.
Oraşul se schimbase.
Ceva din înfăţişarea lui l-a făcut pe Helward să se grăbească, să alerge în josul dealului.
De la înălţimea la care se aflau, puteau vedea semnele activităţii normale în jurul oraşului: în spatele lui, patru echipe

desfăceau şinele, în faţă, o echipă mai mare amplasa pilonii în râul care în prezent bloca drumul oraşului. Dar forma oraşului se schimbase. Partea din spate era deformată, înnegrită.

Miliţia îşi întărise rândurile şi, curând, Jase şi Helward au fost opriţi şi verificaţi. Amândoi fierbeau de mânie din cauza întârzierii, căci era limpede că oraşul fusese lovit de un dezastru. În timp ce aşteptau să le sosească din oraş permisele de liberă trecere, Jase a aflat de la soldaţi că au avut loc două atacuri ale *tukerilor*. Cel de-al doilea fusese mai grav decât primul. Fuseseră ucişi douăzeci şi trei de soldaţi. În oraş încă numărau cadavrele.

Ceea ce au văzut i-a trezit pe loc din emoţia reîntoarcerii. Când au primit permisele, Helward şi Jase au intrat în oraş în linişte.

Căminul fusese distrus, iar copiii muriseră. În interiorul oraşului, se schimbaseră multe. Impactul acestor schimbări era profund, dar Helward nu a avut timp reacţioneze în niciun fel. Putea doar să-şi înregistreze reacţiile şi să le ascundă într-un colţ al minţii, până ce presiunea exterioară se va potoli. Nu avea timp să-şi rumege gândurile.

A aflat că tatăl său a murit. Doar la câteva ore după ce Helward părăsise oraşul, inima i se oprise. Clausewitz a fost cel care i-a adus vestea şi tot Clausewitz i-a spus că perioada de ucenicie s-a încheiat.

În plus, Victoria născuse un copil – un băiat – dar acesta murise în timpul atacului.

Mai mult: Victoria semnase un formular care declara căsătoria lor încheiată. Trăia cu un alt bărbat şi era din nou însărcinată.

Şi, încă ceva, legat direct de toate aceste evenimente, şi totuşi nu mai uşor de înţeles: Helward a aflat din calendarul principal că, în timp ce a fost plecat, oraşul a înaintat o sută şaptesprezece kilometri şi, chiar şi aşa, era cu treisprezece kilometri în urma Optimului. Judecând după propria scală subiectivă, Helward fusese plecat timp de mai puţin de cinci kilometri.

A acceptat toate aceste stări de fapt. Reacţia la şoc urma să vină mai târziu; între timp, *tukerii* pregăteau un nou atac.

PARTEA A TREIA

1

Valea era întunecată şi liniştită. Pe malul nordic al râului, am văzut, de două ori, pâlpâind o lumină roşie. Pe urmă nimic.

Câteva secunde mai târziu, a răsunat din adâncul oraşului uruitul troliului, apoi oraşul a început să se mişte. Sunetul s-a auzit în toată valea.

Stăteam tolănit, alături de alţi treizeci de bărbaţi, în şanţurile întortocheate care împânzeau colina. Fusesem însărcinat să lucrez temporar alături de Miliţie, în perioada cea mai dificilă pe care o avea de traversat oraşul. Cel de-al treilea atac era aşteptat în orice moment şi se considera că, dacă oraşul va ajunge pe malul nordic al râului, va putea, datorită caracteristicilor terenului, să se apere suficient de mult timp ca liniile să poată fi extinse cel puţin până în vârful dealurilor. Odată ajuns acolo, se putea apăra în timpul următoarei etape de montare a liniilor.

Ştiam că undeva, în vale, se aflau aproximativ o sută cincizeci de *tukeri*, toţi înarmaţi cu puşti. Reprezentau un inamic redutabil. Oraşul avea doar douăsprezece puşti luate de la *tukeri*, iar muniţia fusese folosită în cursul celui de-al doilea atac. Singurele noastre arme veritabile erau arbaletele – mortale, la distanţă mică – şi spionajul, care ne dădea o oarecare siguranţă. Acesta din urmă a fost cel care ne-a permis să pregătim contraatacul trupelor de rezervă, din care făceam parte şi eu.

Cu câteva ore mai devreme, în timp ce se lăsa întunericul, ocupasem o poziţie din care puteam domina valea. Principala forţă de apărare o reprezentau trei rânduri de ochitori, desfăşurate în jurul oraşului. Când oraşul va începe să traverseze podul, se vor retrage până ce vor forma o poziţie defensivă în jurul liniilor. *Tukerii* îşi vor concentra focul asupra lor şi, în acel moment, vom putea porni ambuscada.

Cu puţin noroc, contraatacul nu va fi necesar. Deşi serviciile de spionaj stabiliseră că un nou atac era foarte probabil, construirea podului fusese terminată mai repede decât se anticipase şi se spera că oraşul va trece cu bine pe malul celălalt sub protecţia întunericului, înainte ca *tukerii* să-şi dea

seama.

Însă în linişte a văii, sunetul troliurilor era inconfundabil.

Partea din faţă a oraşului tocmai ajunsese la pod, când s-au auzit primele focuri de armă. Am pus o săgeată în arc şi mi-am aşezat mâna pe dispozitivul de siguranţă.

Era o noapte înnorată şi vizibilitatea era slabă. Am văzut sclipirile puştilor şi am estimat că tukerii erau aşezaţi în semicerc, la aproximativ o sută de metri de oamenii noştri. Nu-mi puteam da seama dacă vreunul dintre gloanţele lor nimerise ţinta, dar încă nu li se dădea replica.

Au urmat alte împuşcături şi ne-am dat seama că *tukerii* se apropiau. Jumătate din oraş se afla pe pod… Şi continua să se târască înainte.

De jos se auzi un strigăt îndepărtat:

— Lumini!

Dintr-odată s-a aprins o baterie cu opt lămpi cu arc electric, amplasată pe partea din spate a oraşului, proiectând lumină deasupra capetelor soldaţilor şi peste zona înconjurătoare. *Tukerii* erau acolo, şi nu încercau să se ascundă.

Primul şir de trăgători şi-a lansat săgeţile, s-au aplecat şi au început să reîncarce. Cel de-al doilea rând a tras, s-a aplecat şi a reîncărcat. Cel de-al treilea rând a tras, apoi a reîncărcat.

Luaţi prin surprindere, *tukerii* au suferit multe pierderi, dar s-au aruncat la pământ şi au tras în tot ce puteau vedea din duşman: siluete negre, în lumina lămpilor.

— Stingeţi luminile!

Brusc, s-a făcut întuneric şi trăgătorii de lângă oraş s-au dispersat. Câteva secunde mai târziu, luminile s-au aprins din nou şi soldaţii au tras din noile lor poziţii.

Tukerii au fost din nou luaţi prin surprindere şi, în întunericul care s-a lăsat dintr-odată, soldaţii s-au întors la poziţiile iniţiale. Manevra a fost repetată.

De jos, s-a auzit un strigăt şi, când reflectoarele s-au aprins, am văzut că *tukerii* atacau. Oraşul era acum pe pod.

Deodată s-a auzit o explozie şi o flacără puternică a izbucnit într-o parte a oraşului. O clipă mai târziu, a avut loc o a doua explozie chiar pe pod şi flăcările au cuprins lemnul uscat al căii de rulare.

— Trupe de rezervă, fiţi gata! M-am ridicat şi am aşteptat

ordinul. Nu-mi mai era frică şi tensiunea orelor de aşteptare dispăruse. Înaintaţi!

Lămpile cu arc ale oraşului erau încă aprinse şi i-am putut vedea limpede pe *tukeri*. Majoritatea erau angajaţi într-o luptă corp la corp cu apărarea principală, dar mai erau mulţi care erau culcaţi pe pământ, ţintind înspre suprastructura oraşului. Două dintre reflectoare au fost lovite şi s-au stins.

Flăcările de pe pod şi din partea laterală a oraşului se răspândeau cu repeziciune.

Am zărit un *tuker* pe malul râului, balansându-şi braţul în spate, pregătit să arunce un cilindru metalic. Nu eram la mai mult de douăzeci de metri de el. Am ochit, am tras… şi săgeata l-a lovit în piept. Bomba incendiară a căzut la câţiva metri de el şi a explodat, pârjolind totul în preajmă.

Aşa cum fusese anticipat, contraatacul nostru luase inamicul prin surprindere. Am reuşit să mai doboram trei oameni… dar dintr-odată au început să alerge către est, dispărând în umbra văii.

Timp de un minut sau două, a fost o confuzie generală. Oraşul era în flăcări şi, sub el, podul ardea năprasnic în două locuri. O flacără ardea chiar la baza oraşului, iar cealaltă era la câţiva metri dedesubt. Evident, focul trebuia stins de urgenţă, dar nimeni nu era convins că toţi *tukerii* se retrăseseră.

Oraşul continua să înainteze, dar, acolo unde podul ardea, bucăţi mari de lemn cădeau în râu.

Ordinea a fost repede restabilită. Un comandant al forţelor de Miliţie a dat câteva ordine şi oamenii au format două grupuri. Unul a luat din nou poziţia defensivă, în preajma liniilor. Eu m-am alăturat celui de-al doilea grup, trimis la pod să stingă focul.

După cel de-al doilea atac – în timpul căruia au fost folosite pentru prima dată bombe incendiare – au fost instalate pompe de apă în partea exterioară a oraşului. Cea mai apropiată a fost distrusă în timpul uneia dintre explozii şi apa ţâşnea din ea, inutil. Am găsit o a doua şi am întins furtunul.

La linie, incendiul era foarte puternic şi era aproape imposibil să încercăm să-l stingem. Deşi oraşul depăşise partea cea mai dificilă, peste porţiunea unde lemnul era în flăcări, mai

trebuiau trecute încă trei roţi de transmisie… şi, în timp ce ne luptam, în mijlocul fumului gros şi al valurilor de flăcări, am văzut cum şina începe să se mişte sub efectul combinat al căldurii şi al greutăţii.

S-a auzit un uruit şi o altă bucată de lemn a căzut. Fumul era prea dens. Sufocaţi, am fost nevoiţi să ieşim de sub oraş.

Suprastructura era încă în flăcări, dar un echipaj de pompieri din interiorul oraşului încerca să stingă focul. Troliurile s-au răsucit… oraşul s-a târât încet, către relativa siguranţă pe care o oferea malul din partea de nord.

2

La lumina dimineţii, au fost evaluate pagubele. În privinţa pierderilor de vieţi omeneşti, oraşul nu a fost prea grav afectat. În timpul luptelor, trei soldaţi fuseseră ucişi şi cincisprezece răniţi. În interiorul oraşului, un singur om fusese grav rănit într-una dintre explozii şi încă o duzină de bărbaţi şi femei fuseseră afectaţi de fumul incendiilor.

Pagubele materiale ale oraşului erau însă considerabile. Focul înghiţise o întreagă aripă a birourilor administrative şi câteva dintre zonele de locuit deveniseră impracticabile din cauza distrugerilor provocate de foc şi de apă.

În partea de jos a oraşului, pierderile erau şi mai mari. Deşi structura sa era din oţel, mare parte a construcţiei fusese realizată din lemn şi multe dintre porţiuni arseseră complet. Imensele roţi posterioare de pe linia din dreapta exterior deraiaseră şi una dintre ele suferise o fisură de structură. Nu putea fi refolosită, trebuia aruncată.

După ce oraşul a ajuns pe malul nordic, podul continuase să ardă şi era acum complet distrus. Împreună cu el, se irosiseră mai multe sute de metri de linii, mistuite şi deformate de căldură.

După două zile petrecute în afara oraşului, muncind cot la cot cu echipele care încercau să salveze ceea ce mai era de salvat din liniile de pe malul sudic al râului, am fost chemat la Clausewitz.

Petrecusem o oră sau două în oraş, chiar la întoarcere, dar nu mă prezentasem oficial în faţa nici unui superior. Din câte îmi puteam da seama, protocolul obişnuit al ghildelor fusese abandonat pe perioada stării de urgenţă şi, cum eu, unul, nu puteam vedea sfârşitul acestei situaţii grave – atacurile provocaseră întârzieri inevitabile şi Optimul era acum şi mai departe – nu mă aşteptasem ca cineva să mă convoace la raport.

În rândul oamenilor de afară exista o stare generală de tulburare – ceva între disperare şi exasperare. Munca a continuat cu amplasarea liniilor în direcţia defileului, dar vitalitatea relaxată din zilele mele de odinioară în afara

oraşului părea de mult apusă. Acum liniile erau montate mai degrabă din cauza conflictului cu *tukerii*, decât dintr-o nevoie internă de a supravieţui într-un mediu străin, pe care acum o înţelegeam ca fiind forţa care punea în mişcare oraşul.

Toate discuţiile pe care le purtau echipele de montaj, soldaţii şi cei de la Tracţiune se învârteau, într-un fel sau altul, în jurul atacurilor. Nu mai discutau despre cum să înainteze mai repede către Optim sau despre pericolele care pândeau în trecut. Oraşul trecea printr-o criză şi asta se reflecta în atitudinea tuturor.

Când am intrat în oraş, am constatat şi aici aceeaşi schimbare.

Se sfârşise cu aspectul curat, aseptic al coridoarelor, dispăruse rutina zilnică.

Ascensorul nu mai funcţiona. Multe dintre uşile principale de acces în coridoare erau încuiate şi, la un moment dat, am întâlnit un perete întreg care fusese distrus – probabil în urma unuia dintre incendii – astfel că toţi cei care treceau prin acea parte a oraşului puteau să vadă ce se afla afară. Mi-am amintit de vechea frustrare a Victoriei şi am cugetat că, oricâte secrete ar fi încercat ghildele să păstreze în trecut, un asemenea sistem nu mai putea fi menţinut.

Gândul la Victoria m-a îndurerat. Încă nu înţelegeam pe deplin ce se întâmplase. Într-o perioadă care mie mi s-a părut de câteva zile, ea renunţase la toate înţelegerile tacite ale căsătoriei noastre şi îşi văzuse de viaţa ei, fără mine.

Nu o văzusem de la întoarcere, deşi am făcut tot posibilul ca ea să afle că am revenit în oraş. În condiţiile ameninţării exterioare, nu fusese posibil să o întâlnesc, dar aveam nevoie să mă gândesc la acest aspect al vieţii mele înainte de a o vedea. Vestea că era însărcinată cu un alt bărbat – un administrator educativ, pe nume Yung, mi s-a spus – nu m-a afectat prea mult la început, din simplul motiv că nu am crezut-o. O asemenea situaţie pur şi simplu nu avea cum să se schimbe cât timp am fost plecat din oraş.

Cu o oarecare dificultate, am reuşit să ajung în sectorul ghildelor de prim-ordin. Interiorul oraşului se schimbase sub multe aspecte.

Se părea că existau pretutindeni oameni, gălăgie şi mizerie.

Fiecare metru de loc liber fusese transformat în dormitoare de urgenţă şi, chiar şi pe unele coridoare erau întinşi răniţi de afară. Demolaseră o mare parte din ziduri şi din pereţii despărţitori şi, chiar lângă sectorul ghildelor de prim-ordin – acolo unde existaseră mai multe săli de recreere – fusese amplasată o bucătărie de urgenţă.

Pretutindeni mirosea a lemn ars.

Ştiam că oraşul urma să sufere o transformare fundamentală. Simţeam cum vechea structură a ghildelor se destramă. Îndatoririle multor oameni se schimbaseră deja. Cât timp am lucrat cu echipele de la Linii am întâlnit mai mulţi oameni care se aflau pentru prima dată afară din oraş, oameni care, înainte de atac, lucraseră în educaţie, în administraţia internă sau în sectorul alimentar. Evident, acum era imposibil să fie folosită forţa de muncă a *tukerilor* şi era nevoie de mobilizarea tuturor forţelor pentru a pune oraşul în mişcare. Nu-mi puteam imagina motivul pentru care mă chemase Clausewitz tocmai în acest moment.

Cum nu era nici urmă de el în sala Viitorilor, am aşteptat o vreme. După o jumătate de oră, încă nu îşi făcuse apariţia aşa că, ştiind că serviciile mele erau mai necesare afară, am decis să fac cale întoarsă.

Pe coridor, l-am întâlnit pe Denton Viitor.

— Eşti Mann Viitor, nu-i aşa?

— Da.

— Pleci din oraş. Eşti pregătit?

— Trebuia să mă întâlnesc cu Clausewitz Viitor.

— Aşa este. M-a trimis în locul lui. Ştii să călăreşti?

Nu mă mai gândisem la cai cât timp am fost plecat din oraş.

— Da.

— Bine. Ne vedem la grajduri într-o oră.

A intrat în camera Viitorilor.

Având la dispoziţie o oră, mi-am dat seama că nu aveam nimic de făcut, pe nimeni de văzut. Toate legăturile mele cu oraşul erau rupte, chiar şi amintirile legate de forma oraşului fuseseră sfărâmate.

Am coborât spre partea din spate, să văd cu ochii mei proporţiile distrugerilor de la cămin, dar nu erau prea multe de văzut. Aproape întreaga suprastructură fusese arsă sau

demolată ulterior şi, în locul unde fuseseră găzduiţi copiii, mai rămăsese doar oţelul gol al structurii principale a oraşului. De acolo puteam vedea până dincolo de râu, în locul unde se petrecuse atacul. M-am întrebat dacă *tukerii* îşi vor mai încerca norocul. Eram de părere că suferiseră o grea înfrângere, dar, dacă urau oraşul atât de mult, presupuneam că, în cele din urmă, se vor regrupa şi vor ataca din nou.

Mi-am dat seama cât de vulnerabil era oraşul. Nu fusese proiectat pentru a respinge niciun fel de atac, se mişca încet, greoi, şi era construit din materiale inflamabile. Toate punctele sale slabe – liniile, cablurile, suprastructura de lemn – erau uşor accesibile.

M-am întrebat dacă *tukerii* îşi dădeau seama cât de uşor ar putea distruge oraşul: nu aveau altceva de făcut decât să scoată pentru totdeauna din uz forţele motrice, pe urmă să stea deoparte şi să contemple cum mişcarea pământului îl duce încet către sud.

Am meditat la asta o vreme. Mi se părea că localnicii nu înţelegeau fragilitatea inerentă a oraşului şi a locuitorilor săi, din cauza lipsei de informaţie. Din câte îmi puteam da seama, transformarea ciudată suferită de cele trei fete în trecut, din punctul lor de vedere subiectiv, nu constituia niciun fel de transformare.

Aici, lângă Optim, *tukerii* nu erau supuşi la deformări – sau poate doar într-un grad redus – şi, astfel, nu putea fi percepută nicio diferenţă.

Doar dacă localnicii ar reuşi – probabil neintenţionat – să întârzie oraşul în aşa măsură încât acesta să fie dus departe, către sud, până într-un punct de unde să nu mai poată fi pus în mişcare, ar putea vedea efectele provocate asupra oraşului şi a ocupanţilor săi.

În condiţii normale, oraşul urma să înfrunte o regiune dificilă; dealurile de la nord nu erau, probabil, singurele din zonă. Cum va mai putea spera vreodată să se apropie de Optim?

Totuşi, pentru moment, oraşul se afla într-o relativă siguranţă. Mărginit într-o parte de râu şi în cealaltă de un teren ridicat, care nu îi putea oferi ascunzătoare agresorului, era bine plasat din punct de vedere strategic pe perioada instalării liniilor.

M-am întrebat dacă aveam timp să-mi caut un schimb de haine, căci muncisem şi dormisem în aceeaşi îmbrăcăminte mai multe zile. Acest gând mi-a amintit, inevitabil, de Victoria şi de felul în care îmi curăţase uniforma după ce o purtasem timp de zece zile afară din oraş.

Speram să nu o întâlnesc înainte de a pleca.

M-am întors în camera Viitorilor şi am întrebat. Existau, într-adevăr, uniforme şi aveam dreptul să primesc una, acum, că eram membru plin al ghildei... dar nu era niciuna disponibilă în acel moment. Am fost informat că mi se va căuta o uniformă cât timp voi fi plecat.

Când am ajuns la grajduri, Denton Viitor mă aştepta. Am primit un cal şi, fără să mai pierdem vremea, am ieşit de sub oraş şi am pornit către nord.

3

Denton nu era omul care să vorbească prea mult neîntrebat. Răspundea la orice întrebare pe care i-o puneam, dar, între acestea, erau lungi perioade de tăcere. Nu mi s-a părut deranjant, căci îmi oferea mult dorita posibilitate de a gândi.

Ceea ce învăţasem odinioară în mijlocul ghildelor îmi era şi acum de folos: am acceptat faptul că va trebui să înţeleg cât mai multe din ceea ce vedeam, fără să mă bazez pe interpretarea altora.

Am urmat traseul pe care ni-l indicau liniile, urcând coama dealului şi traversând defileul. Din vârf, terenul cobora domol, urmărind un mic curs de apă. La capătul văii se afla un pâlc de copaci, apoi urma un alt şir de dealuri.

— Denton, de ce am părăsit oraşul în momentul acesta? am întrebat. Cu siguranţă, e nevoie de fiecare dintre noi.

— Munca noastră este întotdeauna importantă.

— Mai importantă decât apărarea oraşului?

— Da.

În timp ce înaintam, mi-a explicat că, pe parcursul ultimilor câţiva kilometri, munca de explorare a viitorului fusese neglijată. Pe de o parte, din cauza atacurilor, pe de alta, din cauză că ghilda a fost prost condusă.

— Am reuşit să inspectăm terenul până la dealuri, a spus. Copacii aceia… sunt o pacoste pentru Ghilda Liniilor şi ar putea să le ofere o ascunzătoare *tukerilor*, însă noi avem nevoie de lemn. Dealurile au fost examinate pentru încă un kilometru şi jumătate, dar, dincolo de asta, totul e teritoriu virgin.

Mi-a arătat o hartă desenată pe un sul lung de hârtie şi mi-a explicat simbolurile. Sarcina noastră, din câte îmi puteam da seama, era să extindem harta către nord. Denton avea un aparat de măsură montat pe un trepied mare de lemn şi, din când în când, citea indicatorii şi făcea adnotări pe hartă.

Caii erau încărcaţi până la refuz cu echipamente. Pe lângă o mare cantitate de hrană şi de lucruri necesare pentru dormit, duceam fiecare câte o arbaletă şi o rezervă considerabilă de săgeţi; mai erau ustensilele de săpat şi o trusă pentru teste

chimice, o cameră video miniaturală şi aparatele de înregistrat. Denton mi-a dat în grijă camera video şi mi-a arătat cum să o folosesc.

Metoda obişnuită a Viitorilor, cum mi-a explicat el, era ca, după o perioadă de timp, un alt topograf sau o altă echipă de topografi să se îndrepte către nord, pe rute diferite. La sfârşitul expediţiei, se realizau o hartă detaliată a terenului străbătut şi o înregistrare video a topografiei sale. Apoi aceasta era transmisă Consiliului Navigatorilor care, cu ajutorul altor rapoarte topografice, hotăra care traseu va fi ales.

Spre înserat, Denton s-a oprit cam a şasea oară şi şi-a instalat trepiedul. După ce a făcut câteva măsurători unghiulare ale înălţimii dealurilor din împrejurimi şi, cu ajutorul busolei giroscopice, a stabilit cu exactitate Nordul, a ataşat la baza instrumentului un pendul. Pendulul avea la capăt un ac indicator şi, când mişcarea lui naturală de oscilaţie s-a terminat şi acul a rămas pe loc, Denton a luat o scală gradată, a marcat-o cu cercuri concentrice şi a amplasat-o între picioarele trepiedului.

Acul indicator se afla exact deasupra semnului central.

— Suntem la Optim, a spus. Ştii ce înseamnă asta?

— Nu tocmai.

— Ai fost în trecut, nu-i aşa? Am confirmat. În lumea aceasta există mereu o forţă centrifugă cu care avem de luptat. Cu cât cineva călătoreşte mai departe către sud, cu atât acea forţă este mai mare. Este mereu prezentă pretutindeni la sud de Optim, dar, pe o rază de aproximativ douăzeci de kilometri la sud de Optim, nu împiedică desfăşurarea activităţii noastre normale. Dacă s-ar afla mai departe, oraşul ar întâmpina probleme serioase. Oricum, ştii asta, dacă ai simţit forţa centrifugă.

A continuat citirea aparatului.

— Doi kilometri şi jumătate, a spus. Aceasta este distanţa dintre locul în care ne aflăm şi oraş… sau, altfel spus, cât de mult teren are oraşul de recuperat.

Am întrebat:

— Cum se măsoară Optimul?

— După deformările lui gravitaţionale nule. Este punctul de

referinţă după care se măsoară înaintarea oraşului.

În termeni fizici, imaginează-ţi-l ca pe o linie trasată în jurul lumii.

— Şi Optimul se mişcă mereu?

— Nu. Este staţionar… dar pământul se îndepărtează de el.

— O, da.

Ne-am adunat echipamentul şi ne-am continuat drumul către Nord. Chiar înainte de apusul soarelui, ne-am oprit, ca să înnoptăm.

4

Munca de recunoaştere a terenului nu cerea un efort mental deosebit şi, pe măsură ce înaintam încet către nord, am descoperit că singura mea preocupare exterioară era nevoia de a fi mereu atent la semnele băştinaşilor ostili. Denton mi-a spus că era puţin probabil să fim atacaţi, dar, cu toate acestea, eram în alertă.

Încă mă gândeam la experienţa extraordinară de a avea lumea întreagă înaintea ochilor. Ca întâmplare trăită, era suficient; a o înţelege, era cu totul altceva.

În cea de-a treia zi a călătoriei noastre am început dintr-odată să reflectez la educaţia pe care o primisem când eram copil. Nu sunt sigur ce anume a declanşat şirul gândurilor; probabil mai multe lucruri au contribuit, dar, mai presus de toate, şocul de a vedea căminul complet distrus.

Mă gândisem foarte puţin la educaţia mea, de când părăsisem căminul. Pe atunci, asemeni celorlalţi copii, aveam impresia că învăţătura pe care o primeam nu era altceva decât o penitenţă, pe care eram nevoiţi să o îndurăm. Dar, privind înapoi, cea mai mare parte din educaţia care ne-a fost vârâtă cu forţa în cap a căpătat o nouă dimensiune în contextul oraşului.

De pildă, una dintre materiile care ne-a plictisit cel mai tare a fost ceea ce profesorii numeau geografie. Cele mai multe lecţii erau legate de tehnicile cartografiei şi topografiei. În mediul închis al căminului, asemenea exerciţii fuseseră aproape în întregime teoretice. Totuşi, acum, acele ore de plictiseală şi-au dovedit, în sfârşit, însemnătatea. Cu puţină concentrare şi făcând câteva săpături în memoria mea adesea deficitară, am prins repede principiile muncii pe care Denton mi-o prezenta.

Ne-au mai fost predate teoretic multe alte materii şi acum vedeam cum şi acelea aveau o importanţă practică. Fiecare nou ucenic avea deja un bagaj de cunoştinţe generale despre munca pe care urma să o facă în propria lui ghildă şi, în plus, avea informaţii similare despre multe alte funcţiuni ale oraşului.

Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru adevăratele cazne fizice pe care le presupunea munca la linii, dar am înţeles aproape instinctiv cum funcţionează maşinăria propriu-zisă folosită pentru a pune în mişcare oraşul pe acele linii.

Nu m-a interesat defel perioada obligatorie de pregătire în cadrul Miliţiei, însă accentul pus pe strategie în timpul lecţiilor de la cămin – care la vremea respectivă m-a nedumerit – era, evident, de folos celor care, mai târziu, se înrolau, dedicându-se apărării siguranţei oraşului.

Cugetând la toate acestea, am ajuns să mă întreb dacă existase în educaţia mea ceva care m-ar fi putut pregăti pentru imaginea unei lumi modelate aşa cum mi se înfăţişa aceasta.

În cadrul lecţiilor noastre de astrofizică şi astronomie, ni se vorbise mereu despre forma sferică a planetei Pământ. Planeta, nu oraşul nostru, era descrisă ca un sferoid turtit la poli şi ni s-au arătat hărţi ale unora dintre suprafeţele sale. Nu se stăruia asupra acestui aspect al fizicii. Am ajuns să presupun că lumea în care oraşul Pământ exista era o sferă, asemeni planetei Pământ şi nimic din ceea ce am fost învăţat nu contrazicea această presupunere. Într-adevăr, natura lumii nu era niciodată discutată deschis.

Ştiam că planeta Pământ făcea parte dintr-un sistem de planete, care orbitau în jurul unui soare sferic. Planeta Pământ era ea însăşi înconjurată de sateliţi sferici. Din nou, această informaţie păruse mereu teoretică… iar această lipsă de aplicaţie practică nu m-a preocupat nici măcar când am părăsit oraşul, căci mi-a fost mereu limpede că realitatea era diferită. Soarele şi Luna nu erau sferice, şi nici lumea în care trăiam.

Rămânea întrebarea: unde ne aflam?

Răspunsul se găsea probabil în trecut.

Şi acest capitol fusese tratat pe larg, deşi istoriile pe care le învăţam vorbeau exclusiv despre planeta Pământ. O mare parte din cele învăţate se refereau la manevrele militare, la transferurile de putere şi de guverne de la un stat la altul. Ştiam că timpul pe planeta Pământ se măsoară în ani şi secole, că istoria scrisă exista de aproximativ douăzeci de secole. Poate pe nedrept, mi-am format părerea că nu mi-aş

dori să trăiesc pe planeta Pământ, întrucât cea mai mare parte din existenţa ei părea să fie reprezentată de o succesiune de conflicte, războaie, pretenţii teritoriale, presiuni economice. Conceptul de civilizaţie era mult mai avansat şi ne era prezentat drept acea stare în care oamenii se adunau în oraşe. Prin definiţie, noi, cei din oraşul Pământ, eram civilizaţi, dar între existenţa noastră şi a lor nu părea să existe nicio asemănare. Civilizaţia pe planeta Pământ echivala cu egoismul şi lăcomia; oamenii care aveau parte de civilizaţie îi exploatau pe cei lipsiţi de ea. Pe planeta Pământ, duceau lipsă de produse vitale, iar oamenii care aparţineau naţiunilor civilizate deţineau monopolul acelor produse în virtutea puterii lor economice mai mari. Acest dezechilibru părea să stea la baza conflictelor.

Dintr-odată, am găsit paralelisme între civilizaţia noastră şi a lor. Oraşul era, neîndoielnic, în pragul războiului, din cauza relaţiei cu *tukerii*, iar aceasta, la rândul ei, era rezultatul sistemului nostru bazat pe troc. Noi nu îi exploatam prin bogăţie, în schimb aveam un surplus de mărfuri de care planeta Pământ ducea lipsă: hrană, combustibil, energie, materii prime. Ceea ce ne lipsea nouă era forţa de muncă şi pentru asta plăteam cu excedentul nostru de mărfuri.

Procesul era inversat, dar rezultatul era acelaşi.

Urmându-mi raţionamentul, am constatat că studiul istoriei planetei Pământ a pregătit calea pentru cei care vor deveni membri ai Ghildei Trocului, însă asta m-a dus şi mai departe în încercarea mea de înţelegere. Poveştile începeau şi se terminau pe planeta Pământ, fără nicio referire la felul în care oraşul ajunsese să existe în această lume, despre felul în care fusese construit şi nici despre cine erau întemeietorii lui şi de unde veneau aceştia.

O omisiune intenţionată? Sau lucruri uitate?

Mi-am imaginat că mulţi membri ai ghildelor încercaseră să-şi construiască propriile scheme logice şi, din câte ştiam, fie răspunsurile se găseau în altă parte a oraşului, fie exista o ipoteză general acceptată pe care eu încă nu o aflasem. Dar m-am adaptat firesc la felul de a fi al ghilderilor. Supravieţuirea în această lume era o chestiune de iniţiativă: la scară generală, prin mutarea oraşului către nord, departe

de acea zonă de formidabilă distorsiune din urma noastră, iar la nivel personal, prin elaborarea unei scheme existenţiale autodeterminate. Denton Viitor era o persoană autonomă, ca de altfel majoritatea celor pe care i-am întâlnit. Doream să fiu ca ei şi să înţeleg lucrurile pe cont propriu. Bănuiam că aş fi putut să discut cu Denton despre ceea ce mă frământa, dar am ales să nu o fac.

Călătoria era lentă şi sinuoasă. Nu am ales un traseu care ducea direct către nord, ci am mers pe rute ocolitoare, către est şi apoi către vest. Periodic, Denton măsura poziţia noastră faţă de Optim şi niciodată nu ne-am aflat la mai mult de douăzeci şi cinci de kilometri depărtare de acesta, spre nord.

L-am întrebat dacă exista vreun motiv pentru care nu puteam trece mai departe la nord de Optim.

— În mod normal, ne-am fi dus cât de departe am fi putut, a spus. Dar oraşul se află într-o situaţie deosebită. Trebuie să căutăm cel mai uşor traseu către nord, dar, în egală măsură, avem nevoie de un teren care să ne permită să ne apărăm cât mai bine.

Harta pe care o alcătuiam devenea, cu fiecare zi, tot mai complexă şi mai detaliată. Denton mi-a permis să manevrez aparatura ori de câte ori voiam şi curând am devenit la fel de precis ca şi el. Am învăţat cum să triangulez terenul cu aparatul de măsură, cum să estimez înălţimea dealurilor şi cum să calculez distanţa la care ne aflam faţă de Optim, la nord sau la sud. Începea să îmi placă să lucrez cu camera, în ciuda faptului că eram obligat să-mi strunesc entuziasmul, pentru a economisi curentul din baterii.

Departe de tensiunea oraşului, atmosfera era paşnică şi plăcută şi am descoperit că Denton, în pofida lungilor sale tăceri, era un om prietenos şi inteligent.

Pierdusem şirul zilelor, dar trecuseră, cu siguranţă, cel puţin douăzeci. Denton nu dădea niciun semn că ar avea de gând să se întoarcă.

Am întâlnit o mică aşezare, adăpostită într-o depresiune. Nu am făcut nicio tentativă de a ne apropia de ea. Denton s-a mulţumit doar să o noteze pe hartă, cu o aproximare a populaţiei.

Regiunea era mai înverzită şi mai răcoroasă decât cea cu

care fusesem obişnuit, deşi soarele era la fel de fierbinte. Aici ploua mai des, de obicei în cursul nopţii, şi erau multe izvoare şi râuri de diferite dimensiuni.

Denton nota, fără comentarii, pe harta sa, toate caracteristicile zonei, naturale sau făcute de mâna omului, care erau dificil de depăşit pentru oraş sau care corespundeau anumitor nevoi. Nu era rolul Topografilor Viitorului să decidă ce traseu trebuia să aleagă oraşul; noi pur şi simplu determinam natura propriu-zisă a terenului din viitor.

Atmosfera era liniştită şi odihnitoare, frumuseţea naturală a împrejurimilor, seducătoare. Ştiam că oraşul va trece prin această zonă în următorii kilometri fără să aprecieze frumuseţea ei. După gustul estetic al oraşului, această regiune înverzită şi blândă ar fi putut la fel de bine să fie un deşert bătut de vânt.

În timpul orelor cât nu eram implicat efectiv în niciuna dintre sarcinile noastre de rutină, continuam să mă pierd în raţionamente logice. Nu-mi puteam scoate din minte spectacolul de aparenţe al lumii în care trăiam. În acei lungi ani de plictisitoare educaţie, trebuia să existe, undeva, ceva care să mă fi pregătit, în subconştient, pentru această viziune. Ne bazăm existenţa pe propriile noastre presupuneri; dacă era îndeobşte acceptat că lumea pe care o străbăteam era ca oricare alta, putea, oare, educaţia primită să mă pregătească vreodată pentru o răsturnare totală a acelei supoziţii?

Pregătirea pentru această viziune începuse în ziua în care Denton Viitor mă dusese pentru prima oară în afara oraşului, să văd cu ochii mei soarele care s-a dovedit a fi orice altceva, dar nu o sferă.

Aveam totuşi senzaţia că trebuia să existe un indiciu anterior.

Am mai aşteptat câteva zile, continuând să mă frământ, când aveam timp, apoi mi-a venit o idee. Denton şi cu mine am poposit într-o seară într-o regiune deschisă, lângă un râu lat, cu apă puţin adâncă şi, când s-a apropiat asfinţitul, am luat camera video şi am filmat, urcând de unul singur coama unei coline, la câteva sute de metri depărtare. De pe culme,

mi se deschidea priveliştea către nord-est.
Când soarele s-a apropiat de orizont, aburul atmosferic şi-a micşorat strălucirea şi forma soarelui a devenit vizibilă: ca întotdeauna, un disc mare, cu suliţe deasupra şi dedesubt. Am pornit camera şi l-am filmat pe îndelete. Mai târziu, am derulat caseta, ca să verific dacă imaginea era limpede şi stabilă.
Nu mă săturam să privesc acest spectacol. Cerul se înroşea şi, după ce discul a coborât sub linia orizontului, pinaclul de lumină a alunecat în jos cu repeziciune. Timp de câteva minute după ce a dispărut, pe cer a rămas urma unui focar strălucitor, alb cu nuanţe portocalii, în mijlocul unei străluciri roşii… dar curând imaginea s-a stins şi noaptea s-a aşternut.
Am revăzut caseta, privind imaginea soarelui pe micul ecran al camerei video. Am rămas încremenit, pe urmă am reglat luminozitatea, întunecând imaginea până ce a mai rămas doar forma albă.
Acolo, în miniatură, era imaginea lumii. Lumea mea. Mai văzusem forma aceea… cu mult înainte de a păşi dincolo de graniţele căminului. Acele curbe stranii, simetrice, formau un desen pe care, cândva, cineva mi-l arătase.
Nu mi-am putut dezlipi privirea de pe ecran vreme îndelungată, apoi m-am trezit la realitate şi am oprit camera, pentru a nu irosi bateriile. Nu m-am întors imediat la Denton. Încercam să descopăr în memorie o amintire palidă a momentului când cineva a trasat patru linii pe o coală de carton, pe care apoi a ridicat-o pentru ca toţi să poată vedea locul în care oraşul Pământ lupta pentru supravieţuire.

* * *

Harta pe care Denton şi cu mine o alcătuiam începea să prindă contur.
Desenată pe un sul lung de hârtie groasă adus de Denton, planul a luat forma unei pâlnii lungi, subţiri, cu vârful mai îngust îndreptat către un pâlc de copaci, aflat la doi-trei kilometri spre nord de locul în care era situat oraşul în momentul în care am plecat. Toate drumurile noastre se derulaseră prin interiorul pâlniei, permiţându-ne să facem măsurători de amploare din toate părţile, pentru a ne asigura că am adunat informaţii cât mai precise.

Curând, ne-am terminat treaba şi Denton a spus că ne vom întoarce de îndată în oraş.

Aveam, în camera video, registrul vizual complet al întregului teren pe care l-am acoperit. Consiliul Navigatorilor urma să examineze atât cât considera necesar pentru a putea planifica următorul traseu al oraşului. Denton mi-a spus că alţi Topografi vor merge în curând spre nord, pentru a trasa o altă hartă a terenului. Probabil că şi aceasta va porni de la pâlcul de copaci, continuându-şi drumul la cinci-zece grade către vest sau est sau, dacă Navigatorii considerau că în teritoriul pe care îl investigasem putea fi găsit un traseu sigur, noua hartă va continua pe teritoriul cunoscut, împingând mai departe frontiera viitorului cercetat de noi.

Am pornit înapoi către oraş. Sperasem, cu disperare, că acum, când aveam informaţia pe care fusesem însărcinaţi să o obţinem, vom merge fără oprire zi şi noapte, fără să ţinem seama de siguranţă sau confort. În schimb, drumul înapoi a continuat în acelaşi ritm.

— Nu ar trebui să ne grăbim? am întrebat în cele din urmă, gândindu-mă că, poate, Denton mergea încet din cauza mea.

Doream să-i arăt că eram dispus să ne mişcăm repede.

— În viitor, nu există nicio grabă, a răspuns.

Nu l-am contrazis, dar mi-am dat seama că plecaserăm din oraş de cel puţin treizeci de zile. În timpul acela, mişcarea pământului îndepărtase probabil oraşul cu încă cinci kilometri de Optim şi, în consecinţă, oraşul ar fi trebuit să înainteze cel puţin atât ca să rămână în limitele siguranţei.

Ştiam că teritoriul necercetat începea doar la doi-trei kilometri depărtare de ultima poziţie a oraşului.

Pe scurt, oraşul avea nevoie de informaţiile pe care le deţineam.

* * *

Drumul de întoarcere a durat trei zile. În cea de-a treia zi, în timp ce ne pregăteam caii pentru a ne continua drumul către sud, amintirea pe care o căutam mi-a venit în minte. A apărut pe neaşteptate, aşa cum se întâmplă adesea când încerci să găseşti ceva îngropat în subconştient.

Simţeam că îmi epuizasem toate amintirile conştiente cu privire la lecţia aceea. Aşa şi era, iar rememorarea lungilor

cursuri academice fusese la fel de plictisitoare cum fuseseră lecţiile la vremea respectivă.

Apoi, de la o materie la care nici nu mă gândisem, a venit răspunsul.

Mi-am amintit de o perioadă din timpul ultimilor kilometri petrecuţi la cămin, când profesorul nostru ne-a introdus pe tărâmul calculelor. Toate aspectele matematicii îmi provocau aceeaşi reacţie – nu dădeam dovadă nici de interes, nici de succes – şi această dezvoltare a conceptelor abstracte nu mi s-a părut diferită.

Lecţiile au abordat un tip de calcule cunoscute ca funcţii şi ni s-a explicat cum să desenăm graficele care reprezentau acele funcţii. Graficul a fost cel care mi-a oferit indiciul. Am avut întotdeauna un oarecare talent la desen şi, timp de câteva zile, mi-a fost trezit interesul. A pierit aproape imediat, căci am descoperit că desenarea funcţiilor nu era un scop în sine, ci reprezenta mijlocul prin care puteam afla mai multe despre funcţii… iar eu încă nu ştiam ce era o funcţie.

Un grafic anume a fost discutat cu multe şi greoaie detalii.

Era curba unei ecuaţii în care o valoare era reprezentată ca o reciprocă – sau un invers – a alteia. Graficul era o hiperbolă. O parte a graficului era desenată în cvadratul pozitiv, cealaltă în cel negativ. Fiecare capăt al curbei avea o valoare infinită, atât pozitivă, cât şi negativă.

Profesorul explicase ce s-ar întâmpla dacă graficul ar fi rotit în jurul uneia dintre axele sale. Nu am înţeles nici de ce trebuiau desenate graficele, nici de ce acestea trebuiau rotite şi am fost din nou cuprins de reverie. Dar am observat totuşi că profesorul a desenat, pe un carton mare, cum ar arăta un corp solid dacă această rotaţie s-ar realiza.

Rezultatul era un obiect imposibil: un corp solid cu un disc cu raza infinită şi două spire hiperbolice deasupra şi dedesubtul discului, fiecare îngustându-se către un punct depărtat la infinit.

Era o abstracţie matematică şi mi-a stârnit la vremea aceea atâta interes pe cât putea să-mi stârnească un asemenea obiect.

Dar acea imposibilitate matematică nu ne-a fost explicată în zadar, iar profesorul nu încercase, fără motiv, să ne-o

deseneze. În maniera indirectă a întregii noastre educaţii, în ziua aceea văzusem forma lumii în care trăiam.

5

Denton şi cu mine am străbătut zona împădurită de la poalele unui şir de dealuri… şi, acolo, în faţa noastră, se afla trecătoarea.

Involuntar, am tras de hăţuri, strunind calul.

— Oraşul! am exclamat. Unde este?

— Încă lângă râu, îmi închipui.

— Atunci probabil că a fost distrus!

Nu exista altă explicaţie. Dacă oraşul nu se mişcase în toate aceste treizeci de zile, doar un nou atac l-ar fi putut ţine în loc. Oraşul ar fi trebuit să ocupe acum o nouă poziţie, în defileu.

Denton mă privea cu o expresie neobişnuită pe chip.

— Este prima oară când ai fost atât de departe la nord de Optim?

— Da.

— Dar ai fost în trecut. Ce s-a întâmplat când te-ai întors în oraş?

— Avea loc un atac.

— Da… dar cât timp a trecut?

— Mai mult de o mie de kilometri.

— A fost mai mult decât te aşteptai?

— Da. Am crezut… că am fost plecat doar câteva zile, doi, trei kilometri, ca timp.

— Bine. Denton a continuat, iar eu l-am urmat. Dacă mergi către nord, e valabil reversul.

— Ce vrei să spui?

— Nu ţi-a spus nimeni despre percepţiile subiective ale timpului? Privirea mea nedumerită i-a oferit răspunsul. Dacă mergi oriunde la sud de Optim, timpul subiectiv este încetinit. Cu cât mergi mai departe, cu atât fenomenul devine mai puternic. În oraş, scala timpului este mai mult sau mai puţin normală, atât timp cât se află în apropiere de Optim, astfel că, atunci când te întorci din trecut, ţi se pare că oraşul a înaintat mult mai mult decât ar fi fost posibil.

— Dar noi am fost la nord!

— Da, şi efectul este invers. În timp ce călătorim către nord,

timpul nostru subiectiv este accelerat, astfel încât, la întoarcere, ni se pare că oraşul nu a înaintat deloc. Din experienţă, cred că ţi se va părea că în oraş au trecut patru zile de când ai plecat. În momentul de faţă, este mult mai dificil de estimat, căci oraşul însuşi este mai departe de Optim, către sud, decât în mod normal.

Am tăcut preţ de câteva clipe, încercând să înţeleg ideea.

Apoi am spus:

— Aşadar, dacă oraşul ar putea ajunge la nord de Optim, nu ar mai avea atât de mulţi kilometri de străbătut. S-ar putea opri.

— Nu. Trebuie să se mişte încontinuu.

— Dar dacă oraşul s-ar afla acolo unde timpul este încetinit, ar avea de câştigat.

— Nu, a repetat el. Diferenţa în timpul subiectiv este relativă.

— Nu înţeleg, am mărturisit.

Acum urcam valea, către defileu. În câteva minute, aveam să vedem oraşul, dacă, într-adevăr, se afla acolo unde prevăzuse Denton.

— Există doi factori. Unul este mişcarea pământului, celălalt este modul subiectiv al fiecăruia de a percepe timpul. Ambii sunt absoluţi, dar nu neapărat legaţi, din câte ştiu.

— Atunci de ce?…

— Ascultă. Pământul se mişcă, fizic. La nord se mişcă mai încet – şi cu cât ajungi mai departe, cu atât înaintează mai încet – la sud se mişcă mai repede. Dacă am putea să ajungem în punctul cel mai nordic, credem că pământul nu s-ar mai mişca deloc. Pe de altă parte, credem că mişcarea pământului se accelerează până la o viteză infinită, la extrema sudică a lumii.

Am spus:

— Am fost acolo… în punctul cel mai îndepărtat.

— Ai mers… cât? Şaizeci şi cinci de kilometri? Poate, întâmplător, mai departe? Ţi-a fost mai mult decât îndeajuns ca să simţi efectele… însă era doar începutul. Dar noi vorbim aici despre milioane de kilometri. Milioane, pur şi simplu. Mult mai mult decât atât, ar spune unii. Întemeietorul oraşului, Destaine, considera că lumea este infinită.

Am spus:

— Dar oraşul are de străbătut doar câţiva kilometri ca să ajungă la nord de Optim.

— Aşa este… şi viaţa ar fi mult mai uşoară. Tot ar mai trebui să deplasăm oraşul, însă nu atât de des şi nu atât de mult. Dar problema este că tot ceea ce putem face e să ţinem pasul cu Optimul.

— Ce este atât de deosebit la Optim?

— Este locul unde condiţiile se aseamănă cel mai mult cu cele de pe planeta Pământ. În punctul Optim, aprecierile noastre subiective legate de timp sunt normale. În plus, o zi durează douăzeci şi patru de ore. Oriunde altundeva în lumea aceasta, timpul subiectiv al fiecăruia creează zile puţin mai lungi sau mai scurte. Viteza timpului la Optim este de aproximativ un kilometru şi jumătate la zece zile. Optimul este important pentru că, într-o lume ca aceasta, unde există atât de multe variabile, avem nevoie de un punct de reper. Nu confunda kilometri-distanţă cu kilometri-timp. Spunem că oraşul a înaintat cu un anume număr de kilometri, când, de fapt, vrem să spunem că au trecut de zece ori câte douăzeci şi patru de ore. Aşadar, în termeni reali, nu am avea nimic de câştigat dacă am fi la nord de Optim.

Ajunsesem acum în punctul cel mai înalt al trecătorii. Am văzut că fuseseră montaţi stâlpi pentru cabluri, şi oraşul tocmai era ridicat cu troliul. Soldaţii erau peste tot, stând de pază nu numai în jurul oraşului, ci şi de ambele părţi ale liniilor. Am hotărât să nu coborâm înspre oraş, ci să aşteptăm lângă montanţi până ce operaţiunea era terminată.

Dintr-odată, Denton m-a întrebat:

— Ai citit *Directiva lui Destaine?*

— Nu. Am auzit de ea. În jurământ.

— Aşa este. Clausewitz are o copie. Ar trebui să o citeşti, dacă eşti membru al unei ghilde. Destaine a aşternut pe hârtie regulile de supravieţuire în această lume, şi nimeni nu a văzut niciun motiv să le schimbe. Vei înţelege lumea ceva mai bine, cred.

— Destaine a înţeles-o?

— Cred că da.

A mai durat încă o oră până la terminarea operaţiunii. Nu se

vedea nicio intervenţie a *tukerilor*, de altfel, nu era nici urmă de ei. Am observat că mulţi dintre soldaţi erau acum înarmaţi cu puşti, capturate, probabil, de la *tukerii* ucişi în ultima încăierare.

Am intrat în oraş şi m-am dus direct la calendarul principal. Am descoperit că trecuseră trei zile şi jumătate cât timp am fost plecat la nord.

* * *

Am schimbat câteva cuvinte cu Clausewitz, pe urmă am fost conduşi în faţa Navigatorului McMahon. Denton şi cu mine i-am descris, cu anumite detalii, terenul pe care l-am străbătut, indicând pe hartă caracteristicile fizice. Denton a indicat propunerea noastră pentru un anumit traseu, prezentând diferitele tipuri de forme de relief care ar putea crea probleme, precum şi traseele alternative din preajma acestora. În general, terenul era convenabil. Dealurile vor însemna mai multe devieri de la direcţia nordului, însă pantele abrupte erau puţine şi, în general, terenul era, în punctul său cel mai nordic, cu câteva sute de metri mai jos decât nivelul actual al oraşului.

— Vom face de îndată încă două expediţii, i-a spus lui Clausewitz Navigatorul. Una, la cinci grade către est şi cealaltă la cinci grade către vest. Ai oameni la dispoziţie?

— Da, domnule.

— Voi convoca astăzi Consiliul şi vom stabili, deocamdată, traseul provizoriu pe care l-ai propus. Dacă în aceste două noi expediţii se iveşte un teren mai propice, vom reconsidera traseul mai târziu. Cât de curând estimezi că eşti capabil să coordonezi o expediţie topografică obişnuită?

— De îndată ce putem transfera oameni de la Miliţie şi de la Linii, a spus Clausewitz.

— Au alte priorităţi. Deocamdată, va trebui să ne mulţumim cu măsurătorile pe care le avem. Dacă situaţia se mai linişteşte, prezintă-te cu o nouă solicitare.

— Da, domnule.

Navigatorul a luat harta noastră şi caseta mea video, iar noi am părăsit sala.

Afară, i-am spus lui Clausewitz:

— Domnule, aş vrea să mă înscriu voluntar într-una dintre

expediţii.

A clătinat din cap.

— Nu. Ai trei zile de permisie, şi apoi te vei întoarce la Ghilda Liniilor.

— Dar…

— Astea sunt regulile.

Clausewitz s-a îndepărtat, iar Denton a pornit către camera Viitorului. Practic, încăperea era şi a mea, dar m-am simţit dintr-odată exclus. Pur şi simplu nu aveam unde să merg. Cât timp am lucrat în afara oraşului, am dormit într-unul dintre dormitoarele Miliţiei; acum, aflat oficial în permisie, nici măcar nu eram sigur unde locuiam. În camera Viitorilor erau paturi şi deocamdată puteam dormi acolo, dar ştiam că trebuia s-o văd pe Victoria cât mai curând. Amânasem acest lucru. Plecat fiind din oraş, mi-a fost comod să-l evit. Încă mă întrebam cum puteam să rezolv noua situaţie, iar răspunsul putea veni doar dacă o întâlneam. Mi-am luat alte haine şi am făcut un duş.

6

Nu se schimbaseră prea multe în oraş cât timp am fost plecat, iar administratorii interni şi cei medicali erau cu totul absorbiţi de îngrijirea răniţilor şi de identificarea locurilor de dormit. Pe chipul oamenilor nu se mai citea atât de multă disperare şi se făcuseră anumite eforturi pentru a elibera coridoarele, însă, chiar şi aşa, mi-am dat seama că, probabil, momentul nu era potrivit pentru soluţionarea unei probleme personale.

Victoria era greu de găsit. După ce m-am interesat la câţiva administratori interni, am fost îndrumat către un dormitor improvizat, la nivelul inferior, dar ea nu era acolo. Am vorbit cu femeia care se ocupa de dormitor.

— Eşti soţul ei, nu-i aşa?

— Exact. Unde se află?

— Nu vrea să te vadă. E foarte ocupată. Va lua legătura cu tine mai târziu.

— Vreau să o văd, am spus.

— Nu se poate. Acum, cu permisiunea ta, sunt foarte ocupată.

Mi-a întors spatele şi şi-a văzut de treabă. Mi-am rotit privirea prin dormitorul plin de oameni: câţiva muncitori ieşiţi din schimb dormeau într-un capăt, iar în celălalt, mai multe femei se odihneau în paturi austere. Printre paturi se mişcau câţiva oameni, dar Victoria nu se afla printre ei.

Am făcut cale întoarsă. Cât timp am căutat-o pe Victoria, am luat o decizie. Nu avea niciun sens să mai rămân în oraş, la fel de bine mă puteam întoarce să muncesc la linii. Dar, înainte de asta, am hotărât să citesc de la Clausewitz *Directiva lui Destaine*.

În camera Viitorilor se afla un singur om. Mi s-a prezentat drept Blayne Viitor.

— Eşti fiul lui Mann, nu-i aşa?

— Da.

— Mă bucur să te văd. Ai fost deja în viitor?

— Da, am răspuns.

Mi-a plăcut cum arăta Blayne. Nu era mult mai vârstnic

decât mine, şi avea o faţă destinsă, sinceră. Părea bucuros să aibă cu cine discuta; mi-a spus că urma să plece în acea zi, mai târziu, într-una dintre expediţiile către nord şi că va fi singur câţiva kilometri.

— Se obişnuieşte să mergem la nord singuri? am întrebat.

— În mod normal, da. Putem lucra câte doi, dacă primim aprobare de la Clausewitz, dar majoritatea Viitorilor preferă să lucreze singuri. Mie, unul, îmi place să am companie; mi se pare cam pustiu acolo. Tu ce părere ai?

— Eu am fost doar o singură dată în viitor. Cu Denton Viitor.

— Cum te-ai înţeles cu el?

Şi, astfel, am stat de vorbă, prieteneşte şi fără obişnuitele oprelişti care interveneau ori de câte ori vorbeam cu alţi ghilderi. Adoptasem şi eu, inconştient, acest stil şi presupun că la început i-am părut rezervat. Totuşi, în câteva minute, am considerat relaxant comportamentul lui franc şi curând m-am simţit de parcă îl cunoşteam de când lumea.

I-am spus că am făcut o înregistrare video a soarelui.

— Ai şters-o?

— Ce vrei să spui?

— Dacă ai şters-o de pe casetă.

— Nu… Ar fi trebuit?

A râs.

— Navigatorii vor veni pe capul tău dacă o văd. Nu ai voie să foloseşti casetele pentru nimic altceva decât pentru a aduna informaţii cu privire la teren.

— O vor vedea?

— S-ar putea. Dacă harta îi mulţumeşte, probabil vor verifica doar câteva detalii. E puţin probabil să vizioneze toată caseta. Dar dacă o fac…

— Ce-i rău în asta? am întrebat.

— Regulile ghildelor. Caseta e valoroasă şi nu ar trebui să se piardă. Dar nu-ţi face probleme. De fapt, de ce ai filmat soarele?

— Am avut o idee. Am vrut să încerc să-l studiez. Are o formă atât de interesantă.

M-a privit cu interes.

— Cum interpretezi asta? m-a întrebat.

— Valori inversate.

— Exact. Cum ţi-ai dat seama? Ţi-a spus cineva?
— Mi-am amintit ceva de la cămin. O hiperbolă.
— Te-ai gândit bine la asta? E mai mult decât atât. Te-ai gândit la suprafaţa pământului?
— Mi-a explicat Denton Viitor. Zicea că e foarte mare.
Blayne a spus:
— Nu foarte mare… infinit de mare. La nord de oraş suprafaţa se curbează în sus până ce ajunge aproape – dar niciodată întru totul – verticală. Lumea se învârte în jurul axei sale, şi astfel, având o rază infinită, se învârte cu o viteză infinită.
A făcut această afirmaţie cu un glas neutru, fără expresie.
— Glumeşti, am spus.
— Nu, nu glumesc. Vorbesc foarte serios. În locul în care ne aflăm, în apropiere de Optim, efectele rotaţiei sunt aceleaşi ca pe planeta Pământ. Mai la sud, deşi velocitatea unghiulară este identică, viteza creşte. Când ai fost în trecut, ai simţit forţa centrifugă?
— Da.
— Dar dacă ai fi mers mai departe, nu te-ai mai fi aflat acum aici, ia aminte. Forţa este a naibii de reală.
— Am învăţat, am spus, că nimic nu poate depăşi viteza luminii.
— Este adevărat. Nimic. Teoretic, circumferinţa lumii este infinit mai mare şi are o viteză de mişcare infinită. Dar este, sau se consideră că este, un punct în care materia încetează să existe şi funcţionează ca o circumferinţă efectivă. Acest punct este acolo unde rotaţia lumii transmite materiei o viteză egală cu viteza luminii.
— Aşadar, nu este infinită.
— Nu tocmai. Dar este a naibii de mare. Uită-te la soare.
— M-am uitat, am răspuns. Adesea.
— Este acelaşi lucru. Dacă nu s-ar roti, ar fi literalmente infinit de mare.
Am spus:
— Chiar şi aşa, teoretic este infinit. Cum poate să fie loc pentru mai mult de un singur obiect de dimensiuni infinite?
— Există un răspuns. N-o să-ţi placă.
— Pune-mă la încercare.

— Du-te la bibliotecă şi găseşte răspunsul în cărţile de astronomie. Nu contează care. Toate sunt cărţi de pe planeta Pământ, aşa că pornesc toate de la aceleaşi supoziţii. Dacă acum am fi pe planeta Pământ, am trăi într-un univers de dimensiuni infinite, care ar fi ocupat de un număr de corpuri mari, dar finite. Aici, regula se inversează: trăim într-o lume mare, dar finită, ocupată de un număr de corpuri de dimensiuni infinite.

— Nu e logic.

— Ştiu, a spus Blayne. Ţi-am spus că n-o să-ţi placă.

— Unde suntem?

— Nu ştie nimeni.

— Unde se află planeta Pământ?

— Nici asta nu ştie nimeni.

Am spus:

— În trecut, s-a întâmplat ceva ciudat. Am însoţit trei fete. În timp ce mergeam spre sud, trupurile lor s-au modificat. Au…

— În viitor ai văzut pe cineva?

— Nu, am… am ocolit satele.

— La nord de Optim, localnicii se modifică din punct de vedere fizic. Devin foarte înalţi şi slabi. Cu cât mergem mai departe către nord, cu atât se schimbă mai mult factorii fizici.

— Am mers doar la douăzeci şi cinci de kilometri către nord.

— Atunci probabil nu ai fi observat nimic deosebit. La mai mult de cincizeci de kilometri de Optim, e foarte ciudat.

* * *

Mai târziu, am întrebat:

— De ce se mişcă pământul?

— Nu ştiu sigur, a răspuns Blayne.

— Ştie cineva?

— Nu.

— Încotro se îndreaptă?

— Mai bine zis, a spus Blayne, de unde vine?

— Ştii asta?

— Destaine spunea că mişcarea pământului este ciclică, în *Directiva* sa, el spune că pământul este, de fapt, staţionar la Polul Nord. Departe, la sud, se mişcă foarte încet către Ecuator. Cu cât se apropie mai mult de Ecuator, cu atât se mişcă mai repede, atât unghiular, din cauza rotaţiei, cât şi

liniar. La extrema sudică, se mişcă în două direcţii deodată, cu viteză infinită.

Am făcut ochii mari:

— Dar…

— Aşteaptă, asta nu e totul. Lumea are şi o parte sudică. Dacă lumea ar fi o sferă, s-ar numi emisferă, dar Destaine a adoptat acest termen în mod convenţional. În emisfera sudică, e valabil opusul. Adică, pământul se mişcă dinspre Ecuator către Polul Sud, încetinind treptat. La Polul Sud, este din nou staţionar.

— Tot nu mi-ai spus de unde porneşte pământul.

— Destaine a sugerat că Polul Nord şi Polul Sud sunt identici. Cu alte cuvinte, când un punct al pământului ajunge la Polul Sud, reapare la Polul Nord.

— E imposibil!

— Nu, după teoria Destaine. El spune că lumea are forma unei hiperbole solide, ceea ce înseamnă că toate marginile sale sunt infinite. Dacă îţi poţi imagina asta, marginile împrumută caracteristicile valorii lor opuse. Un infinit negativ devine un infinit pozitiv şi viceversa.

— Îl citezi cuvânt cu cuvânt?

— Cred că da. Dar ar fi bine să citeşti originalul.

— Asta am de gând să fac, am răspuns.

* * *

Înainte ca Blayne să plece către nord, am convenit că, atunci când criza din afara oraşului se va potoli, vom călători împreună.

Din nou singur, am citit de la un capăt la altul copia *Directivei lui Destaine* pe care Blayne a obţinut-o de la Clausewitz.

Erau mai multe pagini de text mărunt tipărit, din care cea mai mare parte ar fi fost de neînţeles pentru mine dacă l-aş fi citit înainte de a mă aventura în afara oraşului pentru prima oară. Acum, cu ideile şi experienţele pe care le aveam, şi cu ceea ce îmi spusese Blayne, servea doar drept confirmare. Am înţeles câte ceva din sistemul de ghilde: experienţa îmi deschisese calea înţelegerii.

Exista multă matematică teoretică, presărată cu o mulţime de calcule peste care am trecut cu privirea. Mai interesant mi

s-a părut ceea ce semăna cu un jurnal scris în grabă, iar câteva fragmente mi-au atras atenţia în mod deosebit.

> Suntem la mare distanţă de Pământ. Mă îndoiesc că vom mai revedea vreodată Planeta noastră mamă, dar dacă trebuie să supravieţuim aici, trebuie să rămânem un microcosmos al Pământului. Suntem dezolaţi şi izolaţi. Pretutindeni în jurul nostru se află o lume ostilă, care ne ameninţă zi de zi supravieţuirea. Cât timp va dăinui ceea ce am construit, vom supravieţui în acest loc. Protejarea şi păstrarea căminului nostru sunt esenţiale.

Mai târziu, a scris:

> Am măsurat rata de regresie la o distanţă de o sută cincizeci de metri, într-o perioadă de douăzeci şi trei de ore şi patruzeci şi şapte de minute. Deşi această deplasare către sud este lentă, ea este neîntreruptă. Din această cauză, construcţia trebuie să înainteze cel puţin un kilometru şi jumătate la fiecare zece zile.
>
> Nimic nu trebuie să-i stea în cale. Am întâlnit deja un râu şi a fost trecut cu mare risc. Fără îndoială, vom întâlni şi alte obstacole în zilele şi kilometrii care vor urma, iar ele trebuie să ne călească. Trebuie să ne concentrăm pentru a găsi materiale autohtone care să poată fi depozitate permanent în clădirile noastre, şi pe care le vom putea folosi ulterior ca materiale de construcţie.
>
> Un pod nu poate fi prea greu de construit, dacă suntem preveniţi din timp.
>
> Sturner a fost trimis în recunoaştere şi ne-a prevenit că, la câţiva kilometri mai în faţă, ne aşteaptă o regiune mlăştinoasă. Am trimis deja alte echipe către nord-est şi nord-vest, să stabilească dimensiunile mlaştinii. Dacă nu este prea largă, putem să ne abatem de la direcţia nordului o bucată de vreme şi să recuperăm diferenţa mai târziu.

După aceste însemnări, urmau două pagini cuprinzând teoria pe care Blayne încercase să mi-o explice. Am citit-o de două ori de la un capăt la altul şi, de fiecare dată, am înţeles-o puţin mai bine. Am lăsat-o la o parte şi am continuat să citesc. Destaine scrisese:

Cher a făcut inventarul materialelor fisionabile pe care l-am solicitat. Toate deşeuri! Cu generatorul, nu mai sunt necesare! Nu i-am spus nimic lui L. Îmi plac discuţiile cu el... de ce să le pun capăt acum? Viitoarele generaţii vor avea parte de căldură!

Astăzi, temperatura de afară este de -23°C. Continuăm să ne îndreptăm către nord.

Mai târziu:

Probleme cu una dintre şenile. T. m-a sfătuit să autorizez îndepărtarea lor. Zice că Sturner raportează de la nord că a găsit ceva ce seamănă cu rămăşiţele unei linii de cale ferată. Un proiect incredibil, să deplasăm, cumva, construcţia pe linii. T. spune că ar funcţiona bine.

Apoi:

Am hotărât să creez un sistem de ghilde. Un arhaism plăcut, cu care toată lumea e de acord. Un mod de a structura organizaţia fără să schimb drastic felul în care este condus oraşul, dar cred că ar putea să impună un mod de organizare aşezământului care va dăinui dincolo de noi toţi.

Demontarea şenilelor a decurs bine. A provocat o lungă întârziere. Sper că vom putea recupera.

Natasha a născut astăzi: băiat.

Doctorul S. mi-a mai dat nişte medicamente. Zice că muncesc prea mult şi trebuie să mă odihnesc. Poate mai târziu.

Către sfârşitul *Directivei*, tonul a devenit mai didactic.

La cele scrise aici vor avea acces doar cei care se aventurează în afara oraşului; nu e nevoie să li se reamintească oamenilor din interiorul clădirii despre perspectivele noastre înfricoşătoare. Suntem destul de bine organizaţi: avem suficientă putere mecanică şi iniţiativă umană pentru a menţine în siguranţă lumea aceasta pentru totdeauna. Cei care vor urma trebuie să afle pe pielea lor ce se poate întâmpla dacă nu ne exploatăm puterea şi iniţiativa, iar cunoaşterea acestui lucru va fi suficientă ca să le menţină pe acestea

amândouă la capacitate maximă.

Trebuie să ne găsească într-o zi cineva de pe Pământ, cu voia Domnului. Până atunci, deviza noastră este supravieţuirea, cu orice preţ.

Deocamdată, prin prezenta directivă, au fost convenite şi stabilite următoarele:

Că în mâinile Consiliului se află toată responsabilitatea. Aceşti oameni se vor ocupa de deplasarea aşezării şi vor fi cunoscuţi ca Navigatori. Numărul lor nu va scădea niciodată sub doisprezece şi vor fi aleşi din rândul membrilor mai în vârstă ai următoarelor ghilde:

Ghilda Liniilor, care va fi responsabilă de întreţinerea liniei pe care se deplasează aşezarea.

Ghilda Tracţiunii, care va fi responsabilă de întreţinerea forţei motrice a aşezării.

Ghilda Viitorului, care va răspunde de investigarea terenurilor care se află în viitorul aşezării noastre.

Ghilda Constructorilor de Poduri, care va fi răspunzătoare de depăşirea în siguranţă a obstacolelor fizice, dacă nu există nicio altă cale.

Dacă în viitor va mai fi necesar să se creeze alte ghilde, acest lucru se va face numai cu unanimitate de voturi din partea Consiliului.

(semnat)
Francis Destaine

Partea principală a *Directivei* consta în însemnări scurte, datate într-o succesiune care mergea din 23 februarie 1987 până în 19 august 2023. Ultima frază semnată data din 24 august 2023.

Mai existau încă două file. Una era un codicil, care marca înfiinţarea Ghildei Trocului şi a Ghildei Miliţiei.

Aceasta nu era datată. Cealaltă filă conţinea un grafic desenat de mână. Reprezenta hiperbola realizată de ecuaţia y = 1/x şi, dedesubt, se aflau câteva semne matematice pe care nu le înţelegeam.

Aceasta era *Directiva lui Destaine.*

7

În afara oraşului, munca la linii progresa bine.

Când m-am alăturat echipelor, cea mai mare parte a şinelor aflate acum în spatele oraşului fuseseră demontate şi alte echipe le reamplasau deja spre intrarea în defileu, în josul văii, către pădure. Atmosfera era mai destinsă, probabil datorită faptului că oraşul fusese deplasat de lângă râu fără dificultate şi fără incidente. În plus, înclinaţia pe următoarea porţiune ne favoriza. Trebuia să folosim cablurile şi montanţii, căci panta nu era suficient de înclinată ca să poată prelua efectele forţei centrifuge care ar fi putut fi simţite chiar şi aici.

Era o senzaţie ciudată, să stau cu picioarele pe pământ, lângă oraş şi să-l văd cum se întinde pe orizontală în toate direcţiile. Ştiam acum că terenul era doar în aparenţă plat. La Optim, care, pe scala vastă a acestei lumi nu era foarte îndepărtat, terenul era de fapt înclinat la patruzeci şi cinci de grade către nord. Era totuşi vreo diferenţă faţă de viaţa pe suprafaţa unei lumi sferice, ca planeta Pământ? Mi-am amintit de o carte pe care o citisem la cămin, şi despre un loc numit Anglia. Cartea era scrisă pentru copii şi descria viaţa unei familii care plănuia să emigreze într-un loc numit Australia. Copiii din carte credeau că acolo unde vor merge vor sta cu capul în jos, iar autorul se străduise să explice cum toate punctele de pe suprafaţa unei sfere păreau să stea drept datorită forţei gravitaţionale. Era la fel şi în lumea aceasta. Fusesem şi la nord şi la sud de Optim şi mereu terenul păruse plat.

Îmi făcea plăcere să lucrez la linii. Îmi plăcea să-mi folosesc din nou trupul şi să nu am timp să mă gândesc la altceva.

Un singur capitol rămânea, cu obstinaţie, nerezolvat: Victoria.

Trebuia să o văd, oricât de neplăcută putea fi o asemenea întrevedere, şi voiam să rezolv situaţia cât mai repede. Indiferent de rezultat, până nu vorbeam cu ea, nu mă puteam simţi în largul meu în oraş.

Reuşisem să accept realitatea fizică a oraşului. Foarte puţine întrebări mai rămăseseră fără răspuns. Înţelegeam cum şi de

ce era deplasat oraşul, eram conştient de nenumăratele pericole subtile care pândeau oraşul dacă şi-ar opri vreodată călătoria spre nord. Ştiam că oraşul era vulnerabil şi se afla, chiar în acel moment, în pericolul de a fi atacat din nou, dar simţeam că asta se va rezolva în curând.

Dar nimic din toate acestea nu putea soluţiona criza personală de a fi despărţit de fata pe care o iubisem, într-un răstimp care mie mi s-a părut a fi doar de câteva zile.

* * *

Am descoperit că, în calitate de membru al ghildei, aveam dreptul să particip la şedinţele Consiliului Navigatorilor. Nu puteam juca un rol activ, dar nu îmi era interzis să iau parte, în calitate de spectator, la nicio întâlnire.

Mi s-a spus că urma să aibă loc o şedinţă şi am decis să iau parte la ea.

Navigatorii s-au întâlnit într-o sală mică, amplasată chiar în spatele sediilor principale ale Navigaţiei. Totul a fost dezarmant de neoficial, mă aşteptasem să particip la ceremonie cu un aer mai festiv, dar realitatea era că aceste întâlniri erau cruciale pentru funcţionarea eficientă a întregului oraş, iar când Navigatorii au intrat în încăpere şi şi-au ocupat locurile în jurul unei mese, s-a creat o atmosferă de lucru.

Erau prezenţi doi Navigatori pe care îi ştiam după nume, Ollson şi McMahon, şi încă alţi treisprezece.

Primul punct de pe ordinea de zi a fost situaţia militară de afară. Unul dintre Navigatori s-a ridicat, s-a prezentat ca Navigatorul Thorens şi a făcut un scurt raport al situaţiei actuale.

Miliţia stabilise că în vecinătatea oraşului se aflau cel puţin o sută de oameni, majoritatea înarmaţi. Conform serviciilor de informaţii ale Miliţiei, moralul lor era scăzut, căci suferiseră multe pierderi. Acest lucru contrasta puternic, a spus Navigatorul, cu moralul trupelor noastre, care simţeau că sunt în stare să controleze situaţia în cazul unui nou atac. Aveau acum în dotare douăzeci şi una de puşti capturate de la *tukeri* şi, cu toate că nu dispuneau de multă muniţie, reuşiseră să captureze o anumită cantitate, iar Ghilda Tracţiunii descoperise o metodă de a o fabrica.

Un alt Navigator a confirmat cele prezentate.

Următorul raport a fost cu privire la structura oraşului.

S-a discutat pe larg despre amploarea lucrărilor de reconstrucţie necesare şi despre momentul demarării acestora. S-a afirmat că asupra administratorilor interni se făceau presiuni considerabile şi că era criză de locuri de dormit. Navigatorii au căzut de acord că trebuie să se acorde prioritate construirii unui nou dormitor.

Aceste discuţii au condus, bineînţeles, la probleme mai ample, iar acestea mă interesau pe mine în mod deosebit.

Din câte îmi puteam da seama, opiniile Navigatorilor prezenţi erau împărţite. Exista un curent de opinie care considera că politica anterioară a „oraşului închis” ar trebui reintrodusă cât mai curând. Ceilalţi erau de părere că aceasta îşi îndeplinise obiectivul şi ar trebui pentru totdeauna abandonată.

Mi s-a părut a fi o problemă crucială, care ar putea transforma radical structura oraşului… şi, într-adevăr, acesta era substratul dezbaterii. Abandonarea sistemului „închis” însemna că toţi cei care creşteau în oraş vor afla, treptat, adevărul despre situaţia în care se afla acesta. Ar însemna un nou mod de educaţie şi ar aduce schimbări subtile în însăşi puterea ghildelor.

În cele din urmă, după repetate apeluri la vot şi numeroase amendamente, majoritatea a votat ca „oraşul închis” să nu fie deocamdată reintrodus.

Au urmat şi alte noutăţi. Din următorul punct de discuţie a rezultat că în oraş erau şaptesprezece femei transferate, care se aflaseră acolo dinainte de primul atac al *tukerilor*. S-a discutat soarta lor. Adunarea a fost informată că femeile îşi exprimaseră dorinţa de a rămâne în oraş; dintr-odată, a fost limpede faptul că, probabil, atacurile avuseseră drept scop eliberarea femeilor.

S-a votat din nou: femeile trebuiau lăsate să rămână în oraş cât timp doreau.

S-a luat, de asemenea, hotărârea ca testele de iniţiere pentru ucenici folosite în trecut să nu fie reintroduse. Am înţeles că fuseseră suspendate după primul atac şi că mulţi Navigatori erau în favoarea reluării lor. Cei prezenţi au fost

informaţi despre moartea a doisprezece ucenici în trecut, alţi cinci fiind daţi dispăruţi. Deocamdată, a rămas în vigoare suspendarea.

Eram fascinat de cele auzite. Nu-mi dădusem seama până atunci cât de bine cunoşteau Navigatorii aspectele practice ale sistemului. Nu auzisem nimic anume, dar în rândul unora dintre membrii ghildei exista un sentiment general că Navigatorii erau un grup de bătrâni decrepiţi, rupţi de realitate. Unii dintre ei aveau, cu siguranţă, vârste înaintate, dar nu îşi pierduseră simţul realităţii. Privind împrejur la scaunele goale, m-am gândit că probabil la şedinţele Navigatorilor ar trebui să ia parte mai mulţi membri ai ghildelor.

Au mai fost şi alte treburi de rezolvat. Raportul cu privire la terenul de la nord, pe care îl întocmisem Denton şi cu mine, a fost prezentat de Navigatorul McMahon, care a adăugat informaţia că în momentul de faţă se desfăşurau alte două expediţii, la cinci grade, şi că rezultatele vor fi cunoscute în cel mult două zile.

Cei prezenţi au căzut de acord asupra faptului că oraşul trebuia să urmeze traseul provizoriu indicat de Denton şi de mine, până când se va descoperi altul mai bun.

În final, Navigatorul Lucan a ridicat problema tractării oraşului. A spus că Ghilda Tracţiunii a elaborat un plan pentru deplasarea lui mai rapidă. Recuperarea terenului către Optim ar reprezenta un pas important către revenirea oraşului la situaţia normală, a spus el şi toţi l-au aprobat.

Propunerea, a explicat, însemna instituirea unui program continuu de tracţiune. Acest lucru ar presupune o colaborare mai strânsă cu Ghilda Liniilor şi, probabil, un risc mai mare de rupere a cablurilor. Dar a subliniat că, întrucât stocul de linii de calitate era acum foarte limitat, după incendierea podului, oraşul va trebui să facă pauze mai scurte. Propunerea Ghildei Tracţiunii a fost să se menţină o lungime mai mică a liniei montate la nord de oraş, iar troliurile să funcţioneze permanent. Vor fi scoase din uz pentru revizii periodice şi, deoarece pe următoarea porţiune înclinaţia era în mare parte în favoarea noastră, puteam să menţinem oraşul în mişcare la o viteză suficientă pentru a ajunge din nou la Optim, într-un

interval de timp de treizeci-patruzeci de kilometri.

Au existat câteva obiecţii la acest plan, însă preşedintele a cerut un raport detaliat. Rezultatul votului a fost nouă pentru, şase împotrivă. Când va fi prezentat raportul, oraşul va trece la deplasarea continuă de îndată ce acest lucru se va putea realiza.

8

Aveam sarcina să părăsesc oraşul, într-o misiune de explorare la nord. Dimineaţa, am fost retras de la munca la linii, iar Clausewitz mi-a dat instrucţiunile. Aveam să plec a doua zi şi să călătoresc patruzeci de kilometri la nord de Optim, urmând să fac un raport cu privire la natura terenului şi la amplasarea diferitelor aşezări. Am fost lăsat să aleg dacă voiam să lucrez singur sau cu un alt membru al Ghildei Viitorului. Amintindu-mi de noua şi plăcuta relaţie de amiciţie cu Blayne, am cerut să lucrez cu el şi acest lucru mi-a fost permis.

Eram nerăbdător să plec. Nu mă simţeam obligat să rămân la munca manuală la linii. Oamenii care nu fuseseră niciodată afară din oraş lucrau bine în echipe şi avansasem mai mult decât pe vremea când angajam forţă de muncă locală.

Ultimul atac fusese de mult uitat şi moralul oamenilor era ridicat. Trecusem defileul cu bine, iar în faţă se afla panta lungă a văii. Aveam parte de vreme frumoasă şi nutreau multe speranţe.

* * *

Seara, m-am întors în interiorul oraşului. Hotărâsem să discut misiunea de cercetare cu Blayne şi să-mi petrec noaptea în sectorul Viitorilor. Vom fi gata de plecare de îndată ce se va lumina de ziuă.

Străbătând coridorul, am văzut-o pe Victoria.

Lucra singură, într-un birou micuţ, verificând un vraf de hârtii. Am intrat şi am închis uşa.

— O, tu erai, a spus Victoria.

— Nu te deranjez?

— Sunt foarte ocupată.

— Şi eu la fel.

— Atunci lasă-mă în pace şi vezi-ţi de treburile tale.

— Nu, am spus. Vreau să vorbesc cu tine.

— Altă dată.

— Nu poţi să mă eviţi la infinit.

— Nu sunt obligată să vorbesc cu tine acum, a răspuns.

I-am apucat stiloul, smulgându-i-l din mână. Hârtiile au căzut

pe jos şi ea a tresărit.

— Ce s-a întâmplat, Victoria? De ce nu m-ai aşteptat?

A privit hârtiile împrăştiate şi nu a răspuns.

— Haide, răspunde-mi.

— A trecut mult timp de atunci. Contează pentru tine?

— Da.

Acum mă privea, iar eu, la rândul meu, m-am uitat la ea. Se schimbase mult, părea mai bătrână. Era mai sigură pe ea, mai independentă… dar îmi era cunoscut felul în care îşi ţinea capul şi îşi împreuna mâinile, la început pe jumătate, cu două degete ridicate şi intercalate.

— Helward, îmi pare rău dacă ai suferit, dar am trecut şi eu prin multe. Asta îţi ajunge?

— Ştii bine că nu. Cum rămâne cu toate lucrurile despre care am vorbit?

— Ca de exemplu?

— Lucrurile personale, intime.

— Jurământul tău nu e în pericol. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta.

— Nici măcar nu-mi trecea prin cap aşa ceva, am spus. Cum rămâne cu celelalte lucruri, cu noi doi?

— Şoaptele schimbate în pat?

Am tresărit.

— Da.

— Asta a fost demult. Poate că a observat reacţia mea, căci imediat atitudinea ei s-a îmblânzit. Îmi pare rău, nu am vrut să fiu insensibilă.

— E în regulă. Spune ce vrei.

— Nu… numai că nu mă aşteptam să te mai văd. Ai fost plecat atât de mult timp! Ai fi putut să fii mort şi nimeni nu mi-a spus nimic.

— Pe cine ai întrebat?

— Pe şeful tău, Clausewitz. Tot ce am aflat de la el a fost că ai părăsit oraşul.

— Dar ţi-am spus unde plec. Ţi-am spus că trebuie să plec la sud de oraş.

— Şi mi-ai spus că te vei întoarce după câţiva kilometri.

— Ştiu, am răspuns. M-am înşelat.

— Ce s-a întâmplat?

— Am… întârziat.
Nici nu ştiam cum să încep să explic.
— Asta e tot, ai întârziat?
— A fost mult mai departe decât am crezut.
A început să aranjeze inutil hârtiile, aşezându-le într-un fel de teanc ordonat. Dar era doar un mod de a-şi ţine mâinile ocupate. Reuşisem să sparg bariera.
— Nu l-ai văzut niciodată pe David, nu-i aşa?
— David? Aşa l-ai botezat?
— Au fost… Şi-a ridicat din nou privirea, iar ochii îi străluceau de lacrimi. Am fost nevoită să-l dau la cămin, aveam atât de mult de lucru. L-am văzut în fiecare zi, apoi a venit primul atac. Eu a trebuit să stau lângă o gură de incendiu şi nu am putut… Mai târziu, ne-am dus la…
Am închis ochii, m-am întors cu spatele. Şi-a acoperit faţa cu palmele şi a început să plângă. M-am sprijinit de perete, culcându-mi faţa pe antebraţ. Câteva secunde mai târziu, am început să plâng şi eu.
Pe uşă a intrat repede o femeie, a văzut ce se întâmpla, apoi a închis uşa înapoi. De data aceasta m-am proptit de ea, pentru a preîntâmpina alte întreruperi.

* * *

Mai târziu, Victoria a spus:
— Am crezut că nu te vei mai întoarce niciodată. În oraş era multă confuzie, dar am reuşit să găsesc pe cineva din ghilda ta. Mi-a spus că mulţi ucenici au fost ucişi pe drumul spre sud. I-am spus de cât timp erai plecat. N-a vrut să se implice. Tot ceea ce ştiam era cât timp ai fost plecat şi când ai spus că te vei întoarce. Trecuseră aproape doi ani, Helward!
— Am fost avertizat, am spus, dar nu am crezut.
— De ce nu?
— A trebuit să străbat o distanţă de aproximativ o sută treizeci de kilometri dus-întors. Am crezut că pot face asta în câteva zile. Nimeni din ghildă nu mi-a spus de ce nu era posibil.
— Dar ştiau?
— Fără îndoială.
— Ar fi putut cel puţin să aştepte până năşteam copilul.
— A trebuit să plec când mi s-a spus. Făcea parte din

pregătirea mea.
Victoria era acum mult mai calmă; reacţia emoţională făcuse să dispară în totalitate aversiunea ei latentă, şi acum puteam să discutăm mai raţional. A ridicat hârtiile căzute, le-a aranjat, apoi le-a pus într-un dulap. Lângă peretele de vizavi era un scaun şi m-am aşezat pe el.
— Ştii că sistemul ghildelor va trebui să se schimbe, a spus.
— Nu drastic.
— Se va prăbuşi complet. Trebuie. De fapt, se întâmplă deja. Acum, oricine poate ieşi din oraş. Navigatorii se vor agăţa de vechiul sistem cât timp vor putea, fiindcă ei trăiesc în trecut, dar…
— Nu sunt atât de căpoşi precum crezi, am spus.
— Vor încerca să reinstituie tăcerea şi restricţiile cât mai curând.
— Te înşeli, am spus categoric. Ştiu că te înşeli.
— Bine… dar anumite lucruri trebuie să se schimbe. Nu mai e nimeni în oraş acum care să nu cunoască pericolul în care ne aflăm. Ne-am croit drum înşelând şi furând şi acest lucru a creat pericolul. E timpul ca asta să înceteze.
— Victoria, doar nu…
— Nu trebuie decât să te uiţi la pagube! Au fost ucişi treizeci şi nouă de copii! Dumnezeu ştie câte distrugeri au fost! Crezi că putem supravieţui dacă oamenii de afară continuă să ne atace?
— Situaţia s-a mai potolit acum. E sub control.
Şi-a scuturat capul.
— Nu mă interesează cum pare situaţia actuală. Mă gândesc la ea pe termen lung. Toate problemele noastre provin în cele din urmă din faptul că oraşul este mutat. Această singură condiţie este cauza pericolului. Trecem peste teritoriile altor oameni, ne tocmim cu ei pentru forţa de muncă necesară deplasării oraşului, luăm femei în oraşul nostru ca să se culce cu bărbaţi pe care nici nu îi cunosc… şi toate acestea doar ca să ţinem oraşul în mişcare.
— Oraşul nu se poate opri niciodată, am spus.
— Vezi… faci deja parte din sistemul ghildelor. Mereu aceleaşi afirmaţii categorice, fără să priviţi problema într-o altă lumină. Oraşul trebuie să se mişte, oraşul trebuie să se

mişte. Nu accept asta ca pe un adevăr absolut.

— Este un adevăr absolut. Ştiu ce s-ar întâmpla dacă s-ar opri.

— Ei?

— Oraşul ar fi distrus şi toată lumea ar muri.

— Nu poţi să dovedeşti asta.

— Nu, dar ştiu că aşa s-ar întâmpla.

— Cred că te înşeli, a spus Victoria. Şi nu sunt singura. Chiar în ultimele câteva zile am auzit şi alţi oameni spunând acelaşi lucru. Oamenii pot gândi cu capul lor. Au fost afară, au văzut cum e. Nu există niciun pericol în afară de răul pe care ni-l provocăm noi.

Am spus:

— Uite ce e, nu asta e problema noastră. Am venit să te văd şi să vorbim despre noi.

— Dar e acelaşi lucru. Ceea ce ni s-a întâmplat e legat implicit de rânduielile oraşului. Dacă nu ai fi membru al unei ghilde, poate că am fi şi acum împreună.

— Există vreo şansă?...

— Vrei asta?

— Nu sunt sigur, am răspuns.

— Este imposibil. Cel puţin pentru mine. Nu aş putea să pun de acord ideile mele cu modul tău de viaţă. Am încercat şi asta ne-a despărţit. Oricum, acum locuiesc cu...

— Ştiu.

M-a privit şi mi-a transmis sentimentul de înstrăinare pe care îl trăise.

— Nu crezi în nimic, Helward? a întrebat.

— Doar că sistemul de ghilde, cu toate imperfecţiunile lui, este sănătos.

— Şi mai vrei să fim din nou împreună, având două concepţii diferite. N-ar merge.

Ne schimbaserăm mult amândoi, avea dreptate. Nu avea niciun rost să facem speculaţii despre ce ar fi putut să fie, în alte condiţii. Nu se putea stabili o relaţie personală în afara schemei generale a oraşului.

Totuşi, am încercat din nou să-i explic cât de neprevăzute au fost cele întâmplate, încercând să găsesc o formulă care ar putea, cumva, reînvia vechile sentimente pe care le-am avut

unul pentru celălalt. Sincer să fiu, Victoria era de aceeaşi părere, dar cred că am ajuns amândoi la aceeaşi concluzie, pe căi diferite. M-am simţit mai bine că am văzut-o şi, când am plecat către cartierele Viitorilor, eram conştient de faptul că reuşisem să rezolvăm partea cea mai grea a problemei.

9

Ziua următoare, când am pornit către nord, alături de Blayne pentru a începe inspectarea viitorului, a marcat începutul unei lungi perioade care a adus oraşului o stare de siguranţă recâştigată şi, deopotrivă, de schimbări radicale.

Am văzut fiecare etapă a evoluţiei acestui proces, căci percepţia proprie despre timpul real al oraşului era deformată de călătoriile mele către nord. Am învăţat, din experienţă, că o zi petrecută la o distanţă de aproximativ treizeci de kilometri la nord de Optim era echivalentă cu o oră în oraş. Pe cât am putut, am păstrat legătura cu ceea ce se întâmpla în oraş, luând parte la cât mai multe şedinţe ale Navigatorilor.

Oraşul a revenit la existenţa sa placidă, pe care o trăisem la început, când am plecat să muncesc afară, mai repede decât se aşteptau majoritatea oamenilor.

Nu au mai avut loc atacuri ale *tukerilor*, deşi unul dintre soldaţii angajaţi într-o misiune de spionaj a fost capturat şi ucis. Curând după aceasta, conducătorii Miliţiei au anunţat că *tukerii* se împrăştiau şi se îndreptau către aşezările lor de la sud.

Deşi starea de alertă militară era menţinută de mult timp – şi niciodată, de fapt, complet abandonată – treptat, oameni de la Miliţie au primit permisiunea să lucreze la alte proiecte.

Aşa cum aflasem la prima întâlnire a Navigatorilor, metoda de tractare a oraşului s-a schimbat. După mai multe dificultăţi iniţiale, oraşul a fost lansat cu succes într-un sistem de tractare continuă, bazat pe un aranjament complicat de cabluri alternative şi montare etapizată a liniilor. O sută cincizeci de metri într-o perioadă de douăzeci şi patru de ore nu era, până la urmă, o distanţă considerabilă şi, în scurt timp, oraşul a ajuns la Optim.

S-a descoperit că asta conferea oraşului o mai mare libertate de mişcare. Era posibil, de exemplu, să facă ocoluri semnificative de la linia nordului, dacă în cale apăreau obstacole de netrecut.

De fapt, terenul era prielnic. Aşa cum au arătat rapoartele noastre topografice, înclinaţia generală a terenului era

descendentă şi nu mai întâlneam pante care să ne defavorizeze.

În regiune erau mai multe râuri decât ar fi fost pe placul Navigatorilor, iar Constructorii de Poduri erau puşi mereu la treabă. Dar cu oraşul aflat la Optim şi cu capacitatea sa sporită de a înainta, comparativ cu mişcarea pământului, exista mai mult timp disponibil pentru luarea deciziilor şi pentru construirea unor poduri sigure.

Iniţial cu o oarecare ezitare, sistemul de troc a fost reinstituit.

Oraşul învăţase din propria experienţă şi negocierile erau acum conduse mai prudent. Acum oraşul plătea cu mai multă generozitate forţa de muncă – de care încă avea nevoie – şi multă vreme a încercat să evite transferurile de femei.

În cadrul unei lungi serii de întâlniri ale Navigatorilor, am urmărit dezbaterile pe marginea acestui subiect, încă mai erau aici cele şaptesprezece femei transferate în interiorul oraşului înaintea primului atac, iar ele nu îşi exprimaseră dorinţa de a se întoarce. Dar preponderenţa naşterilor de băieţi continua şi exista un puternic curent de opinie în favoarea revenirii la sistemul de transferuri. Nimeni nu ştia care era cauza unui asemenea dezechilibru în distribuţia sexelor, dar realitatea era de necontestat. Mai mult, trei dintre femeile transferate născuseră în decursul ultimilor kilometri şi cu toţii au fost băieţi. S-a afirmat că şansa ca aceste femei să nască băieţi creştea cu cât rămâneau mai mult în oraş. Din nou, nimeni nu înţelegea de ce lucrurile trebuiau să stea aşa.

La ultima numărătoare, era un total de şaptezeci şi şase de băieţi şi paisprezece fete sub vârsta de două sute cincizeci de kilometri.

Pe măsură ce acest procentaj continua să crească, presiunile deveneau tot mai puternice şi, curând, Ghilda Trocului a fost împuternicită să înceapă negocierile.

De fapt, această decizie a scos în evidenţă schimbările care aveau loc în societate.

Sistemul „oraşului deschis” se păstrase, şi la întâlnirile Navigatorilor erau primiţi ca spectatori şi cei care nu erau membri ai ghildelor. În decurs de câteva ore de la anunţul

privind reinstaurarea transferurilor de femei, toată lumea din oraş aflase şi multe voci s-au ridicat împotrivă. Oricum, decizia fusese luată.

Deşi mâna de lucru angajată era folosită din nou, fenomenul avea o amploare mult mai mică decât înainte şi un număr considerabil de oameni din oraş continuau să lucreze la linii şi cabluri. Nu mai rămăseseră prea multe lucruri necunoscute în privinţa modului în care funcţiona oraşul.

Dar nivelul de cunoştinţe despre adevărata natură a lumii în care trăiam era scăzut.

În timpul unei dezbateri, am auzit folosindu-se pentru prima oară cuvântul „terminator”. S-a explicat că Terminatorii erau un grup de oameni care făceau opoziţie activă faţă de mişcarea perpetuă a oraşului şi erau hotărâţi să îl oprească. Din câte se ştia, Terminatorii nu erau militanţi, dar câştigau pe zi ce trece sprijin în oraş.

S-a hotărât începerea unui program de reeducare, pentru a se explica necesitatea înaintării către nord a oraşului. Următoarea întâlnire a fost întreruptă violent, în timpul şedinţei, în încăpere au năvălit un grup de oameni care au încercat să preia conducerea.

Nu am fost surprins să o văd pe Victoria printre ei. După o ceartă aprinsă, Navigatorii au cerut sprijinul Miliţiei şi şedinţa a fost suspendată.

În mod paradoxal, întreruperea a avut efectul scontat de mişcarea Terminatorilor. Întâlnirile Navigatorilor au fost închise din nou publicului larg. Părerile oamenilor simpli în această privinţă au devenit şi mai împărţite. Terminatorii se bucurau de un sprijin considerabil, dar nu aveau o autoritate reală.

Au urmat câteva incidente. Un cablu a fost găsit tăiat în circumstanţe misterioase, iar unul dintre Terminatori a încercat într-o zi să le vorbească muncitorilor angajaţi, în tentativa de a-i face să se întoarcă în satele lor, dar, în general, mişcarea Terminatorilor era doar un ghimpe în coastele Navigatorilor.

Reeducarea a decurs bine. Au fost organizate o serie de conferinţe menite să explice pericolele specifice ale lumii noastre şi acestea au avut o mare priză la public. Modelul

hiperbolei a fost adoptat ca emblemă a oraşului, iar membrii ghildelor îl purtau pe tunici, cusut ca însemn decorativ pe piept.

Nu ştiam cât din toate acestea înţelegeau oamenii obişnuiţi din oraş. Am auzit din întâmplare o discuţie pe această temă, dar influenţa Terminatorilor i-a slăbit credibilitatea. Prea mult timp fuseseră lăsaţi oamenii să creadă că oraşul exista într-o lume asemeni planetei Pământ, dacă nu chiar pe planeta Pământ însăşi. Probabil că situaţia reală era prea cumplită ca să i se poată da crezare: oamenii ascultau ceea ce li se spunea şi, probabil, înţelegeau, dar Terminatorii aveau o mai mare influenţă emoţională.

În ciuda acestei situaţii, oraşul continua să înainteze încet, către nord. Uneori, mă opream în loc şi încercam să-l văd cu ochii minţii, ca pe o particulă minusculă de materie, într-o lume străină. Îl percepeam ca pe un obiect aparţinând unui univers care încerca să supravieţuiască în altul, ca pe un oraş plin de oameni agăţaţi pe o suprafaţă înclinată la patruzeci şi cinci de grade, luptându-se să o facă să înainteze împotriva unui şuvoi de pământ, cu ajutorul câtorva cabluri subţiri.

Odată cu revenirea într-o regiune mai stabilă pentru oraş, munca Topografilor Viitorului a devenit mai mult de rutină.

Din motive tehnice, terenul dinspre nordul oraşului a fost împărţit într-o serie de segmente, care radiau dinspre Optim la intervale de cinci grade. În condiţii normale, oraşul nu ar fi căutat un traseu care se afla la mai mult de cincisprezece grade de direcţia nordului, dar capacitatea suplimentară de deviere permitea pe perioade scurte o flexibilitate considerabilă.

Procedura noastră era simplă. Topografii mergeau către nord – singuri sau, dacă doreau, câte doi – şi realizau o investigaţie amplă a segmentului care le era alocat. Aveam la dispoziţie o grămadă de timp.

De nenumărate ori, mă lăsam cucerit de sentimentul de libertate pe care mi-l dădea nordul, despre care Blayne îmi spusese cândva că era un lucru obişnuit printre Viitori. Unde era graba, dacă o zi petrecută în tihnă pe malul unui râu reprezenta doar câteva minute din timpul oraşului?

* * *

Dar timpul petrecut în nord avea preţul său. Era un preţ care nu mi s-a părut real până ce nu i-am văzut cu ochii mei efectele. O zi de trândăveală în nord era o zi din viaţa mea. În cincizeci de zile, îmbătrânirea mea echivala cu opt kilometri în oraş, însă oamenii din oraş îmbătrâneau doar cu patru zile. La început nu a contat: revenirile noastre în oraş erau relativ frecvente şi nu am simţit nicio diferenţă. Dar, cu timpul, oamenii pe care îi cunoscusem – Victoria, Jase, Malchuskin – parcă nu îmbătrâniseră deloc şi, într-o zi, când m-am zărit într-o oglindă, am văzut efectele acestor călătorii.

* * *

Nu voiam să stabilesc o relaţie permanentă cu o altă fată. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât înţelegeam mai bine punctul de vedere al Victoriei legat de felul în care orânduiala oraşului distrugea orice fel de relaţie.

Primele femei transferate veneau deja în oraş şi, ca bărbat necăsătorit, mi se spusese că aveam posibilitatea să stabilesc o relaţie temporară cu una dintre ele. La început, m-am opus, din cauză că, sincer vorbind, ideea îmi repugna. Mi se părea că o relaţie pur fizică ar avea un corespondent emoţional, dar maniera în care era organizată selecţia partenerilor era subtilă, în măsura în care putea fi în situaţia respectivă. Ori de câte ori mă aflam în oraş, eram încurajat, la fel ca alţi bărbaţi eligibili, să mă apropii de fete, în sala de recreere. La început, a fost jenant şi umilitor, dar m-am obişnuit cu aceste situaţii şi, până la urmă, inhibiţiile mi-au dispărut.

Cu timpul, am stabilit o relaţie cu o fată pe nume Dorita şi curând mi s-a repartizat o cameră pe care o puteam împărţi. Nu aveam prea multe în comun, dar strădaniile ei de a vorbi engleza erau încântătoare, iar compania mea părea să îi facă plăcere. La scurt timp, a rămas însărcinată şi, între misiunile mele de cercetare, i-am urmărit evoluţia sarcinii.

Încet, incredibil de încet.

* * *

Am început să devin tot mai frustrat de înaintarea, aparent lentă, a oraşului. După propria mea evaluare subiectivă, trecuseră două sute patruzeci, poate trei sute douăzeci de kilometri de când am devenit membru al Ghildei Viitorului şi, cu toate acestea, oraşul era încă în apropiere de acele dealuri

pe care le-am trecut în momentul atacurilor.

Am solicitat să fiu transferat temporar într-o altă ghildă. Oricât de mult mi-ar fi plăcut viaţa tihnită din viitor, simţeam că timpul trecea pe lângă mine.

Timp de câţiva kilometri, am lucrat cu Ghilda Tracţiunii şi, în această perioadă, Dorita a născut. A adus pe lume gemeni: un băiat şi o fată. Prilej de bucurie... dar am descoperit că viaţa oraşului mă nemulţumea într-un alt mod. Lucram alături de Jase, o persoană care, cândva, fusese cu mulţi kilometri mai în vârstă decât mine. Acum era evident mai tânăr şi aveam prea puţine în comun.

Curând după ce a născut, Dorita a părăsit oraşul, iar eu m-am întors la ghilda mea.

Ca toţi membrii Ghidei Viitorului pe care îi văzusem ca ucenic, începeam să nu-mi mai găsesc locul în oraş. Mă simţeam bine de unul singur, mă desfătam cu acele ore de care profitam la nord, eram stingher în oraş. Începuse să mă preocupe desenul, dar n-am spus aproape nimănui nimic despre asta. Îmi făceam treaba cât mai repede şi mai eficient puteam, pe urmă hoinăream de unul singur prin regiunea viitorului, schiţând ceea ce vedeam, încercând să dau contur, prin desen, unei zone unde timpul aproape că ar putea rămâne pe loc.

Am privit oraşul de la distanţă, văzându-l, aşa străin cum era, aparţinând altei lumi, diferită de a mea. Kilometru cu kilometru, se târa înainte, fără să găsească, fără ca măcar să caute, un loc de popas.

PARTEA A PATRA

1

A aşteptat în uşa bisericii, cât timp discuţia a continuat în capătul celălalt al pieţei. În spatele ei, în atelierul provizoriu, preotul şi doi asistenţi lucrau cu răbdare la restaurarea statuii de ghips a Fecioarei Maria. În biserică era rece şi, în ciuda porţiunii de acoperiş care se prăbuşise, era curat şi linişte. Ştia că nu trebuia să se afle acolo, dar instinctul o trimisese înăuntru la sosirea celor doi bărbaţi.

Acum îi privea, discutând la modul serios cu Luiz Carvallo, autoproclamatul lider al oraşului, şi cu o grămadă de alţi bărbaţi. În alte vremuri, probabil că preotul şi-ar fi asumat responsabilitatea pentru comunitate, dar Părintele dos Santos, ca şi ea, era nou venit în sat.

Oamenii veniseră călare în sat, de-a lungul albiei secate a râului, iar acum caii lor păşteau în timp ce discuţia continua. Era prea departe ca să audă ce spuneau, dar se pare că se încheia un târg. Oamenii din sat trăncăneau, simulând lipsa de interes, dar ea ştia că aceştia nu ar mai sta la discuţii dacă nu le-ar fi fost stârnit interesul.

Atenţia i-a fost atrasă de călăreţi. Era evident că nu veneau dintr-un sat învecinat. În contrast cu sătenii, înfăţişarea lor era frapantă: fiecare dintre ei purta o capă neagră, pantaloni bine cusuţi şi cizme de piele. Caii erau înşeuaţi şi aparent bine îngrijiţi şi, cu toate că ambii cai duceau saci mari, încărcaţi cu echipament, nu păreau obosiţi. Niciunul dintre caii pe care îi văzuse în zonă nu era nici pe departe într-o condiţie atât de bună.

Curiozitatea a început să-i depăşească instinctul, şi a înaintat să vadă cu ochii ei ce se petrecea. Tocmai atunci, negocierile s-au terminat, se pare, căci sătenii s-au îndepărtat, iar ceilalţi doi bărbaţi s-au întors la caii lor.

Au încălecat imediat şi au plecat în direcţia de unde veniseră. A rămas pe loc şi i-a privit, chibzuind dacă să se ducă sau nu după ei.

Când s-au pierdut printre copacii crescuţi de-a lungul râului, ea a părăsit piaţa în grabă, a fugit printre două case şi s-a căţărat pe o ridicătură de pământ. După câteva momente, i-a

văzut pe călăreţi ivindu-se dintre copaci. Au mai făcut câţiva paşi, apoi au tras hăţurile şi s-au oprit.

Au discutat câteva minute, privind de mai multe ori în direcţia satului.

A rămas ascunsă în tufărişul des care împânzea dealul. Dintr-odată, unul dintre bărbaţi l-a salutat pe celălalt cu mâna ridicată şi şi-a îndemnat calul, apucând-o într-o altă direcţie.

A pornit la galop, către nişte dealuri îndepărtate. Celălalt şi-a întors calul în direcţia opusă şi a pornit la pas.

Ea s-a întors în oraş şi s-a dus la Luiz.

— Ce voiau? l-a întrebat.

— Au nevoie de oameni pentru o lucrare.

— Ai fost de acord cu asta?

El a adoptat un aer evaziv.

— Se întorc mâine.

— Au de gând să plătească?

— Cu mâncare. Priveşte.

I-a întins o bucată de pâine, iar ea a luat-o. Era proaspătă şi rumenă şi mirosea bine.

— De unde au făcut rost de asta?

Luiz a dat din umeri.

— Au şi hrană specială.

— Ţi-au dat din aşa ceva?

— Nu.

Ea s-a încruntat, întrebându-se din nou cine ar putea fi oamenii aceia.

— Altceva?

— Doar asta. I-a arătat un săculeţ, iar ea l-a deschis, înăuntru era o pudră albă, obişnuită, iar ea a mirosit-o. Cică face fructele să crească.

— Au multă?

— Câtă ne trebuie.

A lăsat sacul şi s-a întors în atelierul bisericii. După ce a schimbat câteva vorbe cu Părintele dos Santos, s-a îndreptat în grabă către grajduri şi şi-a înşeuat calul.

A părăsit satul, de-a lungul râului secat, în direcţia în care pornise cel de-al doilea bărbat.

2

Dincolo de sat se afla o zonă întinsă, acoperită de tufişuri, presărată cu copaci. Curând, l-a zărit pe bărbat, la o oarecare distanţă înaintea ei, îndreptându-se către o zonă împădurită. La celălalt capăt, ştia sigur, curgea un râu. Dincolo de acesta, erau câteva coline.

A păstrat distanţa, dorind să nu fie văzută înainte de a afla încotro se îndrepta bărbatul.

Când a intrat în pădure, l-a pierdut din ochi. A descălecat şi a dus calul de căpăstru, atentă la orice semn. Curând, a auzit murmurul râului, cu apă mică în acest anotimp, curgând prin albia acoperită de pietre.

La început i-a văzut calul, priponit de un copac. Şi-a legat şi ea calul şi a mers mai departe singură. Aerul era cald şi neclintit sub copaci, iar ea se simţea plină de praf. S-a întrebat, din nou, ce o îndemnase să-l urmeze pe acest om, când raţiunea a avertizat-o că risca mult. Dar prezenţa celor doi bărbaţi în sat fusese destul de inofensivă, iar scopurile lor, chiar dacă misterioase, păruseră paşnice.

A înaintat cu prudenţă, apropiindu-se de marginea pădurii. Aici, s-a oprit, privind în jos la malul apei.

Bărbatul era acolo, iar ea l-a privit cu interes.

Îşi scosese mantia şi stătea întins, încălţat cu cizmele, lângă un mic maldăr de bagaje. A intrat în apă, savurând din plin senzaţia de răcoare. Nesesizându-i prezenţa, şi-a agitat picioarele în apă, stârnind o ploaie de stropi strălucitori. În clipa următoare, s-a aplecat, a luat apă în căuşul palmelor, udându-şi faţa şi gâtul.

S-a întors, a ieşit din apă şi s-a dus la bagaje. Dintr-o geantă de piele neagră, a scos o cameră video, apoi şi-a agăţat geanta pe umăr şi a conectat-o la cameră, cu un cablu scurt de plastic. După ce a terminat, a fixat o mică mufă într-o parte.

A lăsat jos camera o clipă şi a desfăşurat un lung sul de hârtie. L-a întins pe pământ şi l-a privit gânditor câteva secunde, apoi a luat camera şi s-a întors pe malul apei.

Cu atenţie, a îndreptat camera în josul râului, o secundă sau

două, apoi a coborât-o şi s-a întors. A îndreptat-o către malul opus, apoi, luând-o prin surprindere, către ea. S-a aplecat repede şi, după lipsa lui de reacţie, a presupus că nu o văzuse. Când şi-a ridicat privirea, bărbatul îndrepta camera în susul râului.

S-a întors la sulul de hârtie şi, cu mare grijă, a notat ceva.

Continuând să se mişte cu băgare de seamă, a pus camera înapoi în geantă, a înfăşurat hârtia şi a aşezat-o împreună cu celelalte bagaje.

S-a întins, apoi s-a scărpinat la ceafă. Cu un aer apatic, a revenit pe mal, s-a aşezat şi şi-a bălăngănit picioarele în apă. În clipa următoare, a căscat şi s-a întins pe spate, cu ochii închişi.

L-a privit cu atenţie. Părea destul de inofensiv. Era un bărbat vânjos, bine făcut, cu faţa şi braţele foarte bronzate. Avea părul lung şi lăţos, o adevărată coamă castaniu-roşcată. Purta barbă. A apreciat că avea în jur de treizeci de ani. În pofida bărbii, avea o figură bine conturată, tinerească, zâmbind în faţa simplei bucurii a simţurilor pe care i-o dădea atingerea rece a apei, într-o zi toridă.

Muştele roiau în jurul feţei sale şi, din când în când, le alunga plictisit.

După câteva momente de ezitare, a pornit către el şi a coborât malul, mai mergând, mai alunecând, stârnind o mică avalanşă de pământ în faţa ei.

Reacţia bărbatului a fost imediată. S-a ridicat în picioare şi a privit repede împrejur. Făcu o mişcare greşită şi alunecă pe burtă, lovind apa cu picioarele.

Ea a început să râdă.

El şi-a recăpătat echilibrul şi a făcut un salt pentru a ajunge la bagaje. Câteva clipe mai târziu, avea în mână o puşcă.

Ea s-a oprit din râs… dar el nu a ridicat puşca.

În schimb, a spus ceva într-o spaniolă atât de stricată, încât nu l-a putut înţelege.

Nici ea nu vorbea spaniola decât foarte puţin, aşa că s-a mulţumit să spună în limba sătenilor:

— Nu am vrut să râd.

El a clătinat din cap şi a privit-o cu atenţie. Ea şi-a întins mâinile, ca să-i arate că nu avea niciun fel de armă şi i-a

acordat ceea ce spera să fie un zâmbet liniştitor. El a părut mulţumit de faptul că prezenţa ei nu reprezenta un pericol şi a lăsat puşca jos.

Din nou, el a spus câteva cuvinte într-o spaniolă îngrozitoare, pe urmă a mormăit ceva în engleză.

— Vorbeşti engleza? a întrebat ea.

— Da. Tu?

— Ca o englezoaică. A râs din nou şi a întrebat: Te deranjează dacă te însoţesc?

A făcut semn către râu, dar el a continuat să o privească tăcut. Ea şi-a scos pantofii şi a înaintat către mal. A intrat în apă, ridicându-şi fusta. Apa era rece ca gheaţa; o dureau degetele, dar senzaţia era încântătoare. În clipa următoare, s-a aşezat pe pământ, rămânând cu picioarele în apă.

El a venit şi s-a aşezat lângă ea.

— Îmi cer scuze pentru puşcă. M-ai speriat.

— Şi eu îmi cer scuze, a spus ea. Dar păreai atât de fericit.

— E cel mai bun lucru pe care-l poţi face într-o zi ca asta.

Au privit împreună apa care le curgea peste picioare. Dincolo de suprafaţa vălurită a apei, carnea albă se distorsiona parcă, asemeni unei flăcări pâlpâitoare în bătaia unui curent de aer.

— Cum te cheamă? a întrebat ea.

— Helward.

— Helward? I-a pronunţat numele, încercând să vadă cum sună. E un nume de familie?

— Nu. Numele meu întreg este Helward Mann. Al tău care este?

— Elizabeth. Elizabeth Khan. Nu-mi place să mi se spună Elizabeth.

— Păcat.

L-a privit. Părea foarte serios.

Accentul lui o nedumerea. Îşi dăduse seama că nu era localnic şi vorbea engleza firesc şi fără efort, dar avea un mod ciudat de a pronunţa vocalele.

— De unde vii? l-a întrebat.

— De pe-aici. Pe neaşteptate, s-a ridicat. Ar trebui să adap animalul.

S-a împiedicat din nou, când a urcat malul, dar de data asta Elizabeth nu a mai râs. A mers direct între copaci, dar nu şi-a

luat echipamentul. Puşca era încă acolo. I-a aruncat o privire peste umăr, iar ea s-a întors.

Când a revenit, ducea amândoi caii. Ea s-a ridicat, l-a luat pe al ei şi l-a dus la apă.

Stând între cei doi cai, Elizabeth a mângâiat pe gât iapa lui Helward.

— E frumoasă, a spus. E a ta?

— Nu tocmai. Doar că o călăresc mai des decât oricare altul.

— Cum îi spui?

— Eu… nu i-am dat niciun nume. Ar trebui?

— Doar dacă vrei. Nici calul meu nu are nume.

— Îmi place să călăresc, a spus Helward dintr-odată. E partea cea mai plăcută a muncii mele.

— Asta şi scăldatul în râuri. Cu ce te ocupi?

— Sunt… vreau să spun, nu are o denumire exactă. Dar tu?

— Sunt infirmieră. Oficial, adică. Fac multe lucruri.

— Avem şi noi infirmiere, a spus el. În… de unde vin eu.

Ea l-a privit cu un interes sporit.

— De unde anume?

— Dintr-un oraş. De la sud.

— Cum se numeşte?

— Pământ. Deşi de cele mai multe ori îl numim pur şi simplu „oraşul”.

Elizabeth a zâmbit nesigură, fără să fie convinsă că a înţeles bine.

— Povesteşte-mi.

El a scuturat din cap. Caii terminaseră de băut şi îşi frecau boturile.

— Cred că ar trebui să plec.

S-a îndreptat în grabă către locul unde se afla echipamentul, l-a înşfăcat şi l-a vârât repede în sacii de la şa. Elizabeth l-a privit curioasă. Când a terminat, Helward a apucat căpăstrul, a luat iapa şi a urcat-o malul. La liziera pădurii, a întors capul.

— Îmi cer scuze. Probabil mă crezi un bădăran. E doar că… tu nu eşti ca ceilalţi.

— Ceilalţi?

— Oamenii de aici.

— E atât de rău?

— Nu. A privit de-a lungul apei, ca şi cum ar mai fi căutat un

pretext să rămână cu ea. Dintr-odată, a părut că se răzgândeşte. A legat calul de cel mai apropiat copac. Pot să te întreb ceva?

— Desigur.

— Mă întreb… crezi că aş putea să te desenez?

— Să mă desenezi?

— Da… doar o schiţă. Nu sunt foarte priceput, n-am mai făcut asta de mult. Cât timp sunt aici, îmi petrec mult timp desenând ceea ce văd.

— Asta făceai când te-am întâlnit?

— Nu. Aceea era doar o hartă. Mă refeream la desene adevărate.

— Bine. Vrei să-ţi pozez?

A scotocit într-un sac de pe şa, apoi a scos la iveală un sul cu hârtii de diferite dimensiuni. Le-a răsfoit cu nerăbdare, iar Elizabeth a observat că pe ele se aflau schiţe.

— Stai acolo, a spus. Nu… lângă calul tău.

El s-a aşezat pe marginea taluzului, cu foile pe genunchi. Ea l-a privit, încă deconcertată de această evoluţie neaşteptată a lucrurilor şi a simţit o sfială crescândă, care în general nu era proprie personalităţii ei. El a privit-o peste coala de hârtie.

Elizabeth a rămas lângă cal, trecându-şi un braţ pe sub gâtul lui, ca să-l poată mângâia pe partea cealaltă, iar calul i-a răspuns apropiindu-şi botul.

— Nu stai bine, a spus el. Întoarce-te mai mult spre mine.

Se simţea tot mai stânjenită şi şi-a dat seama că stătea într-o poziţie nefirească, ciudată.

El s-a pus pe treabă, trecând de la o foaie la alta, iar ea a început să se relaxeze. A decis să nu-i acorde nicio atenţie şi a mângâiat din nou animalul. După un timp, el a rugat-o să se aşeze în şa, dar ea începuse să obosească.

— Pot să văd ce ai făcut?

— Nu arăt niciodată nimănui ceea ce desenez.

— Te rog, Helward. Nimeni nu m-a mai desenat până acum.

A frunzărit hârtiile şi a ales două sau trei.

— Nu ştiu ce părere o să ai.

Le-a luat din mâna lui.

— Dumnezeule, sunt atât de slabă? a întrebat ea, fără să se gândească.

El a încercat să i le ia.
— Dă-mi-le înapoi.
Elizabeth s-a întors şi a început să răsfoiască printre celelalte. Îţi puteai da seama că o reprezentau pe ea, dar simţul proporţiilor de care dădea el dovadă era… neobişnuit. Atât ea, cât şi calul erau desenaţi prea înalţi şi prea slabi. Efectul nu era neplăcut, dar oarecum straniu.
— Te rog… Aş vrea să mi le dai înapoi.
Ea i le-a înapoiat, iar el le-a aşezat ultimele în teanc. Dintr-odată, i-a întors spatele şi s-a îndreptat către cal.
— Te-am jignit? l-a întrebat ea.
— Nu-i nicio problemă. Ştiam că nu ar fi trebuit să ţi le arăt.
— Cred că sunt excelente. Doar că… e oarecum un şoc să te vezi prin ochii altcuiva. Ţi-am spus că n-am mai fost niciodată desenată.
— Eşti greu de desenat.
— Mai pot să văd şi alte desene de-ale tale?
— Nu te-ar interesa.
— Uite ce e. Nu încerc să te măgulesc. Chiar mă interesează.
— Bine.
I-a dat tot teancul şi şi-a continuat drumul către locul unde se afla calul. În timp ce s-a aşezat şi a început să se uite peste desene, Elizabeth era conştientă de faptul că el doar se prefăcea că aranjează hamurile calului, dar că, de fapt, încerca să intuiască părerea ei.
Era o multitudine de subiecte. Multe reprezentau iapa lui: păscând iarbă, stând, aruncându-şi capul pe spate. Acestea erau uimitor de realiste: în linii puţine, reuşise să prindă esenţa animalului, mândru, dar docil, îmblânzit, dar totuşi propriul său stăpân. În mod ciudat, proporţiile erau perfecte. Mai erau câteva desene reprezentând un bărbat… autoportrete, sau era bărbatul cu care îl văzuse mai devreme? Era desenat cu tunică, fără tunică, stând lângă un cal, folosind camera video pe care ea o văzuse mai devreme. Şi de data aceasta, proporţiile erau aproape perfecte.
Erau şi câteva peisaje: copaci, un râu, o structură ciudată trasă cu sfori, imaginea îndepărtată a dealurilor. Nu era expert în peisaje; uneori proporţiile erau bune, alteori exista o distorsiune incitantă pe care ea nu o putea identifica precis.

Era ceva în neregulă cu perspectiva ei? Nu-şi putea da seama, neavând un vocabular artistic suficient de bogat.

La baza teancului, a dat peste desenele care o reprezentau pe ea. Primele nu erau foarte reuşite, evident cele dintâi încercări. Cele trei pe care i le arătase erau de departe cele mai bune, dar încă o nedumerea acea alungire a ei şi a calului.

— Ei? a întrebat el.

— Eu… Nu-şi putea găsi cuvintele potrivite. Cred că sunt bune. Foarte neobişnuite. Ai un ochi excelent.

— Eşti un subiect dificil.

— Mie în mod deosebit îmi place ăsta. A căutat prin teanc şi a găsit un desen cu calul, cu coama fluturând sălbatic. E atât de real.

Atunci el a zâmbit.

— E şi preferatul meu.

Elizabeth a aruncat din nou un ochi printre desene. Era ceva în privinţa lor ce nu înţelegea… acolo, într-unul dintre desenele reprezentând bărbatul. Departe, în fundal, o formă ciudată în patru puncte. O asemenea formă se afla în fiecare dintre desenele cu ea.

— Ce-i asta? a întrebat ea, arătând cu degetul.

— Soarele.

Ea s-a încruntat puţin, dar a decis să nu mai insiste. Simţea că afectase îndeajuns eul lui artistic.

Ea a ales desenul pe care îl considera cel mai reuşit dintre cele trei.

— Pot să-l păstrez pe acesta?

— M-am gândit că s-ar putea să-ţi placă.

— Îmi place. Cred că e minunat.

El a privit-o atent, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama dacă spunea adevărul, pe urmă i-a luat din nou teancul de hârtii.

— Ţi l-ai dori şi pe acesta?

I-a întins desenul cu calul.

— Nu aş putea. Nu pe acela.

— Mi-ar face plăcere să ţi-l dau. Eşti prima persoană care l-a văzut.

— Eu… îţi mulţumesc.

El a pus cu grijă hârtiile în sac şi l-a închis.

— Ziceai că te cheamă Elizabeth?

— Prefer să mi se spună Liz.

El a dat grav din cap.

— Noapte bună, Liz.

— Pleci?

Nu a răspuns, dar a dezlegat iapa şi a sărit în şa. A pornit în josul malului, a intrat în apa mică a râului şi a dat pinteni calului, până pe malul celălalt. În câteva clipe, s-a pierdut printre copacii de dincolo.

3

Întoarsă în sat, Elizabeth a descoperit că nu avea niciun chef să mai lucreze. Încă aştepta un transport de produse medicale corespunzătoare şi, de mai mult de o lună, i se promisese un medic. Făcuse tot ce a putut ca să asigure sătenilor o dietă echilibrată – dar rezervele de hrană erau limitate – şi se ocupase de afecţiunile minore, precum răni, infecţii şi aşa mai departe. Săptămâna trecută, o ajutase pe una dintre femei să nască şi, până în acest moment, nu simţise că face nimic folositor.

Acum, având încă proaspătă în minte întâlnirea ciudată de lângă râu, a decis să se întoarcă mai devreme la cartierul general.

Înainte de a pleca, s-a întâlnit cu Luiz.

— Dacă acei oameni mai vin aici, a spus ea, încearcă să afli ce vor. Mă voi întoarce dimineaţă. Dacă sosesc înaintea mea, încearcă să-i ţii aici. Află de unde vin.

Până la cartierul general erau aproape doisprezece kilometri şi se înserase când a ajuns. Locul era aproape părăsit: mulţi dintre operatorii de teren rămâneau afară mai multe nopţi la rând. Totuşi, Tony Chappell era acolo şi a interceptat-o de cum s-a apropiat de camera ei.

— Eşti liberă în seara asta, Elizabeth? Mă gândeam că am putea…

— Sunt foarte obosită. Voiam să mă culc devreme.

La început, când a venit în acel loc, Elizabeth simţise primii fiori ai unei anumite atracţii faţă de Chappell şi făcuse greşeala să i-o arate. În detaşament erau puţine femei, iar el i-a răspuns cu mare entuziasm. De atunci, nu a mai lăsat-o singură nicio clipă şi, deşi acum ea îl găsea foarte plictisitor şi egocentric, nu descoperise încă un mod politicos de a potoli această patimă nedorită.

* * *

El a încercat s-o înduplece, dar, după câteva clipe, Elizabeth a reuşit să evadeze în camera ei.

Şi-a deşertat geanta pe pat, s-a dezbrăcat şi a făcut un duş lung.

Mai târziu, s-a dus să caute ceva de mâncare şi, inevitabil, Tony a însoţit-o.

În timpul mesei, şi-a amintit că avusese de gând să-l întrebe ceva.

— Ştii vreun oraş pe aici numit Pământ?

— Pământ? Ca planeta?

— Aşa mi s-a părut. Poate că n-am auzit bine.

— Nu cunosc niciunul. Cam pe unde?

— Undeva pe-aici. Nu departe.

Tony a clătinat din cap.

— Vânt? Sau Zăcământ? A râs zgomotos şi şi-a scăpat furculiţa. Eşti sigură?

— Nu… nu chiar. Cred că am înţeles greşit.

În felul său inimitabil, Tony a continuat să facă jocuri de cuvinte nereuşite, până ce, din nou, ea a găsit un pretext să plece.

Într-unul dintre birouri, se afla o hartă mare a regiunii, dar nu apărea nimic care putea să reprezinte locul unde spusese Helward că locuieşte. Îl descrisese ca pe un oraş aflat la sud, dar pe o întindere de aproape o mie de kilometri nu se afla nicio aşezare mare.

Era cu adevărat obosită şi s-a întors în camera ei.

S-a dezbrăcat, a luat cele două desene dăruite de Helward şi le-a prins pe perete, deasupra patului. Cel care o reprezenta pe ea era atât de ciudat…

L-a privit cu mai multă atenţie. Hârtia era, evident, foarte veche, căci marginile erau îngălbenite. Privindu-le, şi-a dat seama că latura de sus şi cea de jos erau uşor roase acolo unde fuseseră rupte, dar linia era destul de dreaptă.

Şi-a trecut vârful degetului de-a lungul hârtiei. Senzaţia a fost o vibraţie regulată: hârtia era perforată.

Cu grijă să nu strice imaginea, a desfăcut banda adezivă de pe perete şi a dat jos desenul.

A descoperit că pe dos, într-o parte, fusese tipărită o coloană de numere. Unul sau două erau marcate cu asterisc.

Tipărite cu cerneală palidă, albastră, într-o parte, erau cuvintele: IBM Multifold (TM).

A lipit schiţa înapoi pe perete… şi a privit-o nedumerită vreme îndelungată.

4

Dimineaţa, Elizabeth a făcut o nouă solicitare telegrafică pentru doctor, apoi a pornit înspre sat.

Când a ajuns, căldura zilei inunda oraşul şi se instaurase deja starea blazată de letargie care o înfuriase atât de mult la început. L-a căutat pe Luiz, care stătea la umbra bisericii, cu alţi doi bărbaţi.

— Ei, bine… s-au întors?

— Astăzi nu, Menina Khan.

— Când au spus că mai vin?

Luiz a dat din umeri nepăsător.

— Într-o zi. Astăzi, mâine…

— Ai încercat?…

Elizabeth s-a oprit, nervoasă pe sine. Avusese de gând să ducă aşa-zisul îngrăşământ la sediu, să-l analizeze, dar, cufundată în gândurile ei, uitase.

— Anunţă-mă când vin.

S-a dus să-i vadă pe Maria şi pe bebeluşul ei, dar mintea îi hoinărea aiurea. Mai târziu, a supravegheat masa, care le era servită tuturor nou-veniţilor, pe urmă a vorbit cu Părintele dos Santos, în atelier. În tot acest timp, a fost conştientă că stătea cu urechea ciulită, aşteptând să audă tropot de cai.

Renunţând să-şi mai caute scuze, s-a dus la grajd şi a pus şaua pe cal. A plecat călare către râu.

Încerca să nu se cufunde prea mult în propriile gânduri, să nu-şi analizeze motivaţiile, dar era inevitabil. Ultimele douăzeci şi patru de ore avuseseră pentru ea o semnificaţie aparte. Venise să lucreze aici, pe câmp, mânată de sentimentul că viaţa ei se irosea acasă, dar aici găsise o nouă frustrare. În ciuda intenţiilor şi a aparenţelor, tot ceea ce puteau oferi lucrătorii voluntari oamenilor împovăraţi de aici era doar o fărâmă de speranţă. Era prea puţin, prea târziu. Câteva donaţii guvernamentale de cereale, câteva vaccinuri sau o biserică reparată erau bine-venite şi însemnau mai mult decât nimic. Dar esenţa problemei rămânea practic nerezolvată: economia centrală dăduse faliment. Nu exista nimic pe acest pământ în afară de ceea ce puteau obţine prin

forţe proprii.

Apariţia neaşteptată a lui Helward în viaţa ei reprezenta primul eveniment interesant pe care îl trăise de la venirea ei aici. Îşi dădea seama, în timp ce străbătea călare câmpul pustiu, către pădure, că motivaţiile ei erau diverse. Probabil că era simplă curiozitate, dar rădăcinile erau mai profunde.

Bărbaţii din departament erau obsedaţi de ei înşişi şi de rolurile pe care îşi imaginau că le aveau; vorbeau în termeni abstracţi despre psihologia de grup, despre rearanjarea socială, modele de comportament… şi, în momentele ei de maxim cinism, găsea că o asemenea perspectivă era pur şi simplu jalnică. În afară de nefericitul Tony Chappell, nu fusese interesată de niciunul dintre bărbaţi, ceea ce nu era nicidecum aşa cum anticipase înainte de a veni.

Helward era altfel. S-a ferit să-şi formuleze în minte această idee, dar ştia de ce mergea în căutarea lui.

A găsit locul de pe malul apei şi s-a oprit să adape calul. Mai târziu, l-a priponit la umbră şi s-a aşezat lângă apă, în aşteptare. Din nou, a încercat să zăgăzuiască tumultul gândurilor, dorinţelor, întrebărilor. Concentrându-se asupra peisajului, s-a întins pe spate, în lumina soarelui, şi a închis ochii. A ascultat sunetul apei trecând peste pietrele albiei, murmurul blând al vântului printre copaci, zumzăitul insectelor, a simţit mirosul lăstarilor, pământul fierbinte, căldura.

A trecut vreme îndelungată. Calul îşi agita coada necontenit, îndepărtând răbdător roiul de muşte.

A deschis ochii, de îndată ce a auzit celălalt cal, şi s-a ridicat.

Helward era acolo, pe celălalt mal. I-a făcut semn cu mâna, iar Elizabeth i-a răspuns.

A descălecat îndată şi a grăbit pasul de-a lungul malului, până ce a ajuns vizavi de ea. Elizabeth a zâmbit în sinea ei: Helward era, evident, vesel, căci făcea giumbuşlucuri, încercând să o distreze. Când a ajuns în faţa ei, s-a aplecat şi a încercat să stea în mâini. După două încercări, a reuşit, pe urmă s-a rostogolit şi a aterizat în râu, ţipând şi împroşcând apa.

Elizabeth a sărit şi a alergat prin apă către el.

— N-ai păţit nimic? l-a întrebat.

El i-a zâmbit.
— Puteam face asta când eram copil.
— Şi eu.
Helward s-a ridicat şi s-a uitat neliniştit la hainele sale ude.
— Se vor usca în curând, a spus ea.
— Mă duc să-mi aduc calul.
Au traversat împreună râul, iar Helward şi-a legat calul lângă al ei. Elizabeth s-a aşezat din nou pe mal, iar el a venit lângă ea, întinzându-se la soare, ca să i se usuce hainele.
În spatele lor, caii stăteau cu boturile unul în coada celuilalt, alungând muştele.
Întrebări, întrebări... dar ea le alungă pe toate. Îi plăcea aventura, nu voia s-o distrugă înţelegând. Logica îi spunea că Helward era specialist la un departament similar cu al ei şi că se distra pe seama ei, într-un joc complicat şi oarecum fără rost. Nu-i păsa dacă aşa stăteau lucrurile. Prezenţa lui era suficientă, iar ea era destul de chinuită afectiv ca să se bucure de ieşirea din cotidian pe care el i-o aducea fără să ştie.
Singurul lucru pe care îl aveau în comun erau schiţele lui, iar ea l-a rugat să i le arate din nou. Au discutat o vreme despre ele şi Helward i-a povestit despre lucrurile care îl entuziasmau. Pe ea o interesa să vadă dacă toate desenele erau făcute pe spatele unor vechi foi de calcul.
În cele din urmă, Helward a spus:
— Am crezut că eşti un *tuker*.
A pronunţat cuvântul cu vocală lungă.
— Ce e un *tuker*?
— Unul dintre oamenii care locuiesc pe aici. Dar ei nu vorbesc engleza.
— Câţiva vorbesc. Nu foarte bine. Doar când îi învăţăm noi.
— Cine, noi?
— Cei pentru care lucrez.
— Nu eşti din oraş? a întrebat el pe neaşteptate, pe urmă a privit în partea cealaltă.
Elizabeth a simţit o uşoară senzaţie de panică. Helward arătase şi se comportase la fel în ziua precedentă şi pe urmă plecase. Nu voia să se întâmple asta, nu acum.
— Vrei să spui oraşul tău?

— Nu… bineînţeles că nu eşti. Cine eşti?
— Ştii cum mă cheamă, a răspuns ea.
— Da, dar de unde eşti?
— Din Anglia. Am venit aici cam acum două luni.
— Anglia… asta e pe Pământ, nu-i aşa?
O privea absorbit, uitase de desene.
Ea a râs, o reacţie nervoasă la ciudăţenia întrebării.
— Era, ultima oară când am fost acolo, a spus ea, încercând să glumească.
— Dumnezeule! Atunci…
— Ce?
S-a ridicat dintr-odată şi s-a întors cu spatele. A făcut câţiva paşi, pe urmă s-a întors din nou şi a privit-o de sus.
— Ai venit de pe Pământ?
— Ce vrei să spui?
— Eşti de pe Pământ… planeta?
— Bineînţeles… Nu înţeleg.
— Ne căutaţi pe noi? a spus el.
— Nu! Adică… nu ştiu sigur.
— Ne-aţi găsit.
Elizabeth s-a ridicat şi s-a îndepărtat.

* * *

A aşteptat lângă cai. Aura de ciudăţenie devenise o aură de nebunie şi ştia că trebuia să plece. Următorul gest trebuia să vină din partea lui.
— Elizabeth… nu pleca!
— Liz, a spus ea.
— Liz… ştii cine sunt? Sunt din oraşul Pământ. Trebuie să ştii ce înseamnă asta!
— Nu, nu ştiu.
— N-ai auzit de noi?
— Nu.
— Suntem aici de mii de kilometri… de mulţi ani. Aproape două sute.
— Unde este oraşul?
Şi-a fluturat mâna către nord-est.
— Acolo. Cam la patruzeci de kilometri către sud.
Elizabeth nu a reacţionat la contradicţia din indicaţiile lui, presupunând că era o greşeală.

— Pot să văd oraşul? a întrebat.
— Desigur! I-a apucat mâna cu nerăbdare şi i-a aşezat-o pe căpăstrul calului. Mergem acum!
— Aşteaptă… Cum se scrie numele oraşului tău?
El i-a spus, pe litere.
— De ce se numeşte aşa?
— Nu ştiu. Pentru că suntem de pe planeta Pământ, presupun.
— De ce faceţi deosebirea dintre cele două?
— Fiindcă… nu este evident?
— Nu.
Elizabeth şi-a dat seama că îl trata cu menajamente, de parcă ar fi fost nebun, însă ceea ce strălucea în ochii lui era doar emoţie, nu nebunie. Instinctul său, pe care se bazase atât de mult în ultimul timp, o avertiza să fie prudentă. Nu putea fi sigură acum de nimic.
— Dar acesta nu este Pământul!
— Helward… vino să ne întâlnim aici mâine. Lângă râu.
— Credeam că vrei să vezi oraşul.
— Da… dar nu astăzi. Dacă se află la patruzeci de kilometri depărtare, va trebui să iau un cal odihnit, să le spun superiorilor.
Căuta pretexte.
A privit-o cu îndoială.
— Crezi că inventez, a spus.
— Nu.
— Atunci care e problema? Îţi spun, de când mă ştiu şi cu mulţi ani înainte de naşterea mea, oraşul a supravieţuit cu speranţa că va veni ajutor de pe Pământ. Acum eşti aici şi mă crezi nebun!
— Te afli pe Pământ.
Helward a căscat gura, apoi a închis-o.
— De ce spui asta? a întrebat.
— De ce aş spune altceva?
El a apucat-o din nou de braţ şi a răsucit-o. I-a spus să privească în sus.
— Ce vezi?
Ea a mijit ochii.
— Soarele.

— Soarele! Soarele! Ce e cu el?

— Nimic… Lasă-mă… mă doare.

I-a dat drumul şi s-a îndreptat către desenele împrăştiate. L-a luat pe cel de deasupra şi i l-a arătat.

— Acesta e soarele! a strigat, arătând către forma ciudată pe care o desenase în colţul de sus, la câţiva centimetri de silueta ei fusiformă. Iată soarele!

Cu inima bătându-i cu furie, Elizabeth a smuls căpăstrul de pe trunchiul copacului, s-a urcat în şa şi a dat pinteni calului. Calul s-a întors şi s-a îndepărtat de râu, în galop.

În urmă, Helward a rămas nemişcat, ţinând încă desenul în mână.

5

Era seară când Elizabeth a ajuns în sat şi s-a gândit că era deja prea târziu ca să mai meargă până la cartierul general. Nu avea oricum niciun chef să se întoarcă acolo, şi avea unde să doarmă în sat.

Strada principală era goală, lucru neobişnuit căci, de obicei, la ora aceasta era populată de oameni care stăteau în praf, în faţa caselor, discutând aiurea în timp ce beau din vinul tare de răşini care era tot ceea ce puteau obţine aici prin fermentare.

Dinspre biserică venea zgomot şi s-a dus într-acolo. Înăuntru, erau adunaţi majoritatea bărbaţilor din sat şi câteva femei. Una sau două plângeau.

— Ce se petrece? l-a întrebat Elizabeth pe Părintele dos Santos.

— Oamenii aceia s-au întors, a răspuns el. Ne-au propus un târg.

Stătea deoparte, evident incapabil să influenţeze oamenii în vreun fel.

Elizabeth a încercat să prindă firul discuţiei, dar aceştia strigau prea tare şi nici chiar Luiz, care stătea la loc de cinste lângă altarul distrus, nu se putea face auzit în hărmălaie. Elizabeth i-a prins privirea şi el a venit îndată la ea.

— Ei?

— Oamenii au venit astăzi, Menina Khan. Cădem de acord cu ei.

— Nu prea se vede că sunteţi de acord. Care sunt condiţiile lor?

— Cinstite.

A dat să se întoarcă la altar, dar Elizabeth l-a prins de braţ.

— Ce au cerut? a întrebat.

— Ne vor da multe medicamente şi o grămadă de mâncare. Mai au un fertilizator şi spun că ne vor ajuta să reparăm biserica, deşi nu este dorinţa noastră.

O privea cu un aer rătăcit, uitându-se, cu un licăr în ochi, când la ea, când într-o parte.

— Iar în schimb?

— Doar puţin.
— Haide, Luiz. Ce au cerut?
— Zece dintre femeile noastre. E o nimica toată.
S-a holbat la el, uluită:
— Ce ai…
— Vor avea grijă de ele. Le vor însănătoşi şi, când se vor întoarce la noi, vor aduce mai multă mâncare.
— Şi femeile ce au de spus?
A privit peste umăr.
— Nu se bucură.
— Sunt convinsă. S-a uitat către cele şase femei care erau prezente. Stăteau într-un grup mic, iar bărbaţii de lângă ele arătau deja jenaţi. Pentru ce le vor?
— Nu am întrebat.
— Pentru că deja ştiţi. S-a întors către dos Santos. Ce se va întâmpla?
— Deja s-au hotărât, a răspuns el.
— Dar de ce? Sunt sigură că nu pot fi de acord să-şi dea soţiile şi fiicele pe câţiva saci de cereale.
Luiz a spus:
— Avem nevoie de ceea ce ne oferă ei.
— Dar v-am promis deja mâncare. Va veni şi un doctor acum.
— Da… aşa ai promis. Eşti aici de două luni şi am primit foarte puţină mâncare, nu avem niciun doctor. Aceşti oameni sunt de cuvânt, ne putem da seama.
I-a întors spatele şi dus înapoi în fruntea mulţimii. În clipa următoare, a propus să se voteze prin ridicarea mâinilor. Târgul a fost aprobat şi niciuna dintre femei nu a votat.

* * *

Elizabeth a petrecut o noapte agitată, deşi dimineaţa, când soarele a răsărit, ştia ce avea de făcut.
Ziua trecută adusese o mulţime de evenimente neprevăzute. Paradoxal, singurul de care fusese, instinctiv, sigură, nu se materializase. Acum, că întâlnirea cu Helward căpătase o nouă perspectivă, putea să formuleze în cuvinte ce anume aşteptase: fiorul acela fusese dorinţă, iar ea făcuse drumul până la râu sperând să fie sedusă. Ar fi fost posibil, până în acel moment când privirea lui a căpătat o expresie fanatică;

chiar şi acum o străbăteau fiorii acelei senzaţii – nu teamă, nu uimire, ceva între ele – de fiecare dată când îşi amintea conversaţia purtată pe un ton ridicat de la umbra copacilor.

„Ce e cu soarele?” îi răsuna încă în minte.

Fără îndoială, întâmplarea avea un substrat mai adânc decât s-ar fi părut. Comportamentul lui Helward din ziua precedentă fusese diferit. Ea a atins atunci o coardă sensibilă, iar el a reacţionat aşa cum ar fi reacţionat orice bărbat. Nu era niciun semn de nebunie în acel moment. Şi nu a reacţionat în felul acela până când nu au discutat despre viaţa lui sau a ei.

Şi mai era şi misterul hârtiei de calcul. Exista doar un singur calculator pe o rază de o mie cinci sute de kilometri, iar ea ştia unde se afla şi la ce era folosit. Nu folosea hârtie, şi, cu siguranţă, nu era un IBM. Cunoştea toate IBM-urile, oricine avea o pregătire în elementele de bază ale calculatoarelor a auzit de ele, dar nimeni nu a făcut alt aparat de la Prăbuşire încoace. Cu siguranţă, singurele rămase intacte, dacă nu în funcţiune, erau cele din muzee.

În sfârşit, târgul propus de oamenii care vizitaseră satul fusese cu totul neaşteptat, cel puţin în ceea ce o privea, deşi, amintindu-şi expresia lui Luiz când a vorbit prima dată cu acei oameni, era sigură că el avusese măcar o bănuială despre ceea ce se aştepta ca plată.

Cumva, toate aveau o legătură. Ştia că oamenii care au venit în sat erau din acelaşi loc cu Helward şi că purtarea lui avea o anumită legătură cu acest târg.

Mai rămânea problema implicării ei în toate acestea.

Tehnic vorbind, satul şi oamenii erau responsabilitatea ei şi a lui dos Santos. La început, unul dintre supraveghetorii de la centru au făcut o vizită, dar autorităţile erau concentrate asupra urmăririi reparaţiilor portului mare de pe coastă. Teoretic, ea răspundea de dos Santos, însă el era un localnic, unul dintre sutele de studenţi care au fost înghesuiţi în colegiile teologice guvernamentale, în efortul de a reintroduce religia în regiunile îndepărtate.

Aici, religia era narcoticul tradiţional, iar muncii misionare i se acorda o mare însemnătate. Dar faptele vorbeau de la sine: misiunea lui dos Santos va dura ani buni şi, pe parcursul primilor ani, avea să lucreze din greu la reaşezarea bisericii

pe poziţia de lider social şi spiritual al comunităţii. Sătenii îl tolerau, dar ascultau de Luiz şi, într-o anumită măsură, de ea.

Ar fi la fel de inutil să meargă la sediu pentru a cere îndrumări. Deşi departamentul era condus de oameni buni şi oneşti, munca lor era încă atât de nouă încât nu coborâseră cu capul din norii teoriei. O problemă simplă, umană, ca aceea a femeilor cu care se făcea troc pentru mâncare, nu ar intra în sfera lor de activitate.

Dacă voia să se ia vreo măsură, trebuia să acţioneze pe cont propriu.

Nu i-a fost uşor să ia o decizie. În acea noapte lungă, fierbinte, a făcut tot ce a putut să cântărească argumentele pro şi contra, riscurile şi beneficiile şi, din orice parte privea problema, decizia ei părea să fie una singură.

S-a sculat devreme şi s-a dus la casa Măriei. Trebuia să se mişte repede; oamenii spuseseră că vor veni curând după răsăritul soarelui.

Maria era trează, iar copilul plângea. Aflase despre decizia luată în seara precedentă şi a întâmpinat-o pe Elizabeth cu întrebări de cum a intrat pe uşă.

— Nu avem timp pentru asta, a spus ea pripit. Vreau nişte haine.

— Dar ale tale sunt atât de frumoase.

— Vreau ceva de-al tău… e bun orice.

Scotocind la întâmplare, Maria a găsit câteva haine ponosite şi i le-a dat lui Elizabeth să le studieze. Erau toate foarte uzate şi probabil că niciuna nu văzuse vreodată apa şi săpunul. Erau ideale pentru planurile lui Elizabeth. A ales o fustă zdrenţuită şi o cămaşă de un alb murdar care aparţinuse probabil cândva unuia dintre bărbaţi.

Şi-a dezbrăcat veşmintele, inclusiv lenjeria, şi s-a îmbrăcat cu hainele ponosite. Şi-a aranjat hainele într-un teanc ordonat şi i le-a dat Măriei să aibă grijă de ele până ce se vă întoarce.

— Dar nu arăţi mai bine decât o fată din sat!

— Exact.

S-a uitat la copil, să se asigure că nu e bolnav, apoi a repetat cu Maria îndatoririle zilnice pe care trebuia să le respecte. Maria, ca întotdeauna, se prefăcea că ascultă, deşi Elizabeth ştia că va uita totul de îndată ce ea nu va mai fi aici să o

supravegheze. Nu crescuse ea deja trei copii?

Păşind desculţă de-a lungul străzii pline de praf, Elizabeth s-a întrebat dacă putea trece drept localnică. Părul său era lung şi castaniu şi trupul i se bronzase în săptămânile de când era aici, dar ştia că pielea ei nu avea acel aspect lucios pe care îl avea pielea femeilor din zonă. Şi-a trecut degetele prin păr, modificându-i cărarea şi sperând că va părea mai răvăşit.

În piaţeta din faţa bisericii se adunase deja un mic grup de oameni şi, cu fiecare minut, soseau mai mulţi. Luiz se ocupa de toate, încercând să le convingă pe femeile curioase să se întoarcă la casele lor.

Lângă el, se afla un mic grup de fete, cele mai tinere şi mai atrăgătoare din sat, şi-a dat seama, cu groază, Elizabeth. Curând toate zece stăteau lângă Luiz, iar Elizabeth şi-a făcut loc prin mulţime.

Luiz a recunoscut-o de îndată.

— Menina Khan…

— Luiz, care este cea mai tânără dintre ele?

Înainte să apuce să răspundă, Elizabeth a ales ea însăşi una: Lea, care nu avea mai mult de paisprezece ani. S-a dus la ea.

— Lea, întoarce-te la mama ta. Voi merge eu în locul tău.

Fără să se mire şi fără să protesteze, fata a plecat pe tăcute. Luiz s-a uitat o clipă la Elizabeth, apoi a ridicat din umeri.

Nu au avut mult de aşteptat. În câteva minute, au apărut trei bărbaţi, fiecare călare pe un cal şi ducând altul de căpăstru. Toţi cei şase cai erau încărcaţi cu bagaje şi, fără formalităţi, cei trei au descălecat şi au descărcat produsele pe care le aduseseră.

Luiz îi urmărea cu atenţie. Elizabeth l-a auzit pe unul dintre bărbaţi spunându-i:

— Ne întoarcem în două zile cu restul. Vrei să reparăm biserica?

— Nu, nu e nevoie.

— Cum vreţi. Vrei să schimbăm vreuna dintre condiţiile trocului?

— Nu. Suntem mulţumiţi.

— Bine. Omul s-a întors şi a privit către cei care urmăreau tranzacţia. A vorbit cu ei, aşa cum vorbise şi cu Luiz, în limba lor, dar cu un puternic accent.

— Am încercat să fim oameni de bună-credinţă şi de cuvânt. Unii dintre voi s-ar putea să nu fiţi de acord cu condiţiile pe care le-am propus, dar vă cerem înţelegere. Femeile pe care ni le-aţi împrumutat vor avea parte de îngrijire şi nu vor fi maltratate în niciun fel. Ne interesează sănătatea şi fericirea lor, la fel de mult ca şi pe voi. Vom avea grijă să se întoarcă la voi cât mai curând. Mulţumesc.

Tranzacţia era încheiată. Bărbaţii le-au oferit femeilor caii. Două dintre fete s-au urcat pe un cal şi alte cinci au luat fiecare câte unul. Elizabeth şi celelalte două rămase au ales să meargă pe jos şi, în curând, micul grup a părăsit oraşul, îndreptându-se, prin albia secată a râului, către regiunea pustie de dincolo de sat.

6

De-a lungul călătoriei, Elizabeth a păstrat aceeaşi tăcere ca şi celelalte fete. Pe cât posibil, încerca să nu iasă în evidenţă.

Cei trei bărbaţi vorbeau între ei în limba engleză, presupunând că niciuna dintre fete nu-i putea înţelege. La început, Elizabeth i-a ascultat cu mare atenţie, sperând să audă ceva interesant, dar, spre dezamăgirea ei, a descoperit că nu făceau decât să se plângă de căldură, de lipsa umbrei şi de cât de mult va dura călătoria.

Preocuparea lor pentru femei părea destul de sinceră şi s-au interesat în repetate rânduri despre starea lor. Vorbind din când în când cu celelalte fete, în limba lor, Elizabeth a descoperit că preocupările lor erau cam aceleaşi: le era cald, sete, erau obosite, nerăbdătoare să se sfârşească drumul.

Cam la fiecare oră făceau o scurtă pauză şi călăreau cu schimbul. Niciunul dintre bărbaţi nu a mers călare deloc şi, cu timpul, Elizabeth a început să-i compătimească. Dacă destinaţia era, aşa cum spusese Helward, la patruzeci de kilometri depărtare, aveau de făcut un drum lung, pe o zi caniculară.

Mai târziu, poate că inhibiţiile au dispărut din cauza oboselii sau poate că lipsa generală de reacţie din partea fetelor confirmase faptul că nu înţelegeau limba, căci bărbaţii au ajuns cumva la o temă mai generală de conversaţie. Au început cu mormăituri despre căldura care nu se mai domolea, dar au trecut aproape imediat la un alt subiect.

— Crezi că toate acestea sunt încă necesare?

— Trocurile?

— Da… vreau să spun că în trecut au adus necazuri.

— N-avem altă soluţie.

— E al naibii de cald.

— Tu ce altceva ai face?

— Nu ştiu. Nu depinde de mine. Dacă ar fi după mine, nu aş fi acum aici.

— Mie încă mi se pare necesar. Ultimul grup nu a plecat încă din oraş şi nu sunt semne că ar vrea s-o facă. Poate că nu vom mai fi nevoiţi să facem troc.

— Ba vom fi.
— Vorbeşti de parcă nu ai fi de acord.
— Sincer, nu sunt. Uneori mă gândesc că întreg sistemul e o nebunie.
— Ai plecat urechea la Terminatori.
— Poate că da. Dacă stai să îi asculţi, au o anumită logică. Nu în întregime, dar nu sunt atât de răi cum vor să spună Navigatorii.
— Ţi-ai ieşit din minţi.
— Bine. Cine nu şi-ar ieşi pe căldura asta?
— Ar fi mai bine să nu repeţi în oraş ceea ce mi-ai spus.
— De ce nu? Sunt destui care vorbesc deja aşa.
— Nu membrii ghildelor. Ai fost în trecut. Ştii să distingi lucrurile.
— Sunt doar realist. Ar trebui să asculţi părerile oamenilor. Sunt mai mulţi cei care vor ca oraşul să se oprească decât membri ai ghildelor. Asta e tot.
— Taci din gură, Norris, a spus bărbatul care până atunci rămăsese tăcut, acelaşi care se adresase mulţimii.
Şi-au continuat drumul.

* * *

Oraşul se vedea la orizont de ceva vreme înainte ca Elizabeth să-şi dea seama ce este acea structură. Pe măsură ce se apropiau, îl privea cu mare interes, fără să înţeleagă sistemul de şine şi cabluri care se întindea dinspre acesta. Prima sa bănuială a fost că oraşul era un fel de staţie de triaj, dar nu era nici urmă de material rulant şi, oricum, linia era prea scurtă pentru orice întrebuinţare practică.

Mai târziu, a observat mai mulţi bărbaţi care păreau că patrulează lângă linii, fiecare înarmat cu o puşcă sau cu o arbaletă. Mai mult de-atât nu a putut distinge, căci toată atenţia îi era îndreptată către structura însăşi.

I-a auzit pe bărbaţi numind-o oraş, la fel ca Helward, însă, în ochii ei, nu era decât un bloc de birouri mare şi strâmb. Nu părea prea sigur, fiind construit aproape în întregime din lemn. Avea urâţenia funcţionalismului şi, cu toate acestea, arhitectura lui avea o simplitate care nu era cu totul respingătoare. Îi amintea de clădirile din perioada ante-Prăbuşire şi, cu toate că majoritatea acestora fuseseră

construite din oţel şi beton armat, aveau în comun forma pătrată, simplă şi lipsa decoraţiunilor exterioare. Totuşi, acele vechi clădiri fuseseră înalte, iar această structură ciudată nu avea mai mult de şapte etaje. Unele zone erau într-un stadiu avansat de degradare; erau decolorate în mare măsură de fenomenele naturii, dar erau vizibile şi părţi mai noi.

Bărbaţii le-au condus direct la baza oraşului şi apoi printr-un coridor întunecat. Aici, au descălecat şi mai mulţi tineri au venit să preia caii.

Au intrat pe o uşă a coridorului, au urcat o scară şi apoi au trecut de o altă uşă. Au pătruns într-un coridor puternic iluminat.

La capătul acestuia se afla o altă uşă, iar aici s-au despărţit de bărbaţi. Pe uşă se afla o inscripţie: ZONA DE TRANSFER.

Înăuntru au fost întâmpinate de două femei, care le-au vorbit în limba localnicilor, cu accent prost.

Elizabeth nu mai avea cum să mai renunţe la imaginea pe care o adoptase.

În următoarele câteva zile, a fost supusă la o serie de investigaţii pe care, dacă nu ar fi bănuit motivul, le-ar fi considerat umilitoare. I s-a făcut baie şi a fost spălată pe cap. A fost examinată medical, i-au fost verificaţi ochii, dinţii. Părul şi scalpul au fost controlate de paraziţi şi i s-a făcut un test despre care nu îşi putea imagina decât că avea rolul de a stabili dacă avea sau nu boli venerice.

Fără să-şi manifeste surprinderea, femeia care supraveghea examinarea i-a dat un certificat de sănătate – dintre toate cele zece fete, Elizabeth a fost singura care a fost declarată sănătoasă – după care a fost dată în grija altor două femei care au început să o înveţe elementele de bază ale limbii engleze. În sinea ei, asta a distrat-o peste poate şi, în ciuda eforturilor sale de a prelungi procesul de instruire, a fost în curând considerată destul de aptă şi de educată pentru a trece de acest prim stagiu de calificare.

Primele câteva nopţi şi le-a petrecut în dormitorul comun, în centrul de transfer, dar apoi i s-a pus la dispoziţie o cameră micuţă, numai pentru ea. Era extrem de curată şi dotată cu strictul necesar. Avea un pat îngust, un cuier – primise două rânduri identice de haine – şi aproximativ patru metri pătraţi

de spaţiu liber.

Trecuseră opt zile de la venirea în oraş, iar Elizabeth începea să se întrebe ce anume sperase să obţină. Fusese eliberată din centrul de transfer şi repartizată la bucătărie, unde munca pe care o făcea era simplă rutină. Serile erau libere, dar i s-a spus că trebuia să facă conversaţie cel puţin o oră sau două, într-o anumită cameră de primire, unde, a aflat, era de dorit să intre în anturajul celor pe care îi întâlnea acolo.

Această cameră era amplasată lângă centrul de transfer. Într-o parte avea un mic bar, de unde nu prea aveai ce alege, a observat Elizabeth, şi, lângă acesta, un aparat video vechi. Când l-a pornit, de pe o casetă aflată în interior a pornit un program de comedie pe care, sincer vorbind, nu-l putea înţelege deloc, deşi un public invizibil a râs tot timpul. Aluziile comice erau evident din perioada contemporană şi, de aceea, fără noimă pentru ea. A urmărit tot programul şi, din genericul de final, a aflat că a fost înregistrat în 1985. Cu mai mult de două sute de ani în urmă!

De obicei, în încăpere erau doar câţiva oameni. O femeie din centrul de transfer lucra la bar, afişând încontinuu un zâmbet încremenit, dar Elizabeth nu era prea interesată de oamenii de acolo. Din când în când veneau câţiva bărbaţi – îmbrăcaţi, ca şi Helward, în uniformă neagră – şi două-trei localnice.

Într-o zi, lucrând la bucătărie, a rezolvat, din întâmplare, problema care continua să o frământe.

Aşeza nişte vase curate de lut într-un dulap metalic, când ceva i-a atras atenţia. Fusese modificat în aşa măsură încât era aproape de nerecunoscut – componentele fuseseră scoase şi i se montaseră rafturi de lemn – dar sigla IBM de pe una dintre uşi se vedea încă prin stratul de vopsea care o acoperea.

Ori de câte ori avea prilejul, Elizabeth se plimba prin restul oraşului, interesată de aproape orice vedea. Înainte de a intra în oraş, se aşteptase să devină prizonieră, dar, în afară de sarcinile pe care le avea de îndeplinit, era liberă să meargă oriunde dorea, să facă orice voia. Vorbea cu oamenii pe care îi întâlnea, observa şi gândea.

Într-o zi, a dat peste o mică încăpere folosită de locuitorii oraşului în orele lor libere. Pe o masă, a găsit câteva foi de

hârtie tipărite, prinse ordonat laolaltă cu o agrafă de birou. Le-a aruncat în treacăt o privire şi a văzut titlul de pe prima pagină: *Directiva lui Destaine.*

Mai târziu, plimbându-se prin oraş, a mai văzut multe asemenea tipărituri şi, la un moment dat, cu curiozitatea stârnită, a citit una până la capăt. Văzând ce cuprinde, a ascuns imediat un exemplar sub aşternuturile patului din separeul ei, cu intenţia de a-l lua cu ea când va pleca din oraş.

Începea să înţeleagă... Revenea întruna la Destaine, îi citea cuvintele atât de des încât le ştia pe de rost. Şi se gândea la Helward, la comportamentul şi vorbele lui aparent sălbatice, încercând să-şi amintească ce spusese.

În timp, i s-a desluşit un fel de model logic... dar în toate era o eroare insurmontabilă.

Ipoteza pe care oraşul şi oamenii lui îşi bazau existenţa era că lumea în care trăiau era cumva răsturnată. Nu numai lumea, dar toate obiectele fizice din universul în care acea lume se presupunea că există. Forma pe care Destaine a desenat-o – o lume solidă, curbată spre nord şi spre sud, în formă de hiperbolă – era aproximarea pe care o foloseau şi, într-adevăr, se potrivea cu forma pe care Helward o desenase pentru a înfăţişa soarele.

Într-o zi, Elizabeth a văzut unde era greşeala, în timp ce trecea printr-o zonă a oraşului care în momentul de faţă era reconstruită.

A ridicat privirea către soare, umbrindu-şi ochii cu palma. Soarele era aşa cum îl ştia dintotdeauna: o sferă albă, strălucitoare, de lumină, sus, pe cer.

7

Elizabeth plănuia să părăsească oraşul în dimineaţa următoare, luând unul dintre cai şi traversând călare regiunea către sat. De acolo putea să se întoarcă la cartierul general şi să-şi ia câteva zile libere. Avea dreptul la un concediu, peste câteva săptămâni, şi ştia că l-ar putea lua în avans fără prea multă dificultate. În cele patru săptămâni pe care le avea la dispoziţie, va putea să se întoarcă în Anglia şi să încerce să găsească undeva o autoritate care ar putea fi interesată de descoperirea ei.

Nu voia să atragă atenţia asupra sa după ce elaborase acest plan şi, astfel, şi-a petrecut ziua muncind ca de obicei la bucătărie. Seara, s-a dus în sala de primire.

Când a intrat, primul om pe care l-a văzut a fost Helward. Stătea cu spatele la ea, vorbind cu una dintre fetele transferate.

S-a dus şi s-a aşezat în spatele lui.

— Bună, Helward, a spus ea pe un ton scăzut.

El s-a întors să vadă cine era, apoi a privit-o uluit.

— Tu? a întrebat. Ce faci aici?

— Sst! N-ar trebui să vorbesc engleza prea bine. Sunt una dintre femeile voastre transferate.

S-a îndreptat către un loc retras al încăperii. Femeia de la bar a clătinat din cap aprobator când Helward a urmat-o.

— Uite, a spus Elizabeth, iartă-mă pentru ultima dată când ne-am întâlnit. Acum înţeleg mai bine.

— Iar mie îmi pare rău dacă te-am speriat.

— Ai spus ceva altcuiva?

— Despre faptul că eşti de pe Pământ? Nu.

— Bine. Să nu spui nimic.

Ea a întrebat:

— Eşti într-adevăr de pe planeta Pământ?

— Da, dar aş vrea să nu te referi la asta în acest fel. Sunt de pe Pământ, la fel şi tu. Este o neînţelegere.

— Doamne, mai spune asta o dată!

A privit-o de la înălţimea celor cincisprezece centimetri pe care îi avea în plus faţă de ea.

— Arăţi altfel aici... dar de ce te afli printre femeile transferate?
— A fost singurul mod de a intra în oraş la care m-am putut gândi.
— Te-aş fi adus eu. Şi-a rotit privirea prin încăpere. Te-ai cuplat cu vreun alt bărbat până acum?
— Nu!
— Să n-o faci! În timp ce vorbea, continua să privească peste umăr. Ai primit o cameră numai pentru tine? Am putea vorbi mai bine.
— Da. Mergem?
A închis uşa după ce au intrat în cameră. Pereţii erau subţiri, dar cel puţin avea aparenţa intimităţii. S-a întrebat de ce avea el nevoie să se ferească pentru a vorbi cu ea.
Elizabeth s-a aşezat pe scaun, Helward pe marginea patului.
— L-am citit pe Destaine, a spus ea. A fost fascinant. Am auzit undeva de el. Cine a fost?
— Întemeietorul oraşului.
— Da, mi-am dat seama. Dar a fost cunoscut pentru altceva.
Helward părea nedumerit.
— Ai înţeles ceva din ce ai citit?
— Puţin. Se simţea foarte pierdut. Dar s-a înşelat.
— În ce privinţă?
— În privinţa oraşului şi a pericolului în care se afla. Scrie de parcă el şi toţi ceilalţi ar fi fost cumva transportaţi în altă lume.
— Aşa şi este.
Elizabeth a clătinat din cap.
— N-ai părăsit niciodată Pământul, Helward. Acum, când stăm aici de vorbă, ne aflăm amândoi pe Pământ.
Helward a scuturat capul, disperat.
— Te înşeli. Ştiu că te înşeli. Orice ai spune, Destaine a cunoscut situaţia reală. Suntem într-o altă lume.
Elizabeth a spus:
— Deunăzi... m-ai desenat cu soarele în spatele meu. L-ai desenat ca pe o hiperbolă. Aşa îl vezi tu? M-ai desenat prea înaltă. Aşa mă vezi?
— Aşa văd eu soarele şi aşa este. Şi lumea aşa este. Pe tine te-am desenat înaltă pentru că... aşa te-am văzut atunci. Am

fost foarte departe la nord de oraş. Acum… e prea greu de explicat.

— Încearcă.

— Nu.

— Bine. Ştii cum văd eu soarele? E normal… rotund, sferic, sau care o fi descrierea corectă. Nu-ţi dai seama că e o problemă de percepţie personală? Simţurile tale îţi transmit mesaje incorecte… nu ştiu de ce, dar şi percepţia lui Destaine a fost greşită.

— Liz, e mai mult decât percepţie. Am văzut, am simţit, am trăit această lume. Orice ai spune, pentru mine este reală. Nu sunt singurul. Majoritatea oamenilor din oraş posedă aceleaşi cunoştinţe. A început cu Destaine pentru că el a fost acolo de la început. Am supravieţuit aici multă vreme, pur şi simplu datorită acelor cunoştinţe. Au stat la baza tuturor lucrurilor şi ne-au ţinut în viaţă, pentru că, fără ele, nu am fi putut menţine oraşul în mişcare.

Elizabeth a dat să spună ceva, dar el a continuat:

— Liz, după ce te-am văzut data trecută, am avut nevoie de timp de gândire. Am plecat către nord, am văzut acolo ceva care va pune la încercare capacitatea de supravieţuire a oraşului, aşa cum nu a mai fost pusă la încercare niciodată. Întâlnirea cu tine a fost… nu ştiu. Mai mult decât aşteptam. Dar, indirect, a condus la un lucru şi mai important.

— La ce anume?

— Nu pot să-ţi spun.

— De ce nu?

— Nu pot spune nimănui, cu excepţia Navigatorilor. Au declarat că acest lucru este interzis deocamdată. Ar fi un moment nepotrivit să se răspândească vestea.

— Ce vrei să spui?

— Ai auzit de Terminatori?

— Da… dar nu ştiu cine sunt.

— Sunt… o grupare politică din oraş. Încearcă să facă oraşul să se oprească. Dacă această informaţie s-ar scurge acum, s-ar isca o mulţime de necazuri. Tocmai am supravieţuit unei crize majore, iar Navigatorii nu-şi doresc o alta.

Elizabeth l-a privit lung, fără să spună nimic. Dintr-odată, s-a văzut pe sine într-o nouă lumină.

Se afla la interferenţa dintre două realităţi: una era a ei, cealaltă, a lui. Oricât de mult s-ar apropia, ele nu se vor atinge niciodată. Ca şi linia pe care o desenase Destaine ca să aproximeze realitatea pe care o percepea: cu cât se apropia mai mult de el într-un sens, cu atât se îndepărta mai mult în celălalt. Se vârâse singură, cumva, în această dramă, unde un raţionament logic eşua în faţa altuia, şi ştia că nu era în stare să stăpânească situaţia.

Deşi era convinsă de sinceritatea lui Helward şi de dovada existenţei oraşului şi a oamenilor săi – şi, mai mult, de conceptele ciudate în jurul cărora îşi organizaseră supravieţuirea – nu-şi putea scoate din minte contradicţia fundamentală. Oraşul şi oamenii lui existau pe Pământ, Pământul pe care îl cunoştea, şi, indiferent ce ar vedea ea, indiferent ce ar spune Helward, nu exista nicio explicaţie. Proba contrarie nu avea niciun sens.

În momentul în care cele două realităţi interacţionau, situaţia era fără ieşire.

Elizabeth a spus:

— Mâine voi pleca din oraş.

— Vino cu mine. Mă duc din nou în nord.

— Nu… trebuie să mă întorc în sat.

— În satul unde au făcut negoţul cu femeile?

— Da.

— Merg în direcţia aceea. Mergem împreună?

Alt impas: satul se afla la nord-vest de oraş.

— De ce ai venit în oraş, Liz? Nu faci parte dintre localnice.

— Am vrut să te văd.

— De ce?

— Nu ştiu. M-ai speriat, dar i-am văzut pe ceilalţi bărbaţi care negociau cu sătenii, care erau ca tine. Am vrut să aflu ce se petrece. Acum regret, căci continui să mă sperii.

— Nu mai ţip la tine, nu-i aşa? a întrebat el.

Elizabeth a râs… şi şi-a dat seama că era pentru prima oară de când a venit în oraş.

— Nu, bineînţeles că nu, a spus ea. E mai mult de atât… nu pot să-ţi spun. Tot ceea ce cunoşteam este diferit aici, în oraş. Nu lucrurile de zi cu zi, ci lucrurile mai importante, precum raţiunea de a fi. Aici oamenii sunt foarte îndârjiţi, de parcă

oraşul însuşi ar reprezenta singurul centru al existenţei umane. Ştiu că nu este aşa. Există un milion de alte lucruri de făcut pe lumea asta, iar supravieţuirea, este, fără îndoială, un mijloc, dar nu cel mai important. Aici accentul cade pe conceptul de supravieţuire cu orice preţ. Eu am fost afară din oraş, Helward, foarte departe de oraş. Orice ai crede, acest loc nu e centrul universului.

— Este, a spus el. Fiindcă dacă am înceta vreodată să credem asta, am muri cu toţii.

8

Plecarea din oraş nu i-a pus lui Elizabeth niciun fel de probleme. S-a dus la grajduri împreună cu Helward şi cu un alt bărbat, pe care i l-a prezentat ca Blayne Viitor, au luat trei cai şi au pornit în direcţia în care Helward a afirmat că e nordul. Din nou, Elizabeth a pus sub semnul întrebării simţul lui de orientare, căci, după calculele făcute de ea în funcţie de poziţia soarelui, se îndreptau de fapt către sud-vest, dar nu a spus nimic. Era deja atât de obişnuită cu sfidarea a tot ceea ce ea considera logic, încât nu avea niciun rost să facă observaţii. Era mulţumită să accepte obiceiurile oraşului, chiar dacă nu le înţelegea.

În timp ce se îndepărtau de oraş, Helward i-a arătat roţile imense pe care acesta era instalat şi i-a explicat că înaintarea era atât de înceată încât era aproape imperceptibilă. În orice caz, a asigurat-o el, oraşul se deplasa cu aproximativ un kilometru şi jumătate în zece zile. Către nord sau către sud-vest, cum prefera să considere.

Călătoria a durat două zile. Bărbaţii vorbeau mult, atât între ei, cât şi cu ea, deşi prea puţin din ceea ce spuneau avea înţeles pentru ea.

Simţea că era suprasaturată de informaţii noi şi nu mai putea asimila altele.

În prima seară, au trecut la doi-trei kilometri de satul ei şi Elizabeth i-a spus lui Helward că se duce acolo.

— Nu… vino cu noi. Te poţi întoarce mai târziu.

Ea a răspuns:

— Vreau să mă întorc în Anglia. Cred că vă pot ajuta.

— Trebuie să vezi asta.

— Ce este?

— Nu ştim sigur, a spus Blayne. Helward crede că ai putea să ne spui tu.

Elizabeth a mai protestat câteva minute, dar în cele din urmă i-a urmat.

Era ciudat cum se lăsa atât de uşor antrenată în diferitele complicaţii ale acestor oameni. Probabil pentru că putea să se identifice cu unii dintre ei şi, probabil, pentru că societatea

din cadrul oraşului avea o existenţă civilizată, în mod curios – în ciuda tuturor obiceiurilor sale stranii – într-o ţară care era devastată de anarhie de generaţii întregi. În cele câteva săptămâni de când era în sat, concepţiile ţăranilor, letargia care îi stăpânea, incapacitatea de a rezolva până şi cele mai mărunte probleme i-au subminat voinţa de a face faţă provocărilor muncii sale. Dar oamenii din oraşul lui Helward făceau parte din altă categorie. Evident, erau un fel de ramură a unei comunităţi care reuşise cumva să supravieţuiască Prăbuşirii, iar acum trăia în trecut. Chiar şi aşa, structura unei societăţi bine organizate era prezentă: disciplina remarcabilă, simţul datoriei şi o înţelegere reală şi extrem de vie a propriei identităţi, oricât de mare ar fi fost discrepanţa dintre similitudinile interioare şi diferenţele exterioare.

Astfel, când Helward i-a cerut să-i însoţească şi Blayne l-a susţinut, nu a putut să se opună. Va trebui să suporte mai târziu consecinţele abandonării satului – ar putea să-şi justifice absenţa spunând că a vrut să afle unde erau duse femeile – dar acum simţea că trebuia să meargă până la capăt. În cele din urmă, un organism oficial va trebui să reabiliteze oamenii din sat, dar până atunci era personal implicată.

Au petrecut noaptea în corturi. Erau doar două, aşa că bărbaţii i-au oferit, politicoşi, unul doar pentru ea… dar înainte de a adormi, au stat mult timp de vorbă.

Era limpede că Helward îi povestise lui Blayne despre ea, despre cât de diferită i s-a părut, când a întâlnit-o, atât de oamenii din oraş, cât şi de săteni.

Blayne îi vorbea acum ei, iar Helward a stat deoparte. Intervenea rar, şi atunci doar ca să confirme ceea ce spunea Blayne. Lui Elizabeth îi plăcea celălalt bărbat şi îl găsea foarte direct: încerca să nu evite niciuna din întrebările ei.

În general, a confirmat ceea ce ştia. A vorbit despre Destaine şi *Directiva* lui, despre oraş şi nevoia sa de a înainta şi a vorbit despre forma lumii. Elizabeth învăţase să nu contrazică punctul de vedere al oraşului şi a ascultat ce i s-a spus.

Când, în cele din urmă, s-a vârât în sacul ei de dormit, era obosită după lunga călătorie de peste zi, dar somnul venea

greu. Interacţiunea dintre cele două realităţi era tot mai greu de suportat.
Deşi încrederea în propria ei raţiune nu fusese zdruncinată, acum avea o viziune mai profundă asupra oraşului. Oamenii de aici trăiau, după cum spuneau ei, într-o lume în care legile naturii erau diferite. Era pregătită să creadă acest lucru… sau, mai degrabă, pregătită să creadă că erau sinceri, dar se înşelau.
Nu lumea exterioară era diferită, ci modul în care o percepeau. Cum ar putea ea să schimbe asta?
Ieşind din zona împădurită, au întâlnit o regiune sălbatică, năpădită de ierburi şi tufe sfrijite. Aici nu existau linii şi înaintarea era lentă. Acum bătea un vânt rece, uşor, şi prospeţimea plină de viaţă le deştepta simţurile.
Încetul cu încetul, vegetaţia s-a împuţinat, devenind o iarbă aspră care creştea pe un sol nisipos. Niciunul dintre bărbaţi nu spunea nimic. Helward privea drept înainte, lăsându-şi calul să-şi găsească singur drumul.
Elizabeth a văzut că în faţa lor vegetaţia a dispărut cu totul şi, după ce au urcat pieptiş o movilă de nisip şi pietriş, doar câţiva metri de dune joase de nisip îi mai despărţeau de plajă. Calul ei, care simţise deja mirosul sărat, a pornit îndată la galop când a simţit pintenii. Timp de câteva minute, Elizabeth a lăsat calul să zburde în voie, bucurându-se de senzaţia de libertate pe care i-o oferea plaja, cu suprafaţa ei lină, domoală, neatinsă de zeci de ani decât de valuri.
Helward şi Blayne o urmaseră, iar acum stăteau împreună, lângă caii lor, privind peste ape.
Elizabeth s-a apropiat şi a descălecat.
— Se întinde la est şi la vest? a întrebat Blayne.
— Atât cât am explorat. N-am cum să văd.
Blayne a luat o cameră video din geantă, a conectat-o la baterie şi a început să o mişte încet, filmând peisajul.
— Va trebui să explorăm estul şi vestul. Va fi imposibil de traversat.
— Nu se vede nicăieri malul opus.
Blayne a privit plaja, încruntându-se.
— Nu-mi place solul. Va trebui să aducem aici un constructor de poduri. Nu cred că va suporta greutatea oraşului.

— Trebuie să existe o cale.
Cei doi bărbaţi o ignorau cu totul. Helward a instalat un mic instrument, un aparat montat pe un tripod, cu o diagramă concentrică suspendată sub pivot, cu trei agăţători. A atârnat un fir de plumb peste diagramă şi a citit datele.
— Suntem departe de Optim, a spus el în cele din urmă. Avem timp berechet. Cincizeci de kilometri… aproape un an în timpul oraşului. Crezi că se poate face?
— Un pod? Ar dura ceva timp. Am avea nevoie de mai mulţi oameni decât avem acum la dispoziţie. Ce-a spus Navigatorul?
— Să verific ce-am raportat. Verifici şi tu?
— Da. Nu văd ce mai pot adăuga.
Helward a mai privit câteva secunde întinderea de apă, apoi parcă şi-a amintit de Elizabeth. S-a întors către ea.
— Ce spui?
— Despre asta? Ce ai vrea să spun?
— Vorbeşte-ne despre cum percepi tu lucrurile. Spune-ne că aici nu e niciun râu.
Ea a spus:
— Nu e niciun râu.
Helward i-a aruncat o privire lui Blayne.
— Ai auzit-o, a zis. Ni-l imaginăm.
Elizabeth a închis ochii şi s-a întors cu spatele. Nu mai putea suporta interacţiunea.
Briza o făcea să tremure de frig; a luat o pătură de pe calul ei şi s-a întors la duna de nisip. Când s-a uitat din nou la ei, nu-i mai acordau nicio atenţie. Helward instalase un alt instrument şi citea diferite date. I le striga lui Blayne, iar glasul său se pierdea în vânt.
Lucrau încet şi minuţios, verificând fiecare datele citite de celălalt, la orice pas. După o oră, Blayne a urcat pe cal o parte din echipamentul său, apoi a pornit călare de-a lungul coastei, spre nord. Helward a rămas şi l-a privit depărtându-se, cu o atitudine care dezvăluia o profundă şi copleşitoare disperare.
Elizabeth a interpretat-o ca pe o mică fisură în bariera logicii care îi despărţea. Strângându-şi pătura în jurul trupului, a traversat dunele, apropiindu-se de el.
A spus:

— Ştiţi unde vă aflaţi?

El nu s-a întors.

— Nu, a răspuns. Nu vom şti niciodată.

— În Portugalia. Această ţară se numeşte Portugalia. Este în Europa.

Ea l-a ocolit, ca să-i poată vedea faţa. O clipă, privirea lui s-a oprit asupra ei, dar chipul îi era lipsit de expresie. Doar a clătinat din cap şi a trecut pe lângă ea, îndreptându-se către calul său. Bariera era absolută.

Elizabeth s-a dus şi ea la calul ei şi a încălecat. A pornit de-a lungul plajei, înapoi spre cartierul general. În curând, albastrul tulbure al Atlanticului nu se mai vedea.

PARTEA A CINCEA

1

Furtuna s-a dezlănţuit cu furie toată noaptea şi nimeni nu a prea putut dormi. Tabăra noastră se afla la mai puţin de un kilometru de pod şi, în timp ce valurile cotropeau ţărmul, sunetul ajungea la noi, în surdină, ca un muget trist, acoperit de vuietul vijeliei. În imaginaţia noastră, cel puţin, auzeam lemnul trosnind, în fiecare moment de trecătoare acalmie.

Către dimineaţă, vântul s-a domolit şi am putut dormi. Nu pentru mult timp, căci, curând după răsăritul soarelui, bucătăria s-a deschis şi am primit de mâncare. Nimeni nu a vorbit în timpul mesei; ar fi existat un singur subiect de conversaţie, şi nimeni nu dorea să vorbească despre asta.

Am pornit către pod. Străbătusem doar cincizeci de metri când cineva ne-a arătat o bucată de lemn care zăcea, spălată de ape, pe malul râului. A fost o prevestire sumbră şi, după cum s-a văzut mai târziu, perfect adevărată. Nu mai rămăsese nimic din pod în afară de cei patru stâlpi imenşi care erau împlântaţi în pământ, în zona de teren stabil cea mai apropiată de malul apei.

M-am uitat la Lerouex care răspundea, în acest schimb de lucru, de toate operaţiunile.

— Mai avem nevoie de lemn, a spus. Norris Troc… ia treizeci de oameni şi începeţi să doborâţi copaci.

Am aşteptat reacţia lui Norris; dintre toţi oamenii de pe şantier, el fusese cel mai refractar la muncă şi se plânsese întruna în timpul primelor etape ale lucrării. Acum nu a protestat în niciun fel; trecusem cu toţii prin asta. A dat pur şi simplu aprobator din cap, a luat un grup de oameni şi s-a întors la tabără să ia uneltele.

— Aşadar, o luăm de la capăt, i-am spus lui Lerouex.

— Bineînţeles.

— Acesta va fi destul de puternic?

— Dacă-l construim cum trebuie.

S-a întors pe călcâie şi a început să organizeze curăţarea şantierului. În fundal, valurile, încă înalte în urma furtunii, loveau malul râului.

Am lucrat ziua întreagă şi, până seara, şantierul a fost

curăţat. Norris şi oamenii lui aduseseră paisprezece copaci. În dimineaţa următoare, puteam să începem din nou munca.

Înainte de asta, seara, l-am căutat pe Lerouex. Stătea singur în cortul său, părând că verifică proiectele podului, însă mi-am dat seama că privea în gol.

Nu s-a arătat prea încântat să mă vadă, dar el şi cu mine eram cei doi oameni cu cea mai vastă experienţă de pe şantier şi ştia că nu aş fi venit fără motiv. Acum eram cam de aceeaşi vârstă: prin natura muncii mele în nord, îmbătrânisem cu mulţi ani subiectivi. Faptul că el era tatăl fostei mele soţii şi totuşi ajunsesem acum la aceeaşi vârstă era un motiv de stânjeneală pentru amândoi. Niciunul dintre noi nu a vorbit vreodată despre asta. Comparativ, Victoria era doar cu câţiva kilometri mai în vârstă decât atunci când ne-am căsătorit, iar prăpastia dintre noi era acum atât de mare încât tot ceea ce ştiam unul despre altul era cu totul irecuperabil.

— Ştiu de ce ai venit, a zis Lerouex. Ai de gând să-mi spui că nu vom putea niciodată să construim un pod.

— Va fi dificil, am răspuns.

— Nu… de fapt vrei să spui, imposibil.

— Ce părere ai?

— Sunt constructor de poduri, Helward. Eu nu trebuie să am păreri.

— Asta e o tâmpenie, şi ştii bine că e aşa.

— Bine… dar e nevoie de un pod. Eu îl construiesc. Fără întrebări.

Am spus:

— Întotdeauna ai avut un mal opus.

— Nu are nicio importanţă. Putem construi un ponton.

— Şi când suntem în mijlocul râului, de unde luăm lemn? Unde instalăm stâlpii? M-am aşezat în faţa lui, fără să aştept să mă poftească. Întâmplător, te-ai înşelat. Nu despre asta am venit să vorbim.

— Ei?

— Malul opus, am zis. Unde este?

— Acolo, undeva.

— Unde?

— Nu ştiu.

— De unde ştii că există?

— Trebuie să existe.
— Atunci de ce nu-l putem vedea? am întrebat. Ne îndepărtăm de malul acesta cu o deviere de câteva grade de la axa perpendiculară, dar, chiar şi aşa, ar trebui să putem vedea malul. Curbura…
— E concavă, ştiu. Să nu crezi că nu m-am gândit la asta! Teoretic, am putea vedea la infinit. Dar cum e cu aburul atmosferic? Putem vedea doar până la patruzeci, cincizeci de kilometri, chiar şi într-o zi senină.
— Ai de gând să construieşti un pod lung de cincizeci de kilometri?
— Nu cred că va fi nevoie, a spus. Cred că va fi bine. De ce îţi închipui că perseverez?
Am clătinat din cap.
— N-am idee.
Lerouex a spus:
— Ştiai că au de gând să mă facă Navigator? Din nou, am clătinat din cap. Aşa este. Ultima dată când am fost în oraş am avut o lungă şedinţă. Sentimentul general este că râul s-ar putea să nu fie atât de lat pe cât pare. Aminteşte-ţi, la nord de Optim dimensiunile sunt distorsionate liniar. Adică, la nord şi la sud. Este evident că e vorba despre un râu foarte mare, dar raţiunea reclamă existenţa unui mal opus. Navigatorii cred că, atunci când mişcarea pământului va duce râul până la Optim, vom putea să vedem malul opus. S-ar putea ca şi atunci să fie prea lat ca să-l putem traversa în siguranţă, dar tot ceea ce putem face este să aşteptăm. Cu cât mai departe spre sud ne duce pământul, cu atât râul va deveni mai îngust. Atunci construirea unui pod va fi fezabilă.
— E un risc al naibii de mare, am spus. Forţa centrifugă ar…
— Ştiu.
— Şi ce ne facem dacă nici atunci nu apare malul opus?
— Helward, trebuie să apară.
— Ştii că există o alternativă, am spus.
— Am auzit ce vorbesc oamenii. Abandonăm oraşul şi construim o corabie. N-aş fi niciodată de acord cu asta.
— Mândria ghildei?
— Nu! Faţa i s-a înroşit, în ciuda negaţiei. Din motive practice. N-am putea construi o corabie destul de mare şi

destul de sigură.

— Ne confruntăm cu aceleaşi dificultăţi şi în privinţa podului.

— Ştiu… dar la poduri ne pricepem. Cine din oraş ştie să proiecteze o corabie? Oricum, învăţăm din propriile noastre greşeli. Trebuie doar să continuăm să construim până ce podul va fi destul de sigur.

— Iar timpul trece.

— Cât de departe ne aflăm de Optim?

— La mai puţin de douăzeci de kilometri.

— Măsurat în timpul oraşului, asta înseamnă o sută douăzeci de zile, a spus. Cât timp avem aici?

— Subiectiv, cam de două ori pe-atât.

— E foarte mult.

M-am ridicat şi m-am îndreptat către ieşire. Nu eram convins.

— Apropo, felicitări pentru primirea în rândul Navigatorilor.

— Mulţumesc. Au pus şi numele tău pe listă.

2

Câteva zile mai târziu, a venit celălalt schimb şi am pornit, împreună cu Lerouex, către oraş. Repararea podului avansase bine şi, în aceste condiţii, starea de spirit pe şantier era optimistă. Aveam acum o platformă de zece metri, gata pregătită pentru montarea liniilor.

Caii erau întrebuinţaţi de echipele de tăietori de copaci şi, astfel, am fost nevoiţi să mergem pe jos. După ce ne-am îndepărtat de malul râului, vântul s-a potolit şi temperatura a crescut. Uitasem atât de uşor căldura.

Am mers o bună bucată de vreme, pe urmă l-am întrebat pe Lerouex:

— Ce mai face Victoria?

— Nu mai apuc s-o văd prea des.

— Nici eu.

Am decis să nu mai spun nimic. Subiectul era, evident, stânjenitor pentru el. Pe parcursul ultimilor kilometri, veştile despre râu s-au răspândit inevitabil în rândul oamenilor din oraş, iar Terminatorii – printre care Victoria era acum o figură marcantă – se ridicaseră ca o grupare critică extrem de gălăgioasă. Susţineau că aveau de partea lor optzeci la sută din cei care nu erau membri ai ghildelor şi că oraşul trebuia să se oprească. Nu avusesem posibilitatea să particip în ultimul timp la şedinţele Consiliului Navigatorilor, dar am înţeles că erau preocupaţi de această problemă. Încălcând din nou vechea tradiţie, au demarat o a doua campanie de educare a celor care nu aparţineau de ghilde, cu privire la adevărata natură a lumii, dar explicaţiile în general obscure şi abstracte nu au avut impactul emoţional simplu pe care îl aveau Terminatorii.

Psihologic, Terminatorii marcaseră deja o victorie. Cu concentrarea forţei de muncă la construirea podului, instalarea liniilor fusese lăsată pe seama unei singure echipe şi, deşi oraşul avansa continuu, fusese obligat să încetinească ritmul şi acum se afla la mai puţin de un kilometru în urma Optimului. Miliţia a dejucat o tentativă a Terminatorilor de a tăia cablurile, dar nu s-a făcut mult caz de asta. Adevăratul

pericol, estimat de Navigatori la dimensiunea lui reală, era erodarea puterii politice în oraş.

Victoria şi, probabil, ceilalţi Terminatori declaraţi continuau să îndeplinească sarcini mărunte pentru oraş, dar probabil faptul că o mare parte din treburile de zi cu zi rămâneau în urmă era un semn al influenţei lor. Oficial, Navigatorii puneau aceste întârzieri pe seama detaşării unui număr atât de mare de oameni care să lucreze la pod, dar prea puţini aveau dubii cu privire la adevăratele cauze.

Ghildele rămâneau ferme pe poziţie. Mulţi se plângeau, alţii s-au opus acestei decizii, însă, în general, cu toţii erau de acord că trebuia construit un pod. Oprirea oraşului era de neimaginat.

— Vei accepta titlul de Navigator?

— Cred că da. Nu vreau să mă pensionez, dar…

— Să te pensionezi? Nici nu se pune problema.

— Asta înseamnă retragerea din munca activă a ghildei, a explicat. E noua politică a Navigatorilor. Consideră că, aducând în Consiliu oameni care au jucat un rol activ, se vor face mai bine auziţi. De asta, apropo, te vor şi pe tine în Consiliu.

— Munca mea e în nord, am spus.

— La fel şi a mea. Dar vine o vârstă…

— Nu ar trebui să te gândeşti la pensionare, am zis. Eşti cel mai bun constructor de poduri din oraş.

— Aşa se spune. Nimeni nu e atât de lipsit de tact încât să arate că ultimele mele trei poduri au fost eşecuri.

— Te referi la cele distruse de râu?

— Da. Şi cel nou se va duce şi el la prima furtună.

— Ai spus-o singur…

— Helward… Nu sunt omul care să construiască acel pod. E nevoie de sânge tânăr. O nouă abordare. Poate că răspunsul e totuşi o corabie.

* * *

Aproape imediat ce ajungeam în oraş, ardeam de nerăbdare să mă întorc la nord. Nu-mi plăcea atmosfera actuală, era ca şi cum oamenii înlocuiseră vechiul sistem opresiv de ghilde cu o orbire autoprovocată faţă de realitate. Sloganurile Navigatorilor erau peste tot, şi coridoarele erau pline de

manifeste stângaci scrise. Oamenii vorbeau despre pod cu teamă. Muncitorii întorşi din schimburi povesteau despre construirea unui pod către un mal îndepărtat care nu se vedea. Zvonurile, răspândite probabil de Terminatori, vorbeau despre o grămadă de oameni ucişi, despre noi atacuri ale *tukerilor*.

În sala Viitorilor, am fost abordat de Clausewitz, care era şi el acum Navigator. Mi-a prezentat o scrisoare oficială din partea Consiliului Navigatorilor, menționându-se numele unui membru care făcea propunerea (Clausewitz) şi al unuia care o susţinea (McMahon), prin care mi se cerea să intru în rândul lor.

— Regret, am spus. Nu pot accepta asta.

— Avem nevoie de tine, Helward. Eşti una dintre persoanele cu cea mai multă experienţă.

— Poate. Dar e nevoie de mine la pod.

— Aici ai putea fi mai folositor.

— Nu cred.

Clausewitz m-a luat deoparte şi mi-a vorbit pe un ton confidenţial.

— Consiliul înfiinţează un Partid al Muncii care să se ocupe de Terminatori, a spus. Avem nevoie de tine pentru asta.

— Cum vă puteţi ocupa de ei? Să le înăbuşiţi glasurile?

— Nu… va trebui să facem un compromis cu ei. Ei vor să abandonăm oraşul pentru totdeauna. Vom găsi o cale de mijloc: vom renunţa la pod.

L-am privit neîncrezător:

— Nu pot să iau parte la asta, am spus.

— În locul podului, vom construi o corabie. Nu mare, nici măcar pe departe la fel de dotată ca oraşul. Doar suficient de mare ca să ne ducă pe malul opus, unde vom reconstrui oraşul.

I-am înapoiat scrisoarea şi m-am întors pe călcâie.

— Nu, am spus. Acesta e ultimul meu cuvânt.

3

M-am pregătit să părăsesc îndată oraşul, hotărât să mă întorc în nord şi să mai cercetez încă o dată zona râului. Rapoartele topografice confirmaseră opinia noastră iniţială că malurile nu erau circulare şi că nu era vorba despre un lac. Lacurile pot fi înconjurate, râurile trebuie traversate. Mi-am amintit una dintre remarcile optimiste ale lui Lerouex: cum că malul opus s-ar putea vedea când râul se va apropia de Optim. Era o speranţă disperată, însă, dacă aş fi putut localiza malul opus, nu ar mai fi existat argumente împotriva podului.

Am străbătut oraşul, dându-mi seama că, prin cuvintele şi intenţiile mele, îmi confirmasem acţiunile. Mă dedicasem podului, chiar dacă mă îndepărtasem de instrumentul construirii lui: Consiliul. Într-un fel, eram acum pe cont propriu, în gând şi faptă. Dacă s-ar fi făcut o înţelegere cu Terminatorii, ar fi trebuit să subscriu la ea, în cele din urmă, dar, deocamdată, podul era singura realitate palpabilă, oricât de improbabilă ar fi fost.

Mi-am amintit ceea ce a spus Blayne cândva. A descris oraşul ca pe o societate fanatică, iar eu am pus la îndoială această teorie. Spunea că una dintre definiţiile fanaticului era: un om care continuă să lupte împotriva sorţii, când orice speranţă e pierdută. Oraşul se lupta cu soarta de pe vremea lui Destaine şi erau peste unsprezece mii de kilometri de istorie scrisă şi nimic nu fusese câştigat fără efort. Era imposibil ca omenirea să supravieţuiască în acest mediu, spusese odată Blayne, şi totuşi oraşul continua să o facă.

Probabil moştenisem acest fanatism, căci acum simţeam că eram singurul păstrător al instinctului de conservare al oraşului. Pentru mine, construirea podului era esenţială, oricât de deşartă ar fi părut această misiune.

Pe unul dintre coridoare m-am întâlnit cu Gelman Jase. Acum era cu mulţi kilometri subiectivi mai tânăr decât mine, fiindcă fusese plecat la nord doar ocazional.

— Unde te duci? m-a întrebat.

— La nord. Nu am nimic de făcut în oraş în momentul de faţă.

— Nu te duci la manifestaţie?
— Care manifestaţie?
— A Terminatorilor.
— Tu te duci? l-am întrebat.
Era evident că glasul meu reflectase atitudinea mea dezaprobatoare, căci a răspuns, pe un ton defensiv:
— Da. De ce nu? E prima oară când Terminatorii iau atitudine în mod deschis.
— Eşti de partea lor?
— Nu… dar vreau să aud ce spun.
— Şi dacă te conving?
— Nu prea cred, a spus Jase.
— Atunci, mergi?
Jase a răspuns:
— Ai mintea opacă, Helward?
Am dat să protestez… dar nu am spus nimic. Adevărul era că mintea mea era opacă.
— Nu crezi într-un alt punct de vedere? a întrebat.
— Ba da… dar pe tema asta nu e nimic de discutat. Poziţia lor e greşită şi tu ştii asta la fel de bine ca mine.
— Doar pentru că un om greşeşte, nu înseamnă că e nebun.
Am spus:
— Gelman, ai fost în trecut. Ai văzut ce se întâmplă acolo. Ştii că oraşul ar fi dus într-acolo de mişcarea pământului. E limpede ce e de făcut.
— Ştiu. Dar majoritatea populaţiei este de partea lor. Ar trebui să ascultăm ce au de spus.
— Sunt duşmani ai siguranţei oraşului.
— Bine… dar ca să înfrângi un duşman, trebuie să-l cunoşti. Mă duc la manifestaţie pentru că este prima oară când opiniile lor sunt exprimate în mod public. Vreau să ştiu la ce mă opun. Dacă avem de gând să traversăm acel pod, de acest lucru se vor ocupa oameni ca mine. Dacă Terminatorii au o alternativă, vreau s-o aud. Dacă nu, vreau să ştiu asta.
— Eu mă duc în nord, am spus.
Jase a clătinat din cap. Am mai discutat o vreme, apoi am mers împreună la manifestaţie.

* * *

Cu câţiva kilometri în urmă, munca de refacere a căminului

fusese abandonată. Rămăşiţele dezastrului fuseseră înlăturate de mult, lăsând la iveală doar structura imensă de metal a oraşului, deschisă în trei laturi către exterior. În partea de nord a zonei, fuseseră realizate anumite lucrări de reconstrucţie, şi stratul de lemn oferea vorbitorilor un fundal propice şi o mică estradă de pe care se puteau adresa mulţimii.

Când Jase şi cu mine am ieşit din clădire şi ne-am apropiat, acolo se strânseseră deja un număr considerabil de oameni. Am fost surprins că erau atât de mulţi, căci numărul locuitorilor oraşului se diminuase simţitor odată cu detaşarea bărbaţilor la lucrările de construcţie a podului. La prima vedere, mi s-a părut că sunt prezenţi cam trei-patru sute de oameni. Cu siguranţă, erau puţini cei care nu se aflau acolo. Cei care lucrau la pod, Navigatorii şi câţiva membri orgolioşi ai ghildelor.

Mulţimea asculta discursul fără să reacţioneze prea mult. Tema principală a discursului – ţinut de un bărbat pe care l-am recunoscut ca fiind unul dintre cei care lucrau la sintetizarea hranei – a fost o descriere a geografiei terenului peste care trecea acum oraşul.

— … solul este bogat şi există şanse mari să putem să ne facem propriile culturi. Există apă din belşug, atât la faţa locului, cât şi către nord. Râsete. Clima este plăcută. Localnicii nu sunt ostili şi nu e nevoie să-i ridicăm împotriva noastră…

După câteva minute, s-a aşezat, într-un ropot de aplauze. Fără alt preambul, următorul vorbitor a venit în faţă. Era Victoria.

— Oameni ai oraşului, ne confruntăm cu o nouă criză provocată de Consiliul Navigatorilor. De mii de kilometri, ne-am croit drum prin această regiune, făcând tot ceea ce este mai inuman doar ca să supravieţuim. Modul nostru de a rămâne în viaţă a fost să înaintăm mereu către nord. În spate… – şi a cuprins cu un semn al mâinii vasta regiune care se întindea dincolo de marginea sudică a platformei – se află acea perioadă a existenţei noastre. În faţă, ni se spune că se află un râu. Un râu pe care trebuie să-l traversăm ca să ne asigurăm în continuare supravieţuirea. Ce este dincolo de acel râu nu ni se spune, pentru că nu ştie nimeni.

Victoria a ţinut un discurs lung, şi mărturisesc că am avut prejudecăţi împotriva ei încă de la primele cuvinte. Discursul ei suna a retorică ieftină, dar mulţimea părea că îl apreciază. Probabil nu eram atât de indiferent cum crezusem, căci, atunci când a descris construirea podului şi a lansat acuzaţia că mulţi oameni au murit, am dat să protestez. Jase m-a prins de braţ.

— Helward… nu.

— Vorbeşte tâmpenii, am spus, dar câteva glasuri din mulţime strigaseră deja că era doar un zvon.

Victoria a recunoscut cu eleganţă, dar a adăugat că pe şantierul de la pod se petreceau probabil mai multe decât se ştia. Această afirmaţie a fost primită cu o oarecare atitudine aprobatoare.

Victoria şi-a condus discursul spre o concluzie neaşteptată.

— Afirm că acest pod este nu numai inutil, dar şi periculos. Am în această privinţă opinia unui expert. După cum mulţi dintre voi ştiţi, tatăl meu este şef al Ghildei Constructorilor de Poduri. El este cel care a proiectat podul. Vă rog să ascultaţi acum ce are el de spus.

— Doamne!… nu poate face asta, am exclamat.

Jase a răspuns:

— Lerouex nu e Terminator.

— Ştiu. Dar şi-a pierdut încrederea.

Lerouex Poduri era deja pe podium. S-a aşezat lângă fiica sa, aşteptând ca aplauzele să se potolească. Nu se uita direct spre mulţime, ci privea în podea. Părea obosit, bătrân şi înfrânt.

— Haide, Jase, n-am de gând să mă uit cum e umilit.

Jase m-a privit nedumerit. Lerouex se pregătea să vorbească.

Mi-am făcut loc prin mulţime, dornic să plec înainte ca el să spună ceva. Ajunsesem să-l respect pe Lerouex şi nu voiam să fiu de faţă în momentul prăbuşirii lui.

Câţiva metri mai departe, m-am oprit din nou.

În spatele Victoriei şi al tatălui său, am mai recunoscut pe cineva. În prima clipă, n-am putut să localizez nici numele, nici chipul… apoi mi-am dat seama. Era Elizabeth Khan.

Am fost şocat să o văd din nou. Trecuseră mulţi kilometri de

la plecarea ei, cel puţin douăzeci şi opt în timpul oraşului, mult mai mulţi în timpul meu subiectiv. După ce a plecat, am încercat să mi-o scot din minte.

Lerouex a început să se adreseze mulţimii. Vorbea încet şi nu reuşeam să aud ce spune.

Nu-mi puteam dezlipi ochii de la Elizabeth. Ştiam de ce se afla acolo. Când Lerouex a terminat să se umilească, a venit rândul ei. Ştiam deja ce urma să spună.

M-am străduit din nou să răzbat prin mulţime, dar, dintr-odată, cineva m-a prins de braţ. Era Jase.

— Ce faci? m-a întrebat.

— Fata aceea, am spus. O cunosc. Nu e din oraş. Nu trebuie să o lăsăm să vorbească.

Oamenii din jurul nostru ne spuneau să tăcem. M-am zbătut să scap din strânsoarea lui Jase, dar el m-a ţinut pe loc.

Dintr-odată, au izbucnit aplauze şi mi-am dat seama că Lerouex terminase.

I-am spus lui Jase:

— Uite ce e... o să mă ajuţi! Tu nu ştii cine e fata aceea!

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Blayne venind înspre mine.

— Helward... ai văzut cine e acolo?

— Blayne! Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă!

M-am zbătut din nou, iar Jase s-a luptat să mă ţină.

Blayne s-a apropiat repede şi m-a luat de celălalt braţ. Împreună, m-au târât în spate, scoţându-mă din mulţime, la capătul structurii de metal.

— Ascultă, Helward, a spus Jase. Stai aici şi ascult-o.

— Ştiu ce vrea să spună.

— Atunci lasă-i şi pe alţii să audă.

Victoria a înaintat până la marginea estradei.

— Oameni ai oraşului, mai avem pe cineva care vrea să vă vorbească. Majoritatea nu o cunoaşteţi, pentru că nu e din oraş. Dar ceea ce are de spus este de mare importanţă şi, după ce o veţi asculta, în minţile voastre nu va mai fi nicio îndoială cu privire la ceea ce avem de făcut.

A ridicat mâna şi Elizabeth a păşit înainte.

* * *

Elizabeth a vorbit cu glas domol, dar vorbele ei au ajuns limpede la toţi cei prezenţi.

— Pentru voi sunt o străină, a spus ea, pentru că nu m-am născut, ca voi, cei aici de faţă, între zidurile oraşului. Cu toate acestea, suntem la fel: suntem oameni şi suntem de pe o planetă numită Pământ. Aţi supravieţuit în acest oraş de aproape două sute de ani, sau peste unsprezece mii de kilometri, după modul vostru de măsurare a timpului. În jurul vostru a existat o lume sfâşiată de anarhie şi distrugere. Oamenii sunt ignoranţi, needucaţi, loviţi de sărăcie. Dar nu toţi oamenii din această lume sunt în aceeaşi situaţie. Eu sunt din Anglia, o ţară unde începem să reconstruim un fel de civilizaţie. Mai există şi alte ţări, mai mari şi mai puternice decât Anglia. Aşadar, existenţa voastră stabilă şi organizată nu este unică.

S-a oprit, testând reacţia mulţimii. O ascultau în tăcere.

— Am dat peste oraşul vostru din întâmplare şi am locuit aici o vreme, în secţia de transfer. Vorbele ei au stârnit agitaţie. Am vorbit cu unii dintre voi, ştiu cum trăiţi. Pe urmă am plecat din oraş şi m-am întors în Anglia. Am petrecut aproape şase luni acolo, încercând să înţeleg oraşul vostru şi istoria lui. Acum ştiu mult mai multe decât la prima mea vizită.

S-a oprit din nou. De undeva, din mulţime, un om a strigat:

— Anglia se află pe Pământ!

Elizabeth nu a răspuns. În schimb, a spus:

— Am o întrebare. Este prezent cineva care răspunde de motoarele oraşului?

După o scurtă tăcere, Jase a spus:

— Fac parte din Ghilda Tracţiunii.

Lumea a întors capul spre el.

— Atunci ne poţi spune ce alimentează motoarele?

— Un reactor nuclear.

— Descrie modul în care este introdus combustibilul. Jase m-a lăsat de braţ şi s-a dus într-o parte. Am simţit cum strânsoarea lui Blayne cedează şi aş fi putut să scap. Dar atenţia mi-a fost captată, asemenea celorlalţi, de ciudatele întrebări.

Jase a spus:

— Nu ştiu. N-am văzut niciodată cum se face.

— Atunci, înainte de a putea opri oraşul, trebuie să aflaţi.

* * *

Elizabeth a făcut câţiva paşi înapoi şi a vorbit în şoaptă cu Victoria. În clipa următoare, a revenit în faţă.

— Reactorul vostru nu funcţionează. Fără să vrea, cei pe care îi numiţi Ghilda Tracţiunii v-au indus în eroare. Reactorul nu funcţionează şi nu a mai funcţionat de mii de kilometri.

Blayne i-a spus lui Jase:

— Ei?

— Vorbeşte prostii.

— Ştii cu ce combustibil funcţionează?

— Nu, a răspuns Jase cu glas scăzut, deşi mulţi dintre oamenii din jurul nostru ascultau. Ghilda noastră crede că va funcţiona la nesfârşit, fără să i se acorde atenţie.

— Reactorul vostru nu este aşa, a repetat Elizabeth.

Am intervenit:

— Nu o ascultaţi. Faptul că avem energie electrică dovedeşte că reactorul funcţionează. De unde altundeva am avea electricitatea?

De pe estradă, Elizabeth a spus:

— Ascultaţi-mă.

* * *

Elizabeth a spus că ne va vorbi despre Destaine. Am ascultat, împreună cu ceilalţi.

Francis Destaine a fost un fizician specializat în particulele elementare, care a trăit şi a muncit în Anglia, pe planeta Pământ. A trăit într-o epocă în care Pământul traversa o criză de energie electrică.

Elizabeth a explicat motivele, care, în principiu, se refereau la faptul că prin arderea combustibililor fosili se producea căldură care, apoi, era transformată în energie. Dacă depozitele de combustibil se epuizează, nu se mai poate produce energie.

Destaine, spunea Elizabeth, a pretins că a inventat un proces prin care cantităţi aparent nelimitate de energie puteau fi produse fără niciun fel de combustibil. Cercetările lui au fost puse la îndoială de majoritatea oamenilor de ştiinţă. În scurt timp, energia care era obţinută din combustibilii fosili s-a epuizat şi a urmat pe Pământ o lungă perioadă cunoscută acum drept Prăbuşirea. A distrus civilizaţia avansată tehnologic care dominase Pământul.

A spus că oamenii de pe Pământ începeau acum să reconstruiască, iar cercetările lui Destaine au jucat un rol esenţial. Procesul inventat de el, aşa cum a fost iniţial conceput, era rudimentar şi periculos, dar s-a putut realiza cu succes o dezvoltare mai sofisticată a acestuia.

— Ce legătură are asta cu oprirea oraşului? a strigat cineva.

Elizabeth a spus:

— Ascultaţi.

* * *

Destaine a descoperit un generator care crea un câmp energetic artificial şi care, când se afla în apropierea unui alt câmp similar, genera un flux de energie. Opozanţii lui şi-au întemeiat criticile pe faptul că acest lucru nu avea utilitate practică, întrucât două reactoare consumau mai multă energie decât produceau.

Destaine nu a reuşit să obţină pentru cercetarea lui nici sprijin financiar, nici intelectual. Chiar şi atunci când a susţinut că a descoperit un câmp natural – o fereastră de *translaterare*, cum a denumit-o el – şi, astfel, a putut produce efecte, fără să fie nevoie de un al doilea generator, a continuat să fie ignorat.

El a susţinut că această fereastră naturală de energie potenţială se deplasează încet pe suprafaţa Pământului, urmând o linie pe care Elizabeth a descris-o ca pe un cerc imens.

Până la urmă, Destaine a reuşit să adune bani de la donatori particulari, a construit o staţie mobilă de cercetare şi, cu o echipă mare de asistenţi angajaţi a pornit către provincia Kuantung, din sudul Chinei, unde, susţinea el, exista fereastra de *translaterare*.

Elizabeth a spus:

— De atunci nu s-a mai auzit nimic despre Destaine.

* * *

Elizabeth a mai spus că ne aflam pe planeta Pământ, pe care nu am părăsit-o niciodată.

A spus că lumea în care trăiam era planeta Pământ, că percepţia noastră era distorsionată de generatorul de translaterare care, fiind autoalimentat în timp ce se deplasa, continua să producă în jurul nostru un câmp de energie.

A spus că Destaine a ignorat efectele secundare despre care ceilalţi oameni de ştiinţă l-au avertizat: că ar putea afecta permanent percepţia, că ar putea avea efecte genetice ereditare.
A spus că fereastra de transaccelerare exista şi acum pe Pământ şi că mulţi alţii aşteptau să fie găsiţi.
A spus că fereastra descoperită de Destaine în China era cea de la care continua să se alimenteze generatorul nostru.
Că, urmând traseul cercului imens, a călătorit prin Asia şi prin Europa.
Că acum ne aflăm la marginea Europei şi că înaintea noastră se întindea un ocean mare de mai mulţi kilometri.

* * *

Aşa a spus… şi oamenii au ascultat-o.

* * *

Elizabeth a terminat de vorbit. Jase a înaintat încet prin mulţime, în direcţia ei.
Eu am pornit către intrarea în cealaltă zonă a oraşului. Am trecut la câţiva metri de podium şi Elizabeth m-a observat.
M-a strigat:
— Helward!
Nu i-am acordat atenţie şi am continuat să trec prin mulţime, către interiorul oraşului. Am coborât o scară, am străbătut culoarul de la baza oraşului şi am ieşit din nou la lumină.
Am pornit către nord, înaintând printre linii şi cabluri.

4

O jumătate de oră mai târziu, am auzit tropot de copite şi am întors capul. Elizabeth m-a ajuns din urmă.

— Unde te duci?

— Înapoi la pod.

— Nu te duce. Nu e nevoie. Ghilda Tracţiunii a deconectat generatorul.

Am făcut semn cu mâna în sus, către soare.

— Iar acum aceea este e o sferă.

— Da.

Am mers mai departe.

* * *

Elizabeth mi-a repetat ceea ce spusese anterior. Mă ruga să judec raţional. A spus, iar şi iar, că doar percepţia mea despre lume era distorsionată.

Am tăcut.

Ea nu fusese în trecut. Nu se îndepărtase niciodată de oraş mai mult de câţiva kilometri la nord sau la sud. Nu fusese cu mine atunci când am văzut realităţile acestei lumi.

Oare percepţia schimbase dimensiunile fizice ale lui Rosario, ale Luciei şi Caterinei? Trupurile noastre fuseseră încleştate într-o îmbrăţişare sexuală: cunoşteam efectele reale ale acelei percepţii. Oare percepţia îl făcuse pe bebeluş să respingă laptele lui Rosario? Oare numai percepţia mea făcuse ca hainele fetelor, cusute în oraş, să se rupă, în timp ce trupurile lor se deformau?

* * *

— De ce nu mi-ai spus aceste lucruri, data trecută când ai fost în oraş? am întrebat.

— Pentru că atunci nu le ştiam. A trebuit să mă întorc în Anglia. Şi, ştii ceva? Nimănui nu i-a păsat în Anglia. Am încercat să găsesc pe cineva, pe oricine, care să se intereseze de voi şi de oraşul vostru… dar nimeni nu mi-a acordat nicio atenţie. Se întâmplă multe în lumea aceasta, au loc schimbări mari şi palpitante. Nimănui nu-i pasă de un oraş şi de oamenii lui.

— Tu te-ai întors, am spus.

— Eu am văzut oraşul cu ochii mei. Am ştiut ce intenţionaţi să faceţi, tu şi ceilalţi. Trebuia să aflu despre Destaine… cineva a trebuit să-mi explice *translaterarea*. Acum este o tehnologie banală, la ordinea zilei, dar nu ştiam cum funcţionează.

— Se înţelege de la sine.

— Ce vrei să spui?

— Dacă generatorul este oprit, aşa cum spui, atunci nu mai e nicio problemă. Va trebui doar să privesc în continuare soarele şi să-mi spun că este o sferă, orice altă formă mi s-ar părea că are.

— Dar este numai percepţia ta, a spus.

— Iar percepţia mea este că te înşeli. Ştiu ce văd!

— Ba nu ştii.

Câteva minute mai târziu, pe lângă noi a trecut un grup mare de oameni, îndreptându-se către sudul oraşului. Majoritatea îşi duceau lucrurile pe care le luaseră cu ei la şantierul podului. Niciunul nu ne-a acordat atenţie.

Am grăbit pasul, încercând să o iau înainte. Ea m-a urmat, ducându-şi calul de căpăstru.

* * *

Şantierul era părăsit. M-am îndreptat către malul râului, către pământul fin, galben şi am înaintat pe suprafaţa podului. Dedesubtul meu, apa era limpede şi liniştită, deşi valurile continuau să se spargă de mal în urma mea.

M-am întors şi am privit: Elizabeth stătea pe mal, lângă calul ei, privindu-mă. M-am uitat la ea câteva clipe, apoi m-am aplecat şi mi-am scos ghetele. M-am îndepărtat, mergând până la capătul podului.

Am ridicat privirea către soare. Cobora către orizontul de la nord-est. Era frumos, în felul său unic. O formă enigmatică, graţioasă, care îţi oferea plăcere estetică mult mai mult decât o sferă. Singurul meu regret era că nu reuşisem niciodată să îl desenez bine.

Am sărit de pe pod, cu capul înainte. Apa era rece, dar nu în mod neplăcut. De îndată ce am ieşit la suprafaţă, un val m-a împins înapoi, lovindu-mă de cel mai apropiat stâlp al podului, iar eu am înotat, reuşind să mă depărtez de el. Cu mişcări puternice, regulate, am înaintat către nord.

Eram curios să aflu dacă Elizabeth continua să mă privească, aşa că m-am întors pe spate şi am făcut pluta. Plecase de lângă mal, şi acum călărea încet, de-a lungul suprafeţei denivelate a podului. Când a ajuns la capăt, s-a oprit.

A rămas în şa şi a privit în direcţia mea.

Am continuat să înot, aşteptând să văd dacă îmi va face vreun semn. Soarele o scălda într-o lumină galbenă, abundentă, reliefându-i silueta pe fundalul albastrului intens al cerului din spatele ei.

M-am întors şi am privit către nord. Soarele apunea şi cea mai mare parte a discului său imens dispăruse. Am aşteptat până ce spira nordică a alunecat sub orizont. Când s-a lăsat întunericul, am înotat înapoi, prin valuri, către mal.

MULŢUMIRILE AUTORULUI

Ideea care a stat la baza acestui roman mi-a venit prima oară în anul 1965. M-am luptat cu ea timp de opt ani şi, astfel, am discutat-o cu mulţi dintre prietenii mei. Lor le aduc, în sfârşit, mulţumirile mele pentru că m-au ascultat şi sper că a meritat. Pe atât de mulţi i-am plictisit, încât, dacă i-aş numit individual, lista ar fi prea lungă, dar datorez mulţumiri deosebite următorilor prieteni:

Graham Charnock, care a sugerat ghildele.

Christine Priest, care a convins un calculator să-mi deseneze o planetă-hiperboloid.

Fried. Krupp GmbH, din Essen, care, fără să ştie, a pus la dispoziţie calculatorul.

Kenneth Bulmer, care m-a ascultat mai mult timp şi cu mai multă răbdare decât majoritatea celorlalţi şi care m-a încurajat să scriu, mai întâi povestirea şi apoi cartea.

Brian Aldiss, care a vrut ca oraşul să meargă în direcţia opusă.

Virginia Kidd, care, în cele din urmă, m-a convins că s-ar putea să iasă ceva, când mi-a spus că în fizică există o gaură atât de mare încât prin ea să poată fi condus un oraş.